

Cửa Tiệm Giặt Là

Contents

Cửa Tiệm Giặt Là	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	39
11. Chương 11	44
12. Chương 12	52
13. Chương 13	57
14. Chương 14	68
15. Chương 15	74

Cửa Tiệm Giặt Là

Giới thiệu

Câu chuyện là những hồi ký ức đẹp đẽ của cô và anh, hai người họ đã từng quen nhau từ nhỏ nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cua-tiem-giat-la>

1. Chương 1

Trời mưa tầm tã. Hikaru phóng xe như điên trên đường, dù chẳng nhìn rõ gì qua tấm kính nước. Cũng vì vậy mà cô liên tục phải kéo cửa kính bên xuống để chắc chắn mình không đi quá ngã rẽ nhà Bi. Vừa tới

trước cửa nhà là cô bật tung cửa xe, lao lên bậc thềm trước nhà, bỏ quên cánh cửa xe vẫn mở toang.

“Bi!” Hikaru vừa gọi, vừa hấp tấp nện tay lên cửa trước. ” Bi, có ai không, làm ơn đi, mở cửa ra nào!”

Hikaru biết chắc chắn là có người ở nhà. Xe của Fany cũng đang đậu trước sân. Đúng lúc đó cô nghe tiếng ổ khoá kêu lách cách. “Bi?”

Cánh cửa chỉ mở ra he hé, chỉ đủ cho Fany lộ cái đầu ra. Mắt anh chàng tròn tròn khi nhìn thấy người đứng trước cửa lại là Hikaru, ướm sững từ đầu đến chân, người run lên bần bật, không biết vì lạnh hay lo lắng.

” Hi, Hikaru đây à ?” Giọng Fany có vẻ lúng túng.” Cậu đến làm gì thế?”

“Bi...” Hikaru nói với cái giọng vẫn chưa hết hỗn hển. “Bi đâu rồi ?”

” Bi ra ngoài rồi. Cậu đến chẳng đúng lúc gì cả...”

” KHÔNG. Mình muốn qua xem phòng của Bi. ”

“...Hikki”

” Cho mình vào”

” Nhưng...” Trước khi Fany kịp nói tiếp từ thứ hai, Hikaru đã xông thẳng vào cửa, đẩy bật Fany ra trong lúc anh chàng không đề phòng và chạy thẳng vào nhà. Fany cố giữ tay Hikaru lại lúc cô chạy ngang qua nhưng không kịp. ” Đừng mà, Hikki, đợi mình đã!”

Cô chạy thẳng lên tầng 2 và mở tung cánh cửa phòng của Bi. Đưa mắt nhìn khắp căng phòng, thân hình Hikki run lên bần bật. Cô vừa ngã quỵ xuống sàn, vừa lấy tay bịt miệng lại như ngăn cho những cảm xúc của mình không trào ra thành tiếng. Fany đứng sau lưng Nhìn cô với con mắt ái ngại. Rồi anh đưa mắt nhìn theo hướng đôi mắt ngăn ngán nước của Hikki đang nhìn trần trời. Một tờ giấy nhắn nhỏ xíu được ghim lại trên tường, một bức tường trắng trơn của một căn phòng bỏ trống.

” Mình không biết phải nói với cậu thế nào cho phải.” Fany quỳ xuống bên Hikki. ” Mình xin lỗi, Hikki, mình rất xin lỗi.”

” Vậy là đúng thật sao .” Hikki thì thầm trong tiếng nấc. Cô đứng lên, đi lại phía tờ giấy nhắn, nhẹ nhàng giật nó ra khỏi tường. Dòng chữ ngăn ngủ trên tờ giấy khiến tất cả những cảm xúc đang được kìm giữ của Hikki vỡ oà thành tiếng khóc.

Hikki, anh yêu em.

” Làm sao... làm sao anh có thể nói vậy Bi ? Nói xong rồi cứ thế mà đi sao ?”

” Hikki...” Fany đưa tay choàng qua vai Hikki.

Hikki nghiêng người tránh vòng tay của Fany. ” Tại sao? Tại sao Bi bỏ đi ?”

” Mình không biết. Cậu ấy có nói ai đâu. Mình thề là mình không biết gì cả. Chẳng ai biết là Bi đã đi đâu và sẽ đi bao lâu nữa. Mình cũng choáng váng chẳng kém gì cậu.”

Cơn sốc như đã rút đi những sức lực cuối cùng trong cơ thể Hikki. Cô chơi vơi như muốn ngã. Fany vội đưa tay đỡ lấy Hikki.

” Chúa ơi, Hikki. Mình thật sự rất tiếc.”

Tôi đã tự hứa với mình sẽ chăm sóc Bi chu đáo. Anh chỉ hơn tôi 6 tháng, nhưng lại học trên tôi cả một năm. Hai đứa gặp nhau khi tôi đang ở những ngày cuối của thời trung học. Cả hai cùng sống dưới khoảng trời nhỏ của cái thành phố bé tí này. Vậy mà chẳng một lần tình cờ gặp gỡ, đến một ngày Fany , bạn thân nhất của tôi, giới thiệu hai đứa làm quen. Rồi hai đứa đi chơi với nhau nhiều hơn, có thể là đi công viên , hoặc cũng có thể chỉ đến nhà nhau chơi. Và câu chuyện bắt đầu từ đó.

Anh biết thêm nhiều điều về tôi, và anh bảo với tôi rằng tôi rất khác với những người con khác. Tôi biết hình như tôi có gì đó hơi kỳ quặc một chút, nhất là cái niềm đam mê điên cuồng với truyện tranh. Nhưng hình như chuyện đó chẳng làm anh khó chịu.

Tôi cũng biết thêm nhiều điều về anh. Tôi biết anh hoá ra là con nuôi của một đôi vợ chồng Hàn - Ý (mẹ là người Hàn Quốc, bố là người Ý). Anh một thân một mình đi học ở Washinton này, còn cả gia đình sinh sống ở Seoul.

Mỗi khi hai đứa ở bên nhau, anh sẽ lại kể về gia đình của mình và rằng anh nhớ họ biết chừng nào. Tôi chưa từng gặp gia đình của anh (chúng tôi phải giữ bí mật của hai đứa, vì không biết gia đình anh sẽ phản ứng thế nào khi anh là con trưởng trong nhà lại cặp kè với một cô gái Nhật Bản), nhưng tôi rất thích nghe anh kể về họ. Anh luôn có một vẻ hạnh phúc lạ kì khi kể về gia đình của mình.

Anh yêu gia đình của mình hơn bất cứ ai khác. Cũng chính là lý do tại sao tôi lại chọn Seoul là nơi đầu tiên tôi để kiếm tìm anh.

Đã ba năm kể từ khi anh bỏ đi. Tôi hiện đang ở một mình trong một căn hộ chung cư tại một thành phố xa lạ. Ba mẹ nghĩ tôi đang đi học, nhưng không phải vậy. Trên thực tế, trong suốt hai năm rưỡi vừa rồi, tôi dành cả ngày lẫn đêm của mình làm một lúc 3 công việc, cố dành dụm được càng nhiều tiền càng tốt. Tôi cũng không ngừng vẽ tranh để kiếm thêm trả tiền ở trọ.

Khi cảm thấy đã có được đủ số tiền mình cần, tôi mua một vé một chiều đến Seoul. Tôi không biết một ai ở Seoul, và cũng không biết mình sẽ phải bắt đầu tìm kiếm ở đâu. Kế hoạch nghe có vẻ mạo hiểm, thậm chí ngu ngốc... tôi biết. Nhưng trái tim tôi, không hiểu tại sao, lại mách bảo tôi rằng Bi đang ở Seoul. Và tôi sẵn sàng nghe theo trái tim mình, sẵn sàng làm tất cả những gì tôi có thể chỉ để chắc chắn một điều rằng Bi đang sống khoẻ mạnh và hạnh phúc. Và tôi mặc kệ chuyện anh có cần đến tôi trong cuộc sống của anh nữa hay không.

2. Chương 2

“Hikki ...?” - Fany vẫy vẫy tay trước mặt Hikaru

” Ừm - gì cơ?” Hikaru ngồi bật dậy. Lại ngủ gật. Hậu quả của việc đêm nào cũng thức đêm làm thêm để kiếm ít tiền thưởng. ” Cậu vừa nói gì cơ hả Fany?”

Fany ngồi phịch xuống cái ghế bên kia bàn, thở dài, “Mình hỏi là lần này cậu định về thăm nhà lâu không? Lâu nay cậu cũng chẳng mấy khi về đấy... cả nhà cậu lúc nào cũng hỏi mình là cậu có khoẻ không, và nói thật là mình thấy rất khó chịu khi phải trả lời là mình chẳng biết gì cả.”

Hikaru cuối gằm mặt xuống. Cái cảm giác phải giấu giếm người thân, và cả Fany nữa, thật là tệ hại. Nhưng nếu bất kì ai biết rằng chỉ ngày mai thôi cô sẽ bay đi Seoul thì chắc chắn sẽ ngăn cản cô. Về thăm nhà lần này, thực ra là để tạm biệt mọi người, mà cũng có thể sẽ là vĩnh biệt.

Nhoài người qua cái bàn, Fany nhìn sát vào mặt cô. ” Hikki, cậu làm sao vậy?”

Hikki ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mắt Fany và cố kiềm nén những giọt nước mắt đang chực chảy ra. Cô khao khát được nói với Fany tất cả, rằng tại sao gần đây cô ít liên lạc. Nhưng cô không thể, và cũng chẳng thể bịa ra một lí do khác. Cuối cùng cô chỉ biết nói. ” Fany, mình xin lỗi. Gần đây mình bận bịu quá.”

Fany nhìn chằm chằm vào mặt cô, như muốn đọc được suy nghĩ của cô. Hikki lại cuối mặt xuống. Một hồi sau anh nói.” Hikki, cậu vẫn thường hay cười nói vui vẻ. Mình không muốn nói ra, nhưng... bao giờ cậu mới định quên chuyện đó đi?”

” Tức là sao?” Hikaru hỏi lại.

” Mình muốn nói, chúng ta ai chẳng nhớ Bi. Nhưng suốt mấy năm vừa rồi, cậu sống vật vờ như một bóng ma vậy...”

Hikaru không nói gì. Đúng hơn là cô không biết phải nói gì. Fany đã đúng.

” Hikki, đừng giận mình nhé, nhưng mình phải nói. Mình nghĩ cậu không nên tiếp tục sống như vậy. Cứ chờ đợi, chờ đến ngày Bi quay trở về. Mình không biết cậu thế nào, nhưng những hy vọng của mình thì đã chết cả rồi. Nhưng mình cũng không chờ đến tận khi mình hoàn toàn chấp nhận sự thật là Bi đã biến mất mình mới quay trở lại cuộc sống bình thường. Cậu hiểu mình muốn nói gì chứ?”

Hikki khẽ bật cười. Dù biết Fany đang nói chuyện rất nghiêm túc nhưng cô vẫn không kìm lại được. Hoá ra Fany hoàn toàn hiểu lầm cô. “Mình đâu có chờ. Mình biết là Bi sẽ không trở lại.” Hikaru chắc lưỡi.

Fany trở mặt nhìn cô, rõ ràng là không hiểu gì cả. “Oh?”

” Fany, mình đã biết điều đó khi mình đọc mẫu iấy nhấn.” Không thể lý giải một cách rõ ràng, nhưng Hikaru chắc chắn là mình đúng. Cái ý nghĩ Bi sẽ trở lại chưa từng xuất hiện trong trí óc cô. Và chính vì vậy cô mới quyết định đi tìm Bi..

Tôi đã không hiểu vì sao mình đã cười nhiều như vậy trong cuộc nói chuyện cuối cùng với Fany. Không khéo anh nghĩ tôi dở hơi có lẽ. Nhưng thật ra, tôi nghĩ là vì tôi đã quá căng thẳng và lo lắng về những chuyện có thể xảy ra sau khi tôi đi mất.

***

Đến Seoul, một chữ tiếng Hàn bẻ đôi tôi cũng không biết. Không có phương tiện giao tiếp cơ bản, việc tìm một địa điểm để bắt đầu công việc kinh doanh của mình quả là khó, dù tôi đã bắt tay vào tìm kiếm ngay từ những ngày đầu tiên.

” Cũng có thể mình thiếu một chút may mắn chăng?”

Suy nghĩ đó chợt nảy ra trong đầu tôi khi tôi đang đi lang thang trên đường vào một buổi chiều của một ngày nào đó của tuần thứ tư. Chính xác hơn, lúc đó tôi đang đi ngang qua một cửa hàng hoa, và khẽ giật mình khi có một bàn tay chạm nhẹ vào vai tôi. ” Này cô gái trẻ.”

Tôi quay lại, thì ra là bà chủ cửa hàng hoa.

” Cô bé không phải là người Hàn Quốc phải không?”

” Dạ không phải...” Tôi rụt rè trả lời. Bà khẽ cười, ra hiệu cho tôi theo bà vào cửa hàng. Tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên về thái độ lạ kì của người phụ nữ trung niên lạ mặt, nhưng bà tỏ ra khá thân thiện. Chần chừ một hồi, rồi tôi cũng đi theo bà vào bên trong.

” Tôi đã thấy cô bé mấy hôm nay rồi. Nhìn cô thì biết cô đến từ nơi khác. Đến thăm ai ở đây à? Bạn trai chăng, cũng có thể?” Bà vừa nói, vừa cầm cúi pha trà.

Vẫn với thái độ rụt rè, tôi lí nhí. ” Cũng không hẳn ạ...” Vừa nói tôi vừa nhìn quanh. Ngõng ngang trong phòng là thùng lớn thùng bé.

Chợt nhận ra mình có phần hơi thái quá, bà vừa cười vừa xua tay như phân bua.” Ấy, tôi không có ý tò mò đâu. Thôi để tôi tự giới thiệu trước. Yo6i tên là Sandy.”

” Utada.” Tôi vừa nói vừa cúi chào. ” Cháu là Utada Hikaru.” Gương mặt bà chủ bỗng rạng rỡ hẳn lên. Bà nắm lấy tay tôi thân mật.

” Bác biết ngay mà. Bác biết ngay cháu là người Nhật. Bác cũng là người Nhật. Tên bác đầy đủ là Mori Sandy. Doozo yoroshiku!”

Tôi mỉm cười. Tôi thấy thoải mái hơn vì cuối cùng cũng tìm được người hiểu được những gì mình nói. Tôi cúi chào bác một lần nữa. ” Cháu cũng rất vui được gặp bác!”

” Vậy điều gì đã mang một cô gái xinh đẹp như cháu đến thành phố này ?” Bác vừa mang hai tách trà tới ngồi trước mặt tôi vừa hỏi.

” Thực ra cháu đang đi tìm một nơi có thể thuê để ở, tốt nhất là chỗ nào cháu có thể mở một cửa hàng của riêng mình luôn.”

” Thật vậy sao ,” giọng bác Mori pha chút ngạc nhiên. ” Nếu vậy thì, cháu Utada, cháu thử nói ta nghe coi cháu thấy cái cửa hàng nhỏ này của bác thế nào ?”

” Cháu không hiểu ?” - Mà đúng là tôi không hiểu lắm ý bác Mori là gì.

” Chuyện là thế này. Con gái đầu của bác bên Mỹ sắp cưới rồi. Bác đang muốn sang đó với nó, mà mong nhất là nó sẽ sinh cho bác một đứa cháu ngoại đầu lòng...” - Bác nhấp một ngụm trà rồi lại nói tiếp. ” Bác muốn được trông nom các cháu của mình, được xem chúng lớn lên. Thế nên bác sắp xa cái cửa hàng này rồi. Cháu cũng thấy đấy, cửa nhà bề bộn thế này vì bác đang chuẩn bị đồ đạc mang đi mà. Mất bao nhiêu thời gian mà vẫn chưa đâu vào đâu.”

” Bác có cần cháu giúp gì không ạ ?” Tôi sốt sắng.

“Ồ không, cháu ngọc của ta. Thứ nhất ta cần từ cháu là hãy chấp nhận lời đề nghị của ta.”

“Lời đề nghị gì cơ ạ ?”

” Cháu Utada, ta thấy cháu cũng là cô gái tốt. Và ta cũng biết một người Nhật Bản khởi nghiệp ở đây sẽ khó khăn như thế nào. Mặc dù tuần sau ta đã đi rồi, nhưng tiền thuê nhà ta vẫn còn 3 tháng nữa mới hết. Hy vọng 3 tháng đủ để cháu bắt đầu công việc làm ăn của mình chứ hã cô bé?”

” Cháu xin lỗi, nhưng ý của bác là...?” Tôi không tin vào chính đôi tai của mình nữa.

” Cháu thấy sao, 3 tháng thuê nhà miễn phí ? Bác sẽ nói với ông chủ nhà. Chắc ông ý cũng sẽ đồng ý thôi.”

” Bác Mori!”

” Nhưng sau ba tháng, cô bé à, cháu sẽ phải tự thân vận động đấy.”

” Cháu...cháu không biết phải nói gì nữa!” Tôi bật dậy khỏi chỗ ngồi và ôm chầm lấy bác Mori.

***

Cuộc gặp gỡ tình cờ với bác Mori đối với Hikaru còn may mắn hơn cả trúng số độc đắc. Mấy ngày trước khi đi, bác Mori còn giúp Hikaru thu xếp ổn định cửa hàng. Hikaru biến căn phòng nhỏ phía sau thành phòng ngủ của mình, mặc dù trông nó giống một cái bếp hơn với nào là bồn rửa bát, tủ lạnh, bếp nấu chạy dọc một bên tường.

Thời gian gần đây, bác Mori, mà giờ đây Hikaru đã thân thiết gọi bằng dì Sandy, thường hay nghe khách hàng của mình, nhất là hội sinh viên, phàn nàn rằng dịch vụ giặt là tự động ở các ký túc xá quá tệ. Thế nên dì Sandy đã gợi ý cho Hikaru mở một cửa tiệm dịch vụ giặt tự động, công việc đơn giản, không quá vất vả vốn đầu tư ban đầu không tốn kém lắm, vì có thể đi thuê máy giặt và máy sấy.

Chưa đầy một tháng, mọi công việc chuẩn bị đã sẵn sàng để Hikaru bắt đầu vào cuộc. Cô nhớ dì Sandy có nói nếu đặt tên cửa hàng có liên quan đến tiếng Nhật có thể sẽ khiến một số khách hàng ngại ngần không muốn tới, nên cô đặt tên cửa hàng mình là ” Tiệm giặt là của Cubic U”.

Trong một tháng đầu tiên, Hikaru chỉ làm được mỗi một việc là làm quen với việc lần đầu tiên quản lý một cửa hàng. Hoá ra nó khó hơn cô từng hình dung rất nhiều. Có quá nhiều thứ hoá đơn trời ơi đất hỡi. Mọi chuyện cứ rối tung cả lên, khiến cho Hikaru bận bịu quá, không còn thời gian để dành ục địch chinh của mình khi đến Hàn Quốc là đi tìm Bi.

Với cái tính cách và tác phong chẳng giống ai, cộng với cái tiếng Anh đặc sệt giọng Mỹ, Hikaru nhanh chóng thu hút được khá đông khách hàng đến với mình hầu hết là sinh viên. Cô tự xưng là Ki. Không phải tên thật, mà cũng chẳng phải tên giả.

Được đến tháng thứ hai thì công việc kinh doanh có vẻ chậm lại. Kỳ nghỉ Giáng sinh đã đến và hầu hết sinh viên đều trở về nhà để đoàn tụ với gia đình cho năm mới. Có những ngày Hikki chẳng có lấy một khách hàng nào. Cô bắt đầu cảm thấy cô đơn.

Một đêm, đang dọn dẹp cửa hàng thì Hikki tìm thấy một cái hộp nhỏ trong góc nhà. Hikki khẽ kêu lên một tiếng sung sướng, bởi nó chính là một trong những món đồ rất quan trọng đối với cô mà Hikki tưởng mình đã làm mất nó trong lúc chuyển chỗ ở từ nơi này sang nơi khác. Ngồi thụp xuống sàn, Hikki ngẫm nghĩ cái hộp có dán một cái mác nho nhỏ màu vàng có chữ ” Bi”, trước khi nhẹ nhàng bóc lớp băng dính dankin miệng hộp. Chiếc hộp mở ra, cũng là lúc những kỷ niệm Hikki có với Bi ủa về. Trong hộp là những bức ảnh hai đứa chụp chung, những bức thư chan chứa tình cảm Bi từng gửi cho cô. Có cả vài thứ lặt vặt khác rất

con gái như cuốn vé xem phim hay những mẫu giấy nhấn. Hikki khẽ thở dài. Cô chợt nhận ra mình đang nhớ Bi hơn bao giờ hết.

Đúng vào lúc Hikki đang đắm chìm trong những kỷ niệm và đôi mắt đã đỏ hoe như muốn khóc, có tiếng mở cửa khá mạnh kéo cô trở lại với thực tại. Có một khách hàng. Lấy tay áo quệt vội đôi mắt ướt, Hikki đứng bật dậy đón khách.

” Good everning, we e to Cubic U, how may I help you ?” Hikki cố nói với một giọng vui vẻ kèm theo một nụ cười Nhưng trả lời cô là một sự im lặng. Vị khách kia đứng quay lưng lại lúi húi phân loại đồ màu và đồ tr81ng.

” Uhm, vậy tôi sẽ quay lại sau.” Hikaru vừa nói, vừa lườm vị khách kia một cái. Cô ghét những khách hàng bất lịch sự. Thế nên cô mặc kệ anh ta và quay lưng đi vào phòng ngủ để cất cái hộp kỷ niệm của mình. Vài phút sau Hikki nghe tiếng máy giặt bắt đầu chạy.

Thường thì các sinh viên đi kiểm cái gì bỏ bụng trong lúc đợi quần áo của mình giặt xong. Hikki ngó ra nhìn xem anh chàng khách hàng bất lịch sự kia còn đó không. Không thấy ai, Hikki quyết định tiếp tục công việc lau dọn cửa hàng. Nhưng ngay khi cô vừa đi vòng qua phía trước quầy để lấy chổi và sọt rác thì cô vấp phải một vật gì đó rất lớn khiến cô ngã dúi ngã dụi.

” Giời ạ, cái gì thế này?” Hikki vừa cầu nhàu vừa chống tay ngồi dậy. Cô quay lưng lại nhìn coi mình đã vấp phải cái gì. ” Cái quái gì ý nhỉ ?”

Nhưng chẳng có vật nào cả. Chì có cái anh khách hàng bất lịch sự kia ngồi bệt trên sàn dựa lưng vào quầy. Anh chàng cũng ngẩng đầu lên nhìn lại Hikaru. Và khi Hikaru nhìn rõ mặt anh, cô không tin nổi vào mắt mình.

Ôi Chúa ơi... Bi ? Chính là anh sao?

3. Chương 3

Tôi ghen lời. Tôi không dám tin vào mắt mình. Tóc anh ngắn hơn, khá nhiều, và trông anh có vẻ vạm vỡ hơn trước, nhưng đúng là Bi, đúng là anh không thể lẫn vào đâu được. Toàn thân tôi cứng đờ. Tôi quá sốc. Anh quay ra nhìn tôi và toàn thân rung lên theo tiếng trái tim đang đập thình thịch. Hai cánh tay vừa mới chống đỡ cho tôi ngồi dậy giờ run rẩy như muốn khụy xuống. Tôi cũng không nhớ là mình có còn đang thở nữa không.

Tôi nhìn vào đôi mắt anh, vẫn là đôi mắt đã đáng cấp mắt trái tim tôi mấy năm về trước. Chợt thấy anh hắng giọng.

“Uhm, cô có sao không?” Anh hỏi.

Tôi có sao không? Dù toàn thân đang run lên, nhưng chắc chắn là tôi rất ổn! Đây chính là giây phút tôi chờ đợi suốt bao năm qua! Bi còn sống! Tôi muốn ôm chặt lấy anh và sẽ không buông tay rabao giờ nữa! Tôi muốn được bật khóc trong vòng tay của anh và nói với anh rằng tôi đã nhớ anh biết chừng nào. Tôi đã nhớ giọng nói của anh. Rồi cả vòng tay của anh, những cái chạm tay rất khẽ của anh. Với tôi anh quý giá biết bao. Vậy là sau 3 năm rưỡi dài đằng đẵng, cuối cùng tôi cũng...

” Này, đừng có nhìn tôi đầy cảm hơn thế chứ. Tôi không có cố ý ngáng cô đâu nhé. Ít ra tôi không có lỗi, trong cửa hàng của cô chẳng có cái ghế nào cả.”

....

Cái

” Cô nên mua lấy một cái ghế băng. Thêm vài quyển tạp chí nữa.”

Quái gì

” May ra sẽ có thêm khách hàng đấy.”

Thế này!?

Không...không thể như thế được.

Đến bây giờ nghĩ lại, tôi cũng chẳng nghĩ ra là phút giây đó sẽ phải diễn ra như thế nào. Nhưng ít ra là không phải như thế này. Có một sai lầm gì đó ở đây. Một sai lầm tệ hại...

Anh đứng dậy và đi về phía cái máy đang giặt quần áo của anh. Mỗi bước anh đi là thêm một vết nứt trong trái tim tôi. Tôi không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa.

” Thường thì giặt thế này mất bao lâu?” Anh hỏi, lưng vẫn quay về phía tôi.

Tôi... tôi không biết phải làm gì. Tôi không có chuẩn bị trước cho chuyện này. ” À... chắc... chắc là vài phút nữa thôi.” tôi lắp bắp.

” Rồi mất thêm bao lâu để sấy khô?”

“... còn tùy... thường thì 15, 20 phút gì đó.”

“Cool.”

Đột nhiên một cái máy kêu bíp bíp. Làm tôi giật cả mình. Đồ của anh đã giặt xong. Tôi đứng dậy và về ngồi sau quầy. Tôi cứ ngồi đó dõi theo anh suốt nửa tiếng trong im lặng, xem anh thu dọn quần áo, đi lại trong cửa hàng. Anh thậm chí không thèm nhìn lại phía tôi lấy một lần. Tôi không hiểu... Tóc tôi vẫn ngắn như vậy, chiều cao cân nặng của tôi cũng không có nhiều thay đổi... Và rồi tôi bàng hoàng với suy nghĩ, anh... anh không nhớ tôi là ai.

Chúa ơi, con rồi beng hết cả lên rồi.

Cái anh chàng đang đứng trước mặt con đây, anh có phải là Bi không? Hay là vì con nhớ Bi quá mà bị điên mất rồi cũng nên?

Rồi tôi chợt nhớ ra cái hộp lúc nãy. Tôi vội vàng chạy vào phòng. Tôi lôi từng cái ảnh của Bi 3 năm trước ra xem thật kĩ. Mắt anh, môi anh, khuôn mặt của anh. Không phải tôi quên, mà làm sao tôi có thể quên được, nhưng lúc này tôi cần một sự chắc chắn.

Nhưng khi tôi quay lại cửa hàng để nhìn kĩ lại anh một lần nữa, để so sánh với những tấm ảnh, đã quá muộn. Anh đã rời khỏi Cubic U.

***

Sau cuộc gặp gỡ tình cờ với Bi, Hikaru như người mất hồn. Lúc nào cô cũng chỉ hồi tưởng lại giây phút đó, rồi lại tự hỏi không biết mình đáng ra có nên nói một điều gì, bất cứ một điều gì, khiến anh nhớ lại. Nhưng làm sao anh có thể không nhớ? Chẳng phải cô cũng đã từng là một phần cuộc đời của anh, như anh đối với cô...

Cả tuần sau đó, Hikaru cố gắng làm thật nhiều việc, biến mình thành bận rộn để không còn thời gian suy nghĩ vẩn vơ. Việc đầu tiên là khoác cho Cubic U một bộ cánh mới, gồm đèn nhấp nháy, những dải ruy-băng và cả những bức tranh ông già Nô-en cô tự vẽ nguệch ngoạc trên cửa kính. Hy vọng hình ảnh mới mẻ và vui tươi của cửa hàng có thể thu hút những khách hàng sinh viên cuối cùng còn sót lại trong khu vực. Có thể cả Bi...

Đến cuối tuần, hy vọng của Hikaru có vẻ như được đền đáp. Có nhiều khách hàng mới đến với cô hơn. Tuy không nhiều như đợt trước khi nghỉ lễ, nhưng vẫn còn hơn là chẳng có ai như mấy ngày vừa rồi.

“Chị ơi, em hỏi chút.” Một cô gái xuất hiện trước quầy và Hikaru ngược lên, bỏ dở trang báo đang đọc.

” Vâng tôi có thể giúp gì cho bạn?” Hikaru lịch sự hỏi. Nhìn cô gái kĩ hơn một chút, Hikaru hơi ngạc nhiên. Cô gái không giống những khách hàng nữ thường đến đây. Họ trông cứ nhang nhác nhau cả lượt, ai cũng gầy gò và sành điệu với quần áo thời trang và tóc tai sắc sảo. Cô gái này cũng mảnh mai, nhưng ăn mặc khá giản dị. Mái tóc được buộc gọn đuôi ngựa khá xinh xắn, mái tóc huyền không có dấu vết của màu nhuộm.

” Em không chắc là mình biết dùng mấy cái máy giặt này, chị giúp em một chút được không?” Cô gái nói với cái giọng có chút bối rối trẻ con. “Ài, ngượng chết lên được...” Hikaru mỉm cười. Cô bé đáng yêu quá!

” Tất nhiên là được! Em có tin là chị cũng phải mất đến 3 tuần tự mày mò mới thì mới biết sử dụng mấy cái máy đấy không!”

” Thật ý ả?” Cô gái bật cười khiến Hikaru cũng cười theo.

Và 15 phút tiếp theo được dành cho cái gọi là bài giảng về cách sử dụng máy giặt với cô giáo là Hikaru và học sinh là cô bé khách hàng dễ thương. Bài giảng đang đến lúc cao trào thì Hikaru nghe tiếng mở cửa. Cô quay ra để chào vị khách hàng mới đến. Nhưng khi vừa nhìn thấy vị khách hàng này cô im như thóc.

Là anh.

Cứ im như thế, Hikaru quay về ngồi sau quầy. Bài giảng bị bỏ dở nên cô bé khách hàng tóc đuôi ngựa vẫn lúng túng nguyên xi với đồng nút bấm, nhưng không hiểu thái độ lạ kì của Hikaru nên cô cũng im lặng tự mày mò nốt phần còn lại theo lời hướng dẫn của Hikaru.

Từ phía bên kia căn phòng, Hikaru im lặng theo dõi chàng trai. Anh có cái vẻ “ta là một, là riêng, là duy nhất”, hoàn toàn không thèm để ý đến xung quanh, bỏ mặt luôn cả đôi mắt của Hikaru đang gắn chặt vào từng cử chỉ của anh. Cô không thể hiểu nổi. Rõ ràng chính là anh, trông vẫn giống hệt anh của ngày xưa. Chỉ hơi khác là Bi ngày xưa biết ăn mặc hơn, anh hay mặc nhiều lớp áo cùng một lúc. Bi ngày xưa cũng sẽ đến bên cô, hôn nhẹ lên trán cô, anh vẫn thường làm như vậy. Bi ngày xưa...

Khoan. Đây đâu phải là “Bi ngày nay”, vẫn là Bi thôi mà... phải không nào? Hikaru không còn dám chắc một điều gì nữa.

Cô dõi theo anh phân chia quần áo, cho vào máy giặt, rồi cho vào máy sấy. Anh không một lần ngó đến cô. Xong việc, anh bỏ đi.

Hikaru vội vàng tìm cuốn lịch bỏ túi trong cuốn sổ ghi khách hàng. Cô chưa từng mong anh quay lại sớm như vậy, nhưng anh đã quay lại. Anh rất có thể sẽ trở thành khách hàng thường xuyên, đến vào một ngày cố định nào đó.

” Chủ nhật tuần trước... rồi hôm nay... hôm nay là...” Hikaru cố mãi cũng không nhớ hôm nay là thứ mấy. Cuộc gặp gỡ lần thứ hai khiến cô mất hết cả tỉnh táo.

” Chủ nhật. Hôm nay cũng là chủ nhật.” Cô bé tóc đuôi ngựa chột lên tiếng. Hikaru ngẩng lên và thấy cô đang đứng trước quầy. Hikaru hoàn toàn quên bống mất là cô bé vẫn còn ở đó!

”Ồ chị xin lỗi, chị không biết là...” nhưng vì vẫn mãi với mấy cái ngày tháng nên cô cũng quên bống luôn là cô đang định nói gì. Rồi cô lại nhìn xuống cuốn lịch trên tay, rồi lại nhìn lên cô gái, và vẫn không nhớ ra mình đang định làm gì.

” Chị phải khoan ở đây này.” Cô bé chỉ tay vào một ngày trên cuốn lịch.

” Ừ, cảm ơn em.” Hikaru cuối cùng cũng nhớ ra là mình đang định đánh dấu ngày tiếp theo anh sẽ tới. Cô thở ra một hơi và ngã người vào ghế. Cô bé khách hàng vẫn đứng trước mặt cô và chớp chớp mắt như chờ đợi một điều gì đó.

“...?” Hikaru cũng chớp mắt lại. “Ôi thôi chết chị quên mất. Xin lỗi em...” cô đứng bật dậy và chìa tay ra. ” Chị tên là...à, Ki! Chị tên là Ki, rất vui được gặp em! ”

” Em tên là Byul” cô bé trả lời. Rồi cô cũng nắm lấy tay Hikki lắc nhẹ, miệng nở một nụ cười.

“Okay, chào em. Ồ... gì nhỉ?”

” Uhm. Có vẻ như em vẫn cần chị giúp đỡ.”

” À?” Hikaru ngó ra nhìn cái máy giặt của Byul. Cửa máy vẫn đang mở với đồng quần áo còn khô ở trong, giống nguyên xi 40 phút trước. ” Chết rồi! Chị xin lỗi! Sao em không bảo chị sớm?”

” Em không muốn cắt ngang... Ừm, cái việc chị đang làm.” Byul ngó lơ ra chỗ khác. ” mà thật ra là em đã nhảy múa loạn xạ như một con ngốc mà chị chẳng để ý gì cả... nên em chờ. Nhưng cũng chẳng sao. Em chỉ thấy hơi buồn cười thôi.” Byul bật cười khúc khích.

Mặt Hikaru đỏ ửng lên như Mặt Trời. Vừa ngượng vừa cam thấy có lỗi vì đã bỏ rơi cô bé. Để bù lại Hikaru đã quyết định hôm nay sẽ miễn phí hoàn toàn cho Byul.

Sau khi đồ của Byul đã giặt giũ xong và cô bé đã ra về, Hikaru đóng cửa sớm hơn mọi ngày. Một mỗi buổi mình xuống giường, Hikaru thở dài. Sau ngày hôm nay, cô không còn dám chắc một điều gì nữa...

Phía chẳng Bi đã hoàn toàn quên hẳn cô? Hay cô đã nhầm một người con trai khác là Bi ? Nằm nhìn trần nhà cho đến khi hai mắt đã díp lại, tâm trí Hikaru chìm dần vào rặng chiều tím lịm.

4. Chương 4

Hikaru bắt đầu mong chờ ngày Chủ Nhật. Và cả 2 tuần sau đó, “Bi” đều xuất hiện, chính xác như một cái đồng hồ. Và anh cũng chỉ dùng đúng có 2 cái máy giặt và sấy duy nhất, là 2 cái gần cửa ra vào và xa quầy nhất. Anh cứ đến, giặt đồ, sấy khô đồ, rồi lại bỏ đi. Và anh cũng chẳng nói với Hikaru một lời nào. Anh lúc nào cũng có kiểu thái độ... chẳng có thái độ gì cả, có vẻ như vậy. Hikaru cũng có đôi lần nghĩ đến chuyện tiến lại gần bắt chuyện với anh, nhưng rồi lại thôi. Chẳng biết phải nói gì cả.

Byul cũng đã trở thành một khách quen. Tuần nào cô cũng tới 2 lần, thì thoảng lại đòi “dịch vụ miễn phí”. Cô có thói quen ngồi trên quầy cùng với Hikaru, thỉnh thoảng ngó qua vai xem Hikaru đang đọc hoặc viết gì. Mới đầu Hikaru cũng hơi khó chịu, nhưng rồi cô cũng quen với thói quen khác thường đó của Byul.

“Chị đang làm gì thế?” Byul chợt hỏi. Một buổi chiều Chủ nhật.

“Xem xét mấy cái giấy tờ thôi”, Hikaru lẩm bẩm. Thực ra là cô đang khá căng thẳng. Ba tháng thuê nhà miễn phí vào một cái đã sắp hết. Từ tuần sau là Hikaru bắt đầu phải tự thanh toán. Nhưng tất cả số tiền cô để dành được trong 3 năm qua đã tiêu hết vào tiền vốn cửa hàng và tiền sinh hoạt. Tiền cô kiếm được thì chẳng đáng là bao, không đủ để trả cho hợp đồng một năm. Chắc là cô phải trả theo tháng thôi. Mà khéo trả theo tháng cũng chưa chắc đã đủ tiền.

“Mm, chán chết.” Byul lúng búng nói vì đang ngậm một cây kẹo mút.

“Này. Chị tưởng quần áo em giặt xong rồi chứ hả?” Cái thái độ dửng dưng của Byul chợt khiến Hikaru hơi gắt giọng.

“Hình như thế. Có sao không?”

Định gắt thêm một câu “Thì em lướt đi cho chị nhờ” nhưng lại thấy hình như mình hơi quá nên Hikaru dịu giọng. “Chẳng sao cả.” Gần đây hai chị em ngày càng thân thiết. Chính bản thân Hikaru còn phải ngạc nhiên khi nhận ra có thêm Byul bên cạnh cũng khá dễ chịu, giống như có thêm một cô em gái nhỏ, dù tính khí Byul... không được bình thường cho lắm.

Đúng lúc Byul đang thè cái lưỡi xanh lè vì ngậm kẹo của mình ra để trêu chọc Hikaru thì có tiếng mở cửa. Và vừa nhìn ra cửa thì nụ cười của Hikaru đã tắt trên môi và mặt cô đang lại. Thái độ bất thường của Hikaru khiến Byul cũng ngưng cười và tò mò nhìn theo ra phía cửa.

Là ” Bi”.

“Oohh... là anh chàng đó.” Byul vừa nói vừa gật gù ra về.

“Suyt!” Hikaru véo cô một cái. “Bé cái mồm thôi. Mà em nói anh chàng đó là ý gì đây hả?”

“Làm ơn đi, làm bộ làm tịch hoài. Lần nào chàng này đến mà chị không như người mất hồn.”

“Chị không có.”

“Được rồi.” Byul tụt khỏi quầy và đi gom mớ quần áo sạch của mình. “Để đây em giúp chị vậy.” Cô bé nháy mắt tinh nghịch. Rồi lại thản nhiên trút đồng quần áo vào cái giỏ của mình và đi ra cửa. Ngay khi cô chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa hàng, cô chợt đứng lại và quay về phía “anh chàng đó”.

“Này, anh chàng đẹp trai!” Cô gọi.

Hikaru tròn trợn mắt. Byul, em đang làm cái quái gì vậy hả?

“Bi”, đang lúi húi nhét mớ quần áo vào cái máy quen thuộc, quay lại.

“Nếu tôi là anh, tôi sẽ không dùng cái máy đó đâu.” Byul nói. “Thật đấy, cái hiệu máy đó nổi tiếng dở ẹc mà. Nhất là máy sấy.”

Không khí trong cửa hàng ngưng đọng. Hikaru thì quá ngạc nhiên không thốt nên lời.

“Dù sao thì, nếu anh muốn quần áo của anh không tới tả ra thành từng mảnh, dùng mấy cái máy đằng kia kìa, tốt hơn đó.” Byul chỉ tay vào mấy cái máy ở đầu đằng kia căn phòng, ngay sát quầy nơi Hikaru ngồi. “Chúc may mắn. Gặp lại sau!” Câu nói của Byul không biết là nhắm vào ai trong số hai nhân vật còn lại. Cô không quên vẫy chào và quay về phía Hikaru nhe răng ra cười trước khi biến mất.

“Bi” tần ngần một lúc. Rồi anh lắc đầu và lôi quần áo của mình ra khỏi cái máy quen. Rồi đứng lên, đi về phía mấy cái máy Byul đã chỉ và lại nhét quần áo vào.

Còn Hikaru thì nín thở đến sắp hụt hơi. Byul nói đúng, đúng là cô đang choáng váng. Cô cố gắng kiềm chế những cảm xúc của mình và quay lại với mớ giấy tờ. Nhưng chẳng có chữ nào vào đâu. Cô giả vờ múa cái bút chì loanh quanh trên tờ giấy cho có vẻ đang viết lách, nhưng tai thì ngổng lên để nghe tiếng bước chân của anh đi lại trong cửa hàng, dù tiếng rất nhỏ vì bị tiếng ồn ào của những cái máy giặt át hết.

Vài phút sau, cô không nghe thấy tiếng bước chân của anh nữa. Cô len lén đưa mắt nhìn sang bên trái, chỗ mấy cái máy anh dùng và không thấy anh đứng đấy nữa. Chắc là anh ra ngoài kiếm đồ ăn rồi. Cô thở ra một hơi nhẹ nhẹ. Trái tim cô đập chậm lại dần... Anh ở gần quá...

Thả bút, Hikaru ngả lưng ra và ngẩng đầu lên. Và cô giật bản mình, tí nữa là ngã ngựa về đằng sau.

“Bi” đang đứng trước mặt cô, nhìn cô trân trối.

Không lẽ... không lẽ anh đã nhớ ra cô ?

“Ừm... T...tôi có thể giúp gì?”

“...Trông bạn rất là quen.” Anh trả lời, nheo nheo mắt.

Hikaru nuốt nước bọt đánh ực một cái. “Tức là sao?”

“Yea. Lúc đầu thì nhớ mãi không ra, nhưng bây giờ thì tôi biết bạn là ai rồi!” Anh nở một nụ cười thật tươi và búng ngón tay, gương mặt như hơi toả sáng. Khiến Hikaru nín thở.

“Biết... rồi hả?”

“Đương nhiên.”

“Chúa ơi,” Hikaru thốt lên và trút ra hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, một niềm hân hoan trào lên trong cô, len lỏi trong từng mạch máu chạy đi khắp cơ thể. Và niềm vui đó chạy đến đâu thì cô lại cảm thấy mình yếu đuối đến đó. Cô đã gồng mình chờ đợi sự giải thoát này quá lâu. Bây giờ chính là lúc cô có thể cho phép mình khụy xuống. Đôi mắt cô lấp lánh. Đôi môi run rẩy. Cô không biết phải nói gì nữa. “Em cứ tưởng là anh...”

” Bạn chính là cái cô gái trong cái clip ca nhạc đó phải không! Cái clip mà có bong bóng đó, phải không?”

“Cái... cái gì cơ?”

“Đúng rồi, bạn ngồi trên một cái ghế giữa một căn phòng có rất nhiều người đang nhảy, và...”

“Bong...bong bóng?”

“Và những người kia cứ chậm chậm nhảy xung quanh bạn...”.

“Bong bóng?”

“Ừ. Bong bóng. Giống như trong một cái clip của Micheal Jackson ý... tên là gì nhỉ-”

“Aaaaaahhhhhhhh!” Hikaru hét ầm lên và đập mạnh hai tay xuống mặt quây. Cô không thể chịu được nữa. Cô đứng bật dậy và tung hê cả đồng giấy tờ vào chàng trai, với một cơn giận dữ không kiềm chế nổi.

“Này! Sao thế hả?” Chàng trai phải giơ hai cánh tay lên chặn trước mặt để tự bảo vệ. Trước khi anh kịp mở miệng ra nói thêm bất cứ một câu nào, Hikaru bỏ chạy vào phòng và đóng sập cửa lại.

***

Cũng đã vài ngày trôi qua kể từ lần cuối cùng tôi gặp “Bi”...

Giờ thì, tôi đang ở đây, giữa một nơi hoàn toàn xa lạ, bơ vơ trong một thành phố mà tôi hoàn toàn không có lấy một người thân quen. Và để làm gì? Để tìm kiếm một chàng trai đã rời bỏ tôi mà không một lời báo trước, không một lời giải thích, mà cũng chẳng nói câu gì cả. Và chính vào lúc tôi nghĩ là tôi đã tìm được anh, anh lại không nhớ một chút gì về tôi! Chúa ơi, thần kinh con có vấn đề chẳng?! Có lẽ con đang rất không tỉnh táo!

Chuông điện thoại reo đánh thức tôi dậy. Chờ mãi không thấy người gọi bỏ cuộc, tôi đành rời khỏi cái chăn ấm áp của mình.

“...Alôoooo?” Tôi trả lời với cái giọng ngái ngủ.

“Chúc buổi sáng tốt lành cô Utada!”. Đầu dây bên kia đáp lại. Vừa nhận ra giọng nói đó là cơn buồn ngủ của tôi bay đâu hết sạch. Là ông chủ cho thuê nhà!

“Oh! Cũng xin chúc bác một ngày tốt lành!” Tôi nói, cố gắng làm cho giọng mình nghe thật tỉnh táo.

“Tôi chỉ gọi để nhắc nhở cô rằng thứ hai tuần tới là cô bắt đầu phải trả tiền nhà rồi nhé. Thường thì khách thuê nhà của tôi trả tiền nhà bằng cách thả vào hòm thư báo của tôi, nhưng vì cô đã quá hạn hai tuần..”

“Ôi cháu xin lỗi. Đúng là làm quen với việc kinh doanh không dễ chút nào, mất nhiều thời gian hơn cháu tưởng. Nhưng cháu nghĩ là cháu sẽ lo được bác ạ.”

“Thế thì tốt.” Ông chủ nhà dừng lại một chút. “Nhưng như tôi đã nói, vì cô đã quá hạn tiền nhà nên tôi sẽ đến tận nơi để nhận tiền. Khoảng trưa thứ hai nhé. Và sẽ không đền dứ thêm đâu đấy.

“Buổi trưa? Cũng được ạ.”

“Tốt tốt. Vậy gặp lại cô thứ hai. Chúc cô một ngày tốt lành, cô Utada.”

“Vâng, cảm ơn bác. Cũng chúc bác...” Nhưng ông chủ nhà dập máy trước cả khi tôi kịp kết thúc câu.

Tôi dập máy và đi vào nhà tắm. Làm vài động tác vươn vai, tôi nhìn vào gương.

Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trong gương... Tôi không thích nó tí nào. Cái khuôn mặt tôi đang nhìn thấy trông thật lạ lẫm. Trông cô mệt mỏi và ưu tư, như đã già đi vài tuổi. Trông như thể cô đã không ngủ từ nhiều tuần nay... trong khi tôi biết là đêm nào tôi cũng đi ngủ rất sớm, đâu có như hồi còn đi học, đêm nào cũng trốn ngủ đi chơi...

Đi học. Tôi chợt nhớ ra mình đang sống trong một thành phố của những trường học. Một nơi mà những đứa nhóc tuổi tôi giờ hẳn là đang cày sâu cuốc bẫm cho năm học cuối cùng trong đời sinh viên của mình, trong khi biết tôi lại đang... làm cái gì thế này nữa. Hồi trước tôi cũng chăm học lắm. Mặc dù lúc nào cũng ngoác mồm ra kêu ca nhưng thực sự là tôi rất thích học hành. Nhất là những lúc học chung với bạn. Hồi trước tôi toàn học nhóm với Fany...

Fany...

Chúa ơi, tôi hoàn toàn quên bống mất anh. Tôi tự hứa là sẽ gọi ngay cho anh khi đặt chân đến Seoul, và tôi đã hoàn toàn quên bống mất. Chẳng phải là tôi đang làm một việc y như Bi đã làm với tôi với Fany sao? Không, tôi không thể chấp nhận được điều đó. Tôi phải gọi cho anh.

Tôi nhấc máy lên và bấm phím. Mất một lúc khá lâu tôi mới nghe thấy vài tiếng tút vang lên từ đầu dây bên kia. Làm ơn đi... đừng có đi vắng nhé...

“Alô?” một giọng nói trả lời. Là Fany.

“Fany...?” Tôi có cảm giác như từ nhiều năm nay tôi đã không được nghe giọng nói của anh. Và từ lúc nào không biết trên môi tôi nở một nụ cười.

“...Ồi má ơi! Có phải tôi đang được nghe tiếng người mà tôi nghĩ là tôi đang được nghe không đây?” Anh nói như hét vào ống nghe.

“YEAH!” Và cả hai chúng tôi bật cười như nắc nẻ.

“Cái cô này, em biến đi đâu mất vậy? Em làm ọi người lo sốt vó cả lên. Khoan đã. Em có ổn không? Không phải bị bắt cóc hay làm sao đó chứ?”

“Haha, tất nhiên là không. Em rất ổn. Tin em đi.”

“*PHEW* Nhẹ cả người... Thế dạo này em thế nào? Em đã làm cái quái gì trong suốt ba tháng vừa rồi thế hả?”

“Em dạo này khá hơn... Em nghĩ là em sẽ ổn thôi. Dạo này làm việc vất vả quá. Còn anh?”

“Em biết anh quá rõ mà, sao còn phải hỏi! Chỉ cần nghe giọng anh là biết phải không. Anh dạo này tốt lắm. Nào, thế em đang ở đâu thế hả, Hikki? Nói cho anh biết đi để anh còn chạy đến ngay với em đây này.”

“Xin lỗi, nhưng Cái gì cơ?”

“Fany, em đang ở Seoul. Em đã đến đây từ 3 tháng trước, để đi tìm Bi.”

“Hikki, em điên hả?”

Có lẽ tôi điên thật.

Phần còn lại của cuộc nói chuyện là Fany gào thét ầm ĩ, chủ yếu là về cuộc sống thiếu trách nhiệm của tôi. Và rồi anh hỏi, “Giáng sinh của em thế nào?” Tôi im lặng. Tôi quá bận rộn với Cubic U và cả việc đi tìm Bi nữa... Tôi đã ăn Giáng sinh một mình, mà thậm chí tôi còn không nhận ra điều đó. Tước khi gác máy tôi còn bắt Fany không được nói với bố mẹ tôi là tôi đang ở đâu. Tôi nghĩ tôi chưa sẵn sàng để đối mặt với sự thất vọng của bố mẹ dành cho tôi.

Nằm trên giường, tôi lại miên man suy nghĩ về cuộc sống của mình. Cuối cùng, tại sao tôi lại ở đây? Tại sao tôi làm tất cả những việc này? Tôi lôi cuốn nhật ký giấu dưới nệm ra. Đã một tháng tôi bỏ quên nó, đúng từ ngày “Bi” xuất hiện. Trang cuối cùng tôi viết là về những loại bột giặt tốt nhất nên dùng. Trời, tôi mới tẻ nhạt làm sao!

Tôi ngói lật lại từng trang giấy, tìm kiếm lại mình của mỗi ngày trước. Và rồi tôi bắt gặp trang cuối cùng tôi viết trước khi dời nhà sang Seoul.

Tất cả những gì tôi biết là đầu đó trong trái tim tôi mách bảo rằng anh đang ở Seoul, và tôi sẵn sàng làm tất cả những gì có thể để chắc chắn rằng anh vẫn khỏe mạnh và hạnh phúc. Và tôi mặc kệ anh có cần đến tôi trong cuộc sống của anh nữa hay không...

...

Tôi nhớ ra rồi. Tôi đến đây để tìm Bi. Để chắc chắn rằng anh có mạnh khỏe và hạnh phúc. Không phải để chắc chắn rằng anh vẫn còn yêu tôi. Đúng, tôi vẫn yêu anh tha thiết, nhưng tôi nghĩ rằng khi tình yêu thương một người một cách chân thành, chuyện tình yêu cũng sẽ chỉ đứng hàng thứ hai.

Tôi đã đi đến đây, tôi sẽ đi tiếp. Nếu người con trai tôi gặp, “Bi”, chính là Bi, tôi đã đi được một nửa con đường. Tất cả những gì tôi cần làm bây giờ là đào sâu hơn một chút vào cuộc sống của anh. Cuộc sống gần đây của anh có tốt không? Anh có khỏe mạnh không? Anh có hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình không?

Tôi sẽ làm điều đó.

Tôi sẽ luôn ở đó, vì Bi, dù anh có cần đến tôi hay không đi chăng nữa.

Tôi bất chấp tất cả.

5. Chương 5

Kể từ sau lần nói chuyện với Fany, tâm trạng Hikaru khá hẫ hẫ lên. Cô còn lên hẫ hẫ kế hoạch dọn dẹp những suy nghĩ vẩn vơ của mình, nhưng vẫn không thể ngừng bần khoăn liệu “Bi” còn có ý định quay lại cửa hàng một lần nữa hay không. Cô sợ là Chủ nhật tuần trước mình đã dọa cho anh một phen khiếp vía. Kể như đó có không phải là Bi thật, thì chẳng phải là cô đã giận dữ vô cớ với một trong những khách hàng quen thuộc tin cậy nhất của cửa hàng rồi còn gì. Nếu “Bi” còn trở lại, Hikaru đã quyết định là cô sẽ đối xử với anh một cách bình thường như tất cả mọi người, đến khi nào cô tìm ra sự thật.

Chủ nhật tuần đó, Hikaru cứ đi loay quanh dọn dẹp cửa hàng cả ngày. Buổi tối vắng teo, đến cả Byul cũng chẳng thấy mặt đâu. Quét dọn lau chùi chán rồi vẫn chưa thấy muốn đóng cửa hàng, giống như là vẫn đang vô hình chờ đợi một điều gì đó. Lại quyết định làm vệ sinh cửa hàng thật kỹ càng, nên chui vào tất cả các góc ngách để lau chùi. Cuối cùng cô phát hiện ra mấy vết bẩn nho nhỏ ở ngay dưới gầm cái quầy. Thế là xắn tay áo lên, chui xuống gầm quầy để lau cho bằng được. Đúng lúc Hikaru đang lúi húi dưới gầm quầy thì một tiếng nói vang lên ngay sau lưng cô.

“Này!”

Hikaru giật nảy cả mình, cộc đầu đánh cộp một cái rồ đầu vào cái gầm quầy. “Ai da!” Vừa lấy tay xoa đầu, cô vừa lúng túng chui ra khỏi cái gầm, ngẩng đầu lên. Là “Bi”.

“Ui, xin lỗi nhé, heh. Bạn có sao không?” Anh hỏi, tay vẫn ôm khư khư cái giỏ quần áo.

“Ồ không, không sao.” Hikaru nói dối. Thực ra cái đầu cô đang đau đến nỗi nhìn thấy cả một bầu trời sao luôn. “Tôi -ôi- có thể giúp gì không?”

“À thì...thực ra là bạn đang...” “Bi” chỉ tay ra sau lưng Hikaru. Cô quay lại và mới nhận ra là mình đang đứng chắn hết cả dòng đồ bột giặt tẩy. Cô ngượng ngịu đứng tránh sang một bên cho anh đi qua. Liếc mắt qua cái giỏ đồ của anh, cô thấy hôm nay nó chỉ đầy bằng có một nửa mọi khi. “Hôm nay chỉ giặt một máy thôi nhỉ?”, cô nghĩ là có lẽ mình thử bắt chuyện với anh xem sao, nhưng vừa nói xong câu đó thì cô nhận ra mình thật là ngu ngốc.

“Hả? À, ừ, hôm nay tôi đi hơi vội nên để quên một đồng ở nhà. Nhưng lười quay lại lấy chắc là mai lại đến lần nữa thôi.”

“Ra vậy.” Hikaru vừa ra vẻ gật gù, vừa lảng ra chỗ khác cho đỡ ngượng.

“À mà này...” chàng trai tự dưng lên tiếng. “Về chuyện Chủ nhật tuần trước...”

“À vâng, tôi biết, rất xin lỗi vì tôi đã xử sự thật chẳng ra gì. Tôi không cố ý đâu, chỉ là vì cả ngày hôm đó gặp nhiều chuyện không vui. Nào là hoá đơn và... đại loại vậy.”

“Không, bạn không có gì là phải xin lỗi cả.” Chàng trai nói và khẽ mỉm cười.

Nụ cười của anh giống hệt Bi, nhưng hình như vẫn có gì hơi khang khác... khác ở chỗ nào nhỉ?

“Hẳn là bạn đã nhiều lần bị làm phiền về chuyện cái video clip đó.” Chàng trai lại nói tiếp, “nên cũng dễ hiểu nếu bạn cảm thấy khó chịu. Mình hứa sẽ không nhắc đến chuyện đó nữa, hehe.”

“Ờ”, Hikaru chẳng biết làm gì hơn là nở một nụ cười giả tạo.

“Vậy là... xong nhỉ? Làm bạn được chứ?” Chàng trai chìa tay phải ra. Hikaru liếc mắt nhìn, và trái tim cô như chìm xuống. Cô vẫn nhớ như in rằng Bi thuận tay trái. “Không được sao?”

“Ồ, à, xin lỗi. Tự nhiên tôi nghĩ đi đâu vậy thôi.” Cô chìa tay ra bắt.

“Không ý gì đâu nhé, nhưng có vẻ như bạn rất hay có kiểu thất thần như vậy?”

“Haha! Không phải ngại. Chắc là tại gần đây tôi hơi căng thẳng quá thôi.”

“À, ra thế.”

“...”

“...Thôi. Mình đi giặt quần áo đã nhĩ.”

“Ừ ừ ừ rồi. À... bạn làm gì thì làm đi nhé.”

Hikaru cứ yên ở đó một lúc. Chờ khi chàng trai quay lưng đi lo giặt đồ, cô mới cho phép một nụ cười khẽ nở trên miệng. Nhưng vừa cúi xuống định quét dọn tiếp thì mắt cô chợt bắt gặp một vật gì đó. Hình như là đồ của “Bi” vừa làm rơi khi nãy lúc đang nói chuyện với cô. Tiện tay nhặt nó lên mà cô cũng chẳng thèm nhìn lại nó một lần.

“Này, bạn vừa làm rơi một...” Tiếng cô ngưng bật ngay khi cô vừa liếc mắt xuống nhìn lại món đồ trong tay mình.

“Hả?” Chàng trai quay lại, và nhìn thấy cái áo nịt ngực cô đang cầm trên tay. “Ồi thôi chết, ngượng quá! Haha!” Anh giật lấy cái áo và vội vàng quăng vào giỏ đồ của mình, “Cám ơn!”

Hikaru ngớ người. Cô nhìn anh đầy thắc mắc, gần như là đang lườm.

“À... không phải như bạn nghĩ đâu.” Anh nói giọng rụt rè. “Mình không phải là loại con trai đó đâu, hứa danh dự đấy! Ờ kìa!”

Thái độ của Hikaru gần như là nổi giận.

“... Ý mình là, một vài món đồ ở đây không phải là của mình, mà là của một cô gái mình...” Nhưng anh chưa nói hết câu thì cô đã lao ra ngoài, ra khỏi Cubic U. “Này! Sao thế hả? Bạn đi đâu đấy?”

***

Ngoài trời đang mưa.

Tôi cũng chẳng biết mình đang chạy đi đâu nữa.

Chỉ là tôi không thể chịu nổi.

Nhìn thấy món đồ phụ nữ trong tay “Bi” chợt làm mình nghĩ đến Bi và một người con gái khác. Một tình yêu mới. Một tình yêu không gặp những trở ngại về khoảng cách, về sắc tộc, hay là về... hoặc là...

Tôi chợt mất hết sức lực. Tôi ngã khụy xuống và bật khóc.

Tôi biết 3 năm là một khoảng thời gian đủ dài để Bi có một người con gái khác... nhưng...

Có lẽ tôi vẫn chưa hề sẵn sàng cho tình huống xấu nhất giống như tôi tưởng. Có lẽ tôi chưa đủ tốt đến vậy.

Và có lẽ vì vậy mà anh quên tôi. Có lẽ đó chính là lý do anh không còn muốn ở bên tôi... hay nói lời tạm biệt với tôi.

Những giọt mưa rất ấm, tôi có thể cảm nhận được. Nhưng tại sao tôi vẫn cảm thấy lạnh, lạnh buốt. Tôi không ngừng run rẩy. Những giọt mưa đua nhau rơi, chảy dài trên mặt tôi, hoà vào với những giọt nước mắt. Tôi chợt nhớ, cái ngày tôi phát hiện ra sự thật Bi đã ra đi cũng vậy. Trời cũng mưa, và tôi cũng đã khóc trong mưa. Lại là cái cảm giác đó.

Tôi cảm giác như mình đã lại đánh mất Bi, lần thứ hai. Và lần này, là mất vào tay một người con gái. Một cô gái có lẽ đẹp hơn tôi, mảnh mai hơn tôi. Một cô gái đẹp cả về thể xác lẫn tâm hồn. Bi không bao giờ dừng lại bên một cô gái tốt thứ nhì, chính anh vẫn luôn nói như vậy. Anh không bao giờ tin vào cái triết lý thoả hiệp đó, và vì vậy anh rất kén chọn.

Tôi băng cảm thấy căm ghét bản thân mình ghê gớm.

Không biết tại sao, nhưng tôi đã quay lại nhìn xem anh có chạy theo tôi. Tất nhiên đó không phải là lý do khiến tôi bỏ chạy. Tôi không thực sự mong rằng anh sẽ chạy theo, nhưng một phần trong tôi vẫn nuôi hy vọng. Và tất cả những gì tôi nhìn thấy là con phố đen ngòm heo hút với những cái bóng di động ở đằng xa. Rõ ràng là anh không hề chạy theo tôi. Chẳng có lý do gì để anh phải làm như vậy cả? Tôi đâu có quan trọng đến như vậy... để đáng được quan tâm.

Tôi gặng đứng dậy. Cái bóng tôi đang vây quanh mình khiến tôi cảm thấy bất an. Đập vào mắt tôi là cái biển đèn nhấp nháy của một quán karaoke. Tôi bước vào đó. Một nơi tối không kém gì ở ngoài. Tôi chẳng cảm thấy an toàn hơn chút nào, nhưng ít ra thấy mình không còn đơn độc nữa.

Tôi ngồi xuống cái bàn gần cửa nhất và cuộn tròn mình trên ghế. Tôi có nghe thấy người nào đó đang hát trên sân khấu, và đám đông thì có vẻ thích thú. Người đó hát có vẻ hay, nhưng tại tôi đang lúng túng vì bị nước vào. Cô bồi bàn đến bên thì bị tạt nước. “Đi chỗ khác, tôi có gọi gì đâu.” Cô chỉ gật đầu và quay lưng bước đi.

Tôi muốn gom góp lại mớ suy nghĩ đang rối như tơ vò của mình, nhưng có vẻ như đầu óc của tôi đang rất cần nghỉ ngơi một chút. Và tôi chìm dần vào trạng thái trống rỗng.

Một lúc sau tôi thấy đám đông vỗ tay rào rào và hò hét ầm ĩ. Tôi dụi dụi mắt để nhìn kỹ hơn nhân vật đang được hoan hô nồng nhiệt như vậy. Chính là anh chàng ca sĩ vừa hát xong. Một anh chàng khá cao lớn và có nước da sẫm màu hơn hầu hết những người Hàn Quốc mà tôi từng gặp. Tôi nhìn theo anh quay về bàn của mình với 4, 5 người bạn gì đó, cả hội nói cười vui vẻ. Ngay trước khi anh ngồi xuống ghế của mình thì bắt gặp ánh mắt tôi đang nhìn hắn. Tôi vội quay đi. Chết tiệt.

Tôi đành chuyển sang một bàn khác và cúi gằm mặt xuống, hy vọng là hắn sẽ không còn nhìn thấy tôi nữa. Tôi đang không hề có tí tẹo tâm trạng để trò chuyện với bất cứ ai trong lúc này. Nhưng hắn là hắn vẫn để ý, vì chỉ sau vài bài hát, khi tôi ngẩng đầu lên, đã thấy hắn đang ngồi trước mặt, mỉm cười với tôi.

“Trước tới giờ chưa từng nhìn thấy em ở đây.” Hắn nói, giọng nói sâu và trầm ấm, có chút gì đó gợi cảm. “Mới đến khu này phải không?”

Tôi nhìn thẳng vào mặt hắn, nhìn không rõ lắm, mắt tôi vẫn nhoè nhoẹt vì mưa và nước mắt. Nhưng tôi nhìn rõ cả hàm răng của hắn, chắc chắn rồi. Vì anh chàng này không ngừng mỉm cười với tôi. Làm tôi muốn đâm ột phát vắng cả nụ cười đó ra khỏi mặt.

“Cũng có thể.” Tôi lạnh lùng đáp.

“Ôi, đừng có thế chứ. Anh chỉ đang cố tỏ ra thân thiện thôi mà.”

“À, vậy thì tôi không có ý định đó.” Tôi đứng dậy và chuyển sang một cái bàn khác. Chàng trai giang một tay ra chặn ngang đường của tôi.

“Tên anh là JoonHyung. Mọi người gọi anh là Joon. Em tên gì?”

***

Xin chào Hikaru.

Bi? Phải anh đó không? Anh đang làm gì ở đây vậy?

Chỉ ghé qua chào em một câu... hôm nay em tốt nghiệp mà, làm sao anh có thể không đến chứ?

Nhưng... anh có sao không? Trông anh có vẻ mệt mỏi?

Trông anh buồn ngủ lắm hả? Hay là cả hai chúng ta đều buồn ngủ nhỉ?

Không, ít ra là em không nghĩ vậy.

Sao anh cứ cảm thấy mơ hồ sao đó, như thể tất cả chỉ là ảo ảnh? Tất cả...

...Bi, đáng ra anh không nên đến đây, anh phải ở nhà nghỉ ngơi đi chứ.

Coi này, anh không biết chuyện gì đã xảy ra, anh chỉ biết rằng, anh không thể ngừng nghĩ về em...

...

Anh muốn được ở bên em. Hikaru anh chỉ muốn...

***

“Bi?”

Tôi ngồi bật dậy, trên giường.

Tôi vừa mơ một giấc mơ về Bi. Hình như là về ngày lễ tốt nghiệp cấp 3 của tôi. Tôi đã tổ chức một bữa tiệc. Ai cũng đến, chỉ có mình anh là không thấy đâu. Đến tận cuối buổi tiệc anh vẫn chưa tới. Thế rồi đún vào lúc nửa đêm, lần cuối cùng tiếng chuông cửa reo. Và chính là anh.

“Bi là ai?” Một tiếng nói vang lên ngay bên cạnh tôi.

Tôi quay phắt lại, và không ai khác, chính là cái anh chàng hôm qua. JoonHyung. Và vẫn là cái nụ cười thường trực đó.

Ôi Chúa ơi.

Tôi nhìn xuống những thứ mình đang ngồi trên. Đây không phải là giường của tôi.

Tôi nhìn xung quanh. Là một căn phòng rộng thênh thang với gạch lát nền rất đẹp, những món đồ gỗ màu trắng và rèm cửa bằng lụa.

Đây càng không phải là nhà tôi. Thế thì tôi đang ở chỗ quái nào vậy hả trời?!? Cuồng cuồng, tôi bật dậy khỏi giường và chạy về phí cửa.

“Ê, này này, đừng có thế chứ. Không sao đâu!” Anh chàng kia gọi với theo tôi. Nhưng mà tôi làm sao có thể bình tĩnh được khi mà thậm chí không biết anh chàng này rốt cuộc là ai nữa.

“Đây là đâu?” Tôi hét lên.

“Nhà tôi.”

Tôi chợt nhớ ra một chuyện và nhìn xuống những thứ mình đang mặc. Đây không phải là quần áo của tôi nốt. Mà thực ra tôi chỉ đang mặc một cái áo sơ-mi nam rộng lưng bùng, không gì khác. Còn chân tôi. Ôi...

“Anh đã làm gì với tôi?? Nói ngay” Tôi lại hét vào mặt anh ta. Anh tiến đến gần tôi, nhưng cứ tiến lên một bước là tôi lại lùi về một bước. “KHÔNG! Tránh xa tôi ra!”

“A , ý em là sao, ”Anh đã làm gì với tôi” à? Chẳng lẽ em không nhớ gì sao? Đêm qua khi chúng ta nói chuyện đó, và sau đó chúng ta đã...”

Tôi chớp lấy một cái hộp ngay gần tôi và ném thẳng vào hấn ” Đứng nguyên đó!”

“Nào, Hikaru, bình tĩnh lại em, anh...”

“Anh nói cái gì? Sao anh biết tên tôi? Tôi chưa từng nói với ai tên của tôi! Anh là thằng quái nào vậy hả? Và quần áo của tôi đâu?”

“Chính em nói tên của em cho anh mà, nhớ không? Và quần áo của em đang để ngay cạnh chân đèn kia kia.” JoonHyung chỉ tay qua chỗ cái đèn ngủ. Quần áo của tôi đã được gấp gọn gàng để bên cạnh. Tôi vội vàng chạy đến vơ lấy cái quần và mặc vào.

“Nghe này, tôi không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng dù có là chuyện gì, thì Không là gì cả. Anh đã nghe rõ chưa, Không gì cả!” Tôi vừa hét vừa chỉ tay vào mặt anh ta.

“Hà? Em đang nói cái gì thế? Đêm qua có xảy ra chuyện gì đâu.”

“Và làm sao tôi biết rằng anh đang nói thật?!” Tôi lại chạy ra phía cửa nhưng JoonHyung bám theo tôi không rời thành ra cả hai cứ chạy quanh cái bàn.

“Anh nói thật mà.”

“Anh cút đi!”

“Tất cả những gì chúng ta đã làm đêm qua là...”

“Đừng chạm đến tôi!”

“..là ngồi nói chuyện trong quán đó. Và cũng đã uống mấy ly. Và...”

“Để cho tôi yên!”

“... rồi chúng ta về nhà anh... lại nói chuyện... và ngay trước khi em bất tỉnh nhân sự...”

“Tôi có ngắt đi thì anh cũng không có quyền...”

“...Anh không biết nhà em ở đâu. Và anh cũng không tài nào đánh thức nổi em. Em say quá. Vì thế mà anh đã gọi một cô giúp việc lên thay đồ cho em vì em ướt như chuột lột... Đừng có lo, lúc đó anh cũng không ở trong phòng đâu. Anh chưa nhìn thấy gì cả nhé, hứa danh dự đấy! Anh không có đồ ngủ của phụ nữ ở đây, nên đành cho em mặc tạm một cái áo của anh...”

Tôi đứng lại không chạy nữa. Mệt hết cả hơi. Tôi bèn ngồi bệt xuống sàn và nghe hắn nói tiếp.

“Đây là phòng dành cho khách ở lại của nhà anh. Anh xin lỗi, anh cũng biết là đáng ra anh không nên ở lại cùng em ở đây, nhưng vì lúc nửa đêm anh ngủ không yên tâm nên chạy qua xem em thế nào. Chắc hôm qua là lần đầu em uống rượu hả?”

Cũng có thể. Ờ mà đứng rồi đấy. Có sao không?

JoonHyung tắc lưỡi. “Anh nghĩ là anh đã ngủ gật trên ghế ở đây. Nhưng anh không cố ý. Anh xin lỗi, thực sự xin lỗi em.”

“Xì.”

“Giờ thì em hiểu rồi chứ? Và anh không còn là thằng quái nào ở đây đâu chứ?” Hắn ngồi xổm xuống trước mặt tôi, nghiêng nghiêng đầu và cười với tôi. Rõ là cái đồ sói đeo nơ. Nhìn thì vừa cao lớn, mặt lại ngầu như găngtơ mà đòi ra vẻ nhí nhảnh.

“Vấn.”

” *thở dài* Thế nào cũng được... Nếu em muốn đi, để anh dẫn em ra...”

“Tôi tự đi được rồi. Cảm ơn.” Tôi đi qua mặt hắn, về phía cái cửa gần nhất. Hoá ra là cái phòng chứa đồ. Mở cái cửa thứ hai, hoá ra là nhà tắm. Diên à! Cái nhà to dùng mất dịch này nữa.

“Haha! Em đúng là hết thuốc chữa!” JoonHyung vừa cười vừa lắc đầu. Hắn nắm lấy tay tôi và lôi về phía cửa ra vào. Mặt tôi đỏ lựng hơn Mặt Trời.

“Này, đã bảo là đừng có đụng vào tôi rồi cơ mà!”

“Nếu em cứ tiếp tục xử sự như một nhóc con, thì anh sẽ dẫn em đi như dẫn một đứa nhóc, okay?” Hắn lại cười chế giễu tôi lúc với tay mở cánh cửa trước “Bây giờ thì dễ hơn rồi nhỉ?”

“...” Tôi lườm hắn một cái và giật tay ra.

“Em có biết là em đang ở đâu không?”

“Ờ...” Rõ là tôi không biết rồi, đáng ghét.

“Em sống ở đâu?”

Tôi ngần ngừ một lúc. “Ở Cubic U.”

JoonHyung ngoác miệng ra cười lớn. “oooooooohhh, chính là em sao. Wow, anh không biết hoá ra em là người Nhật cơ đấy. Nhưng không sao, đừng lo, anh sẽ không nói cho ai biết đâu. Sẽ là một bí mật nho nhỏ của riêng hai chúng ta.” Hắn nháy mắt với tôi.

“Mà là tôi thì sao?”

“Không, không có gì. Chỉ là bọn con trai khu này, thì luôn ngưỡng mộ những cô gái xinh đẹp, như em chẳng hạn. Mà nhà em chỉ cách đây có hai khu phố thôi, ra khỏi cửa thì rẽ trái. Ngày nào anh chẳng đi qua đó.

Quần áo của anh thì đã có cô giúp việc giặt, nhưng chắc là có hôm nào anh sẽ rẽ qua xem sao, xem chỗ của em thế nào.”

“... Sao cũng được.” Đúng là cái đồ hợm của.

“Được rồi, xem như đó là một cuộc hẹn hò nhé! Thế đã, gặp lại sau, tiểu thư Hikaru.”

Cái anh chàng này thậm chí còn dị thường hơn cả Byul nữa! Tôi không thèm đáp lại và đi thẳng. Tôi biết thế là bất lịch sự, nhưng biết làm sao được. Chuyện hôm qua làm tôi thấy không thoải mái khi nói chuyện với hắn. Thế mà lúc tôi đã sắp ra đến ngoài vẫn còn nghe thấy tiếng hắn gọi với theo.

“Mà này, em rất đáng yêu lúc em ngáy đấy,”

6. Chương 6

Hikaru bồn chồn nhấn nút gọi thang máy liên tục. Cửa thang máy vừa mở ra là cô bước ngay vào, tay vẫn ôm chặt mấy cái áo của mình. Cô vẫn đang mặc cái áo sơ-mi của JoonHyung, đương nhiên, vì cô không thể nào thay đồ ngay trước mặt hắn được. Rồi cô sẽ trả lại cái áo, nhưng mà ngay lúc này đây, cô thấy ngượng ngùng khi phải đối mặt với JoonHyung.

Thang máy chậm chậm đi xuống. Hikaru mệt mỏi đứng dựa vào cạnh cửa thang, đầu óc vẫn còn căng thẳng sau những chuyện vừa xảy ra. Cô ngước lên và bắt gặp mình trong tấm gương kim loại. Hãy nhìn lại mình xem. Đầu tóc thì rối bù, mắt đỏ ngầu và sưng húp, cái áo của JoonHyung rộng thùng thình như một cái chăn trắng toát quấn quanh người. Cái hình ảnh của chính bản thân mình khiến cô phải quay đi. Thật là đáng thất vọng. Cô chưa bao giờ uống rượu. Vậy mà hôm nay đã buông tay. Dù là có trải qua chuyện gì đi chăng nữa... Đáng thất vọng.

Cửa thang máy vừa mở là cô vội vã chạy ra khỏi toà nhà. Nhưng vẫn kịp nhìn thấy chị lễ tân ngạc nhiên nhìn cô và không giấu nổi tiếng cười khúc khích. Mặc kệ chị ta.

Ra đến ngoài, tràn ngập trong cô là cái cảm giác được giải thoát. Những việc vừa xảy ra, cô hiểu mình đã thật là ngốc nghếch, nhưng cô rất mừng vì mình đã không làm điều gì khiến bản thân phải ân hận, nhất là với một kẻ hoàn toàn xa lạ như JoonHyung. Cô nghĩ mình may mắn, vì JoonHyung hoá ra lại khá “tử tế”. Cô còn có cảm giác như đang nghe tiếng Fany vang vọng đầu đó trong đầu mình, anh đang mắng cho cô một trận nên thân vì cái tội không chịu giữ gìn chăm sóc bản thân cho cẩn thận.

“Hehe...”

Cô lấy tay vuốt lại tóc và đưa mắt nhìn đồng hồ. 1h37 chiều.

“Một giờ ba mươi...!?” Thôi chết. Tiền thuê nhà! Hikaru hoàn toàn quên hẳn mất hôm nay là thứ hai! Và cuộc hẹn nộp tiền thuê nhà lần cuối cùng của cô là từ hơn một tiếng rưỡi trước! Cô ba chân bốn cẳng chạy thẳng về phía Cubic U. Đầu giờ chiều nên đông người đi bộ. Hikaru thì cứ luôn mồm rít xin lỗi vì cô va hết người này đến người kia.

Cuối cùng thì cũng về đến Cubic U. Cửa khoá. Hikaru nắm lấy cái tay nắm cửa giật tới giật lui. Vô tác dụng.

“Chết tiệt!” Hikaru dầm mạnh vào cánh cửa. Cửa hàng tối om và cô nhìn thấy một tấm biển đề “Đóng cửa” không thuộc về mình. Hắn là ông chủ nhà đã đến và đã làm tất cả những việc này.

Cô chợt nhìn thấy một mẫu giấy nhắn dính trên cửa. Hít một hơi thật sâu, cô bóc mẫu giấy ra và đọc. Gửi cho cô.

Chúc buổi chiều tốt lành, hay bất cứ lúc nào cô nhận được bắt thư này, cô “Ki”,

Tôi rất tiếc phải thông báo với cô rằng hợp đồng thuê nhà của cô đã bị chấm dứt. Tôi cũng không lấy gì làm vui vẻ về chuyện này, và cầu chúc cô những lời chúc tốt đẹp nhất rằng cô sẽ sớm tìm được một nơi khác để ở, nhưng tôi thì không giúp được cô. Cô đã quá hạn nộp tiền đã lâu.

Đây hẳn là cách tốt nhất rồi, cô Utada ạ. Sáng nay khi tôi đến để gặp cô, cửa hàng hoàn toàn chẳng có ai trông coi và cửa thì mở cho ai thích vào thì vào. Tôi không biết là đã có ai ăn trộm món đồ gì của cô trong lúc cô không có mặt không, nhưng tôi thấy hình như không. Tuy nhiên, tôi e rằng đây là một hành động vô trách nhiệm tệ hại, cho thấy cô hoàn toàn chưa sẵn sàng để tự kinh doanh.

Chờ cô suốt một tiếng, cuối cùng tôi đành khoá cửa hàng lại. Đồ của cô vẫn ở bên trong, và chắc là vài ngày sau tôi sẽ quay trở lại mở cửa cho cô lấy đồ. Bây giờ thì tôi đang bận việc rồi. Hy vọng là cô có thể ở nhờ chỗ bạn cô trong vài ngày.

Cô Utada, tôi chúc cô những lời chúc tốt đẹp nhất... tạm biệt.

“Ôi mẹ ơi...” Hikaru ngẩng mặt nhìn lên trời và tựa người vào cánh cửa kính. Rồi cô cứ để mình trượt dần theo cánh cửa kính, ngồi bịch xuống đường. Không ổn rồi. Mình phải làm gì bây giờ?

Hikaru cứ ngồi đó trong cảm lạnh, miên man suy nghĩ. Cô chưa hề có một người bạn kể từ khi đến đây, hay ít ra là chưa ai đủ thân để cô có thể nhờ vả. Mà có đi chẳng nữa thì cô chẳng mặt mũi đâu mà đi xin người ta cho ở nhờ. Và cô không có một xu nào trong túi. Không thức ăn. Không quần áo. Không nơi trú ngụ. Cô không có gì cả.

Khoảng chừng 15 phút sau, một cái bóng xuất hiện bên cạnh cô. Cô ngẩng lên và thấy “Bi” đang ngó qua cái cửa kính cái đã từng là Cubic U. Một tay anh xách một giỏ quần áo, đúng như anh đã nói ngày hôm qua.

Anh chàng này làm sao ý nhỉ? Lúc nào cũng tỏ ra ngây thơ, khờ khạo. Dù Hikaru có xử sự thế nào, hay làm cái gì đối với anh, thì anh vẫn nguyên vẹn một bộ mặt hồn nhiên như không thể có chuyện gì xảy ra.

“Woa...chuyện gì đã xảy ra với Cubic U thế này?” Anh ngây thơ hỏi.

“Nhìn mà không biết à. Bị đóng cửa rồi,” Hikaru lạnh nhạt trả lời. Cô đứng lên và lấy tay phẩy phẩy quần. Cô muốn đi khỏi đó, và không muốn nói chuyện với anh ta. Nói đúng hơn, anh ta là người cuối cùng trên đời cô muốn gặp trong một tình huống như thế này.

“Sao lại bị đóng cửa?”

“Bởi vì nó bị đóng cửa. OKAY?”

“Nhưng...bạn sống ở đây cơ mà?”

“Đúng. À mà không. Tôi không còn sống ở đây nữa. Thôi để cho tôi yên.”

Cô quay lưng bước đi. Chàng trai đứng yên, nhưng rồi đặt giỏ đồ xuống rồi gọi với theo. “Này, chờ chút đã! Bạn không sao chứ?” Anh chạy theo cô, đặt tay lên vai cô, nhưng cô gạt tay anh ra.

“Không phải việc của anh.” Cô vừa nói vừa tiếp tục bước đi. Cô không còn muốn nhìn vào mặt anh. Lúc này đây, nhìn thấy anh khiến lòng cô đau đớn hơn.

“Nhưng mình chỉ muốn giúp bạn thôi mà. Bạn sẽ ở đâu đây?”

“Sao anh phải quan tâm chứ? Anh thậm chí còn không biết rõ tôi kia mà!”

“Nhưng mình là một con người, mình cũng biết nghĩ đến người khác chứ, không như ai đó.”

“Điều đó thì có nghĩa lý gì cơ chứ?” Hikaru thôi không đi nữa và quay lại nhìn chàng trai với đôi mắt hình viên đạn, ánh mắt căm hờn. Cô thở dồn. Còn chàng trai thì im lặng.

“Thôi được rồi. Được lắm. Tôi cũng chẳng biết sao tôi phải quan tâm nữa. Tôi chỉ nghĩ việc cô bị người ta đóng mất cửa hàng của cô quả là tệ hại, thế thôi.” Anh giơ hai bàn tay lên như đầu hàng trước cô và lùi lại. “Nếu quả thực cô muốn làm một kẻ vô gia cư, vậy thì chẳng phải việc của tôi rồi.”

Hai người trừng mắt nhìn nhau, khá lâu. Rồi anh quay lưng bước đi. Nhưng chỉ bước được vài bước thì Hikaru quyết định lên tiếng. “Có thực anh muốn giúp tôi không?”

Anh dừng lại.

Hikaru hăng giọng. “Tôi đang đi tìm kiếm một người. Một người tôi đã từng quen biết. Rất thân. Tôi đã đi một quãng đường dài từ Mỹ đến Seoul chỉ để tìm anh...”

Anh vẫn đứng quay lưng lại phía cô, chỉ hơi quay đầu lại. “VẬY... tôi có thể làm được gì?”

Hikaru im lặng một hồi như suy nghĩ. “Tôi không có gì để trả ơn anh, nói thật. Nhưng bếu anh chịu giúp tôi tìm kiếm anh ấy, tôi sẽ mang nợ anh cả đời. Tôi thề.”

Anh quay lại nhìn cô, bước lại gần cô hơn. “Hắn cô phải yêu anh ta lắm. Khi trải qua những thử thách này...?”

“...Phải, tôi yêu anh ấy.”

Anh lắc đầu, khe khẽ cười trước sự bối rối của cô. “Mấy người Mỹ các người thật là kỳ lạ.” Anh giữ nụ cười trên môi, chống tay vào cằm, mắt nhắm đưa ra chiều suy nghĩ. “Okay. Tôi sẽ giúp cô. nhưng với một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Là cô sẽ tới ở chỗ tôi ít nhất là tới khi cô lấy lại được cửa hàng. Chịu không?”

Hikaru nhìn anh thăm dò. Trông anh có vẻ thành thật, đủ thành thật, nhưng cô không thể hiểu được anh. “Cuối cùng thì anh được gì qua những chuyện này?”

Anh cầm cái sọt quần áo lên rồi hỏi “Cô có biết nấu ăn không?”

“Chút chút...”

“Vậy thì, hehe, tin tôi đi, tôi sẽ có lợi trong việc này.” Đổi giọng lạnh lùng, anh hỏi. “Thế cô có đi hay không nào?”

Hikaru gật đầu.

“Vậy thì đi thôi.” Anh ra hiệu cho cô đi theo. Cô vội vã theo vèn cạnh anh, thi thoảng lại nhìn anh.

“Anh có thực sự nghiêm túc với những chuyện này không?” Cô chột hỏi.

“Có chứ”, anh đáp lại, “thêm nữa tôi nghĩ ở đó sẽ có một cảnh tượng thú vị nếu cô nhìn thấy hắn ta.”

“Ý anh là gì cơ?”

“Tôi nghĩ là cô nên đâm cho hắn ta một trận vì cái tội đã để cho cô sống với một người lạ mặt, được không?”

Hikaru mỉm cười. “Uhm, cũng được.”

***

“Àh, được rồi”. Cuối cùng thì anh cũng mở được cánh cửa sau vài giây loay hoay với chiếc giỏ đồ giặt trên tay. “Vào đi”. Tôi theo anh bước vào căn hộ tối tăm.

Khi anh bật đèn lên, ánh sáng chói lòa làm tôi nhức cả mắt. Mắt tôi vốn đang quen với bóng tối vì chúng tôi đã đi trong bóng đêm quá lâu. Bên ngoài tối đen như mực, tôi đến là ngạc nhiên khi Bì có thể tìm được đường về nhà.

“Thích thì cô có thể xem TV,” tôi nghe thấy tiếng anh từ một căn phòng khác, “Tôi đi cất đồ đạc này đã.”

Tôi hé mắt nhìn xung quanh. Và ngay lập tức, tôi có cảm giác như mình đang đứng giữa một căn hộ cao cấp theo phong cách Châu Âu. Hai cái ghế đi-văng, một cái ghế bành to, một tivi màn hình phẳng cỡ lớn... Cách bài trí thật gọn gàng, đẹp mắt. Tôi thậm chí còn cảm thấy e dè, chẳng muốn chạm vào đồ vật gì, sợ rằng mình sẽ làm hỏng mất sự cân đối trong lối sắp đặt các đồ vật trong phòng.

“Tối nay cô ngủ tạm trên ghế đi-văng nhé.” Anh vẫn nói vọng ra với tôi từ một căn phòng khác nào đó. “Không phải là không có phòng riêng cho cô, nhưng mà tôi chưa kịp dọn dẹp gì nó cả. Một mớ hổ lốn.”

“Không sao mà. Có cái ghế là đã quá tốt rồi. Cảm ơn anh.” Tôi đáp lại. Tôi không biết nói gì hơn nữa, cảm thấy ngượng ngùng sao đó.

Liên đó đã thấy anh bước ra từ một căn phòng mà tôi đoán là phòng của anh, vì anh đã kịp thay đồ ra và giờ đang mặc một cái áo ba lỗ với quần thể thao. Trên tay anh là một vài cái chăn gối, khá nhiều đến mức anh phải vác trên vai. Cẩn thận, nhẹ nhàng xếp đặt đồng chăn gối đó lên chiếc ghế lớn nhất trong phòng, anh quay qua tôi. “Trong tủ lạnh có một ít đồ ăn, nếu sáng dậy thấy đói thì cứ tự nhiên. Còn nhà vệ sinh dành cho khách ở đằng kia...” Anh chỉ qua phía bên trái căn phòng. “Nếu còn cần cái gì, cứ đánh thức tôi nhé.”

Anh nói tới đâu là tôi gật lia lịa tới đó. Thành thật mà nói thì tôi hoàn toàn không hiểu anh đang nói cái gì nữa. Tôi đang căng thẳng chết lên được. Đúng hơn là tôi đang cảm thấy rất tệ hại trước tất cả những việc làm của anh dành cho tôi, nhất là tôi không biết làm gì hơn là cư xử như một con ngốc.

“Xin lỗi anh vì tất cả những chuyện này,” tôi cảm thấy mình phải nói những lời này, “và thực sự cảm ơn anh rất nhiều.”

“Ôi xời, có gì đâu, thật đấy mà. chưa kể đây chỉ là tạm thời thôi mà. Hả?”

Đúng. Chỉ là tạm thời mà.

“Tôi biết là Seoul thì rõ là rộng lớn,” lại vẫn là anh đang nói tiếp, “nhưng tôi nghĩ chúng ta sẽ có cách tìm ra chàng trai của cô. Tôi biết một vài người, mấy người tới ngày chỉ lo ba cái vụ này. Tôi đảm bảo là họ giúp được chúng ta.” Anh nhướn mày và nhếch môi cười nụ với tôi.

“À, vâng...”

“Thôi, cô phía đi ngủ đã. Sáng mai gặp lại nhé.” Anh vươn vai và đi vào phòng. “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Và cánh cửa phòng anh đóng sập lại.

Khoan đã thế này là thế nào? Anh thực sự tin tưởng tôi đến thế sao? Đủ để phó mặc hoàn toàn cho tôi sự an toàn của ngôi nhà, cùng với tất cả những món đồ đạc của anh? Nếu anh quả thật không nhớ chút nào về tôi, thì tôi không thể hiểu nổi. Cui như anh hoàn toàn không biết gì về tôi. À không, có một chút, ít ra anh cũng biết tôi là một con bé đầu óc không được bình thường cho lắm.

Tôi ngã người xuống ghế và đắp lên mình cái chăn anh ượn, cố gắng thả lỏng mình. Cái ghế hoá ra rất là êm ái, làm ấy cái gối nah đã chuẩn bị sẵn cho tôi thành không cần thiết. Tôi nằm dài ra và nhìn chòng chọc lên trần nhà, thói quen không thể bỏ. Nó giúp tôi dễ ngủ hơn, khi còn ở Cubic U, nhưng nơi này lại khiến tôi thấy hơi căng thẳng. Giờ mới nhận ra cái không khí thân thiện ở Cubic U đáng giá thế nào, thật là dễ chịu. Tôi nhắm mắt và cố chìm mình vào giấc ngủ, nhưng không được.

Tôi mở mắt.

Càng về đêm, đầu óc tôi lại càng hoạt động không ngừng nghỉ. Giờ thì càng nghĩ, tôi mới càng nhận thấy là cái anh chàng “Bi” này có vẻ đúng là... không phải Bi thật. Có nhiều điểm đối lập giữa hai người quá. Bi sẽ không bao giờ mở cửa nhà ột người khách lạ. Anh hiếm khi tin tưởng ai, tôi biết rất rõ. Nếu là anh thì không thể như thế này...

Nhưng đã 3 năm trôi qua. Khi còn ở bên tôi, cả hai chúng tôi đều ở giai đoạn vẫn còn tiếp tục lớn. Như vậy anh hoàn toàn có thể thay đổi một vài thói quen của mình. Thậm chí có thể anh còn trưởng thành nhanh hơn khi tôi không có ở bên. Khả năng anh trở thành một người hoàn toàn khác là hoàn toàn có thể. Liệu có thể nào là tôi đang được gặp Bi phiên bản thứ hai không? Câu hỏi không lời đáp.

Tôi nhắm mắt lại.

Tôi rối trí quá.

Làm sao để biết đây...

Làm sao để...

...

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã ngủ lịm đi.

Chẳng bao giờ có gì đáng ngạc nhiên, khi Bi lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Tôi vẫn nhớ, mỗi lần tôi nhắm mắt là anh vỗ vỗ lên đầu tôi. Tôi vẫn nhớ, mỗi lần anh bực mình là giọng anh lại trầm xuống đáng kể. Tôi vẫn nhớ, mỗi lần hai đứa nằm bên nhau mà ngủ thiếp lúc nào không biết....

Tôi ghét khi phải thú thực là mình cũng đã từng hò hẹn với khá nhiều chàng trai, nhưng tôi chưa từng thích ai chạm vào tôi. Chỉ khi Bi quàng vòng tay ấm áp của anh quanh người tôi, tôi mới chấp nhận những đụng chạm. Vì một lý do nào đó, tôi cảm thấy yên bình trong vòng tay của anh.

Tôi chưa bao giờ thực sự nhận ra điều đó, đến tận bây giờ.

Tôi nhớ anh... nhiều lắm.....

7. Chương 7

Anh từ từ mở mắt cho quen dần với ánh nắng đang len qua hàng mi. Rồi nghiêng đầu qua một bên để ngó cái đồng hồ báo thức đầu giường. 11 giờ 17 phút. Trưa trệt trưa trời. Có đến hàng năm nay rồi, hình như chưa bao giờ anh ngủ quá lúc Mặt Trời mọc.

Đây là không nói, anh ít khi ngủ được trước 3 giờ sáng. Dù có đi ngủ sớm hay muộn, cuối cùng thì anh cũng tìm thấy mình đang làm bạn với cái tĩnh lặng của bóng đêm. Sự yên tĩnh đầy trấn trở.

Vậy là mỗi đêm, anh lại nằm đó, mắt nhắm nhìn những ánh đèn không ngủ của thành phố, trầm mình trong những dần vật, những buồn bực không tên. Và giấc ngủ của anh cũng chẳng dễ chịu hơn chút nào. Ngay cả trong lúc ngủ, anh cũng vật vờ như đang chiến đấu chống lại những kẻ thù vô hình.

Những thứ đó... sao không giống cảm giác của giấc ngủ đêm qua. Và cả buổi bình minh sáng nay nữa...

Anh đưa mắt nhìn quanh căn phòng và trong anh bỗng dâng lên một niềm hạnh phúc dịu dàng. Mỗi đồ vật như đang trĩu mến âu yếm trong vòng tay của ánh nắng vàng ấm áp. Từ rèm cửa, cái bàn, cái cốc thủy tinh đang để trên mặt bàn - mọi thứ đều đang sáng rực lên như được dát vàng. Không thể nhớ nổi là đã bao lâu rồi, anh đã ao ước được thức dậy trong một khung cảnh bình yên như vậy.

Anh mỉm cười.

Toàn thân bỗng cảm thấy thật thư thái, dễ chịu. Anh chẳng muốn ngồi dậy nữa. Nhưng vì thói quen không bao giờ ở lại lâu trên giường. Anh nhấc cánh tay trái lên trước... nhưng không được. Chẳng hiểu gì cả... Anh thử lại lần nữa. Đến lúc đó anh mới nhận ra là có một sức nặng đè lên phần vai trái của anh, và khiến cho cả phần người bên trái của anh tê rần, không nhích nhích được.

Quay qua nhìn, anh nín thở.

Không biết từ lúc nào, cái cô gái ở Cubic U đó đang ngủ ngay bên cạnh anh. Bao lâu rồi hả trời!? Cuồng cuồng, anh đẩy mình ra xa khỏi cô gái một cách cảnh giác, mạnh đến nỗi rơi tụt khỏi giường. Như vẫn chưa đủ, anh dùng chân để đẩy mình trên sàn nhà, tránh xa khỏi chiếc giường, tránh xa cô gái, chạy trốn cho đến khi nện cả lưng vào bức tường đối diện.

“Cái quái gì...” anh hồn hển.

Giác quan thứ sáu mách bảo anh sự hiện diện của người khác ở trong phòng, anh nhìn ra cửa. Một cô gái với mái tóc dài và chiếc áo choàng kiểu cách đang đứng bất động ở ngay cửa phòng, kinh ngạc trước cảnh tượng vừa diễn ra. Cô buông rơi túi xách và vali, sự đau đớn ngay lập tức phủ mờ trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Lạy chúa tôi, Bada!” anh vừa nói vừa nhồm dẩy với theo cô khi cô vội vã chạy ra phòng khách. “Nghe này, anh - anh có thể giải thích!”

“Anh đi mà giải thích với chính mình ý!” Bada nói với anh bằng một giọng đe dọa. “À mà. Thôi. Đừng giải thích gì cả. Chẳng có gì có thể bào chữa cho anh trong chuyện này cả!”

“Không. Bada, em hiểu nhầm rồi. Không phải như em nghĩ đâu!”

“Nhầm ư!? Tôi lại có thể hiểu nhầm được sao? Tôi đâu có ngốc!”

Đúng lúc đó, Hikaru thức giấc. Cô nghe thấy tiếng hai người cãi oang oang trong căn hộ. Cô vội vàng ngồi dậy và chui ra khỏi giường.

“Anh không có ý bảo em ngốc!” Cô nghe thấy anh nói với cô gái.

Bước ra khỏi phòng ngủ, Hikaru tự nhiên thấy mình đang đứng giữa “Bi” và một cô gái lạ mặt cô chưa từng gặp bao giờ.

“Nhưng rõ là anh phải nghĩ tôi là một con ngốc thì mới chờ lúc tôi vắng mặt để mang một đứa con gái về nhà của chúng ta, chứ còn gì nữa.” Bada càng to tiếng hơn và chỉ thẳng vào mặt Hikaru.

“Không! Không phải như vậy đâu em!”

“Ồ, hoá ra là không phải như vậy cơ đấy!”

“Tất nhiên là không phải!” Anh vung hai tay lên trời, tỏ ý những điều Bada vừa kết luận quả là vớ vẩn. Quay qua Hikaru, anh hạ giọng. “Coi nào, nói gì đi chứ!”

Hikaru im như thóc. Cô không hiểu nổi chuyện quái gì đang xảy ra nữa. Cô cứ nhìn qua nhìn lại hai người, e ngại trước vẻ hùng hổ của người con gái đứng bên phải cô và thái độ gấp gáp, lo lắng của “Bi” đang đứng bên trái cô.

“Thôi nào, cô nói gì đi chứ!”

“Anh thậm chí còn không biết TÊN cô ta nữa!? Chúa ơi, anh mắc cái chứng gì vậy hả?”

“Thôi đi, Bada! Anh nói lần cuối cùng đây này, anh...”

“THÔI!” Hikaru hét lên. “Hai người bình tĩnh lại được không?”

Cả hai lập tức nín bật trước tiếng hét văng trời của Hikaru. hai đôi mắt đổ dồn về phía cô.

Hikaru hắng giọng. “Tôi xin lỗi đã gây ra tất cả những chuyện này. Nhưng làm ơn đi, làm ơn hãy tin tôi, chính tôi... tôi cũng không hiểu sao rốt cuộc tôi lại ở trong phòng của anh ta nữa.” Và cô đang nói rất thành thật. Tất cả những gì còn đọng lại trong cái trí nhớ ngắn hạn của Hikaru là đêm qua cô đã thiếp đi trên cái ghế dài trong phòng khách. Thật là đáng xấu hổ nếu chuyện thực sự đã xảy ra như vậy, là cô đã mộng du, đã chui vào nằm cạnh “Bi” và mơ đến đang ở bên Bi.

“Ồ, phải.” Bada nói với cái giọng mỉa mai.

“Làm ơn, tin tôi đi, tôi đang nói thật đó.” Hikaru nói với giọng chân thành nhất có thể. “Rõ ràng là tôi đã ngủ trên cái ghế kia, và khi tỉnh dậy thì thấy đang ở trên giường... Đêm qua tôi mệt quá, có thể đã quên mất cả việc mình đang ở đâu và theo thói quen đi vào phòng ngủ...”

“Chính xác! Anh đã bảo cô ta ngủ trên ghế mà, không phải trên giường. Còn có đồng chăn gối ở kia để làm chứng nhé.” Anh chỉ tay ra cái ghế. “Anh hoàn toàn không biết gì về chuyện cô ta đã ở cạnh anh.”

Dù đó là sự thật, tất nhiên, nhưng những lời nói như đinh đong cột của anh không hiểu sao lại gây nên những rung động mạnh bên trong Hikaru. Và cô phải hơi cúi thấp đầu để giấu đi những cảm xúc của mình.

Bada vẫn chưa buông tha. “Rồi thì cho là mấy người nói thật đi, nhưng tại sao đứa con gái này lại có mặt ở đây cơ chứ?” Bada vừa nói, vừa quăng ánh mắt sắc lẹm về phía Hikaru.

“Này!” Anh kêu lên. “Bada, em đừng có như vậy...”

“Không, không sao đâu. Cô ấy hoàn toàn có quyền tức giận mà.” Hikaru nhấn mạnh. Cô cố giữ cho giọng mình thật bình tĩnh. “Cô à, là do gần đây tôi gặp khó khăn. Tôi tự mình kinh doanh... Nhưng vì mới đến đây nên chưa có hiểu biết gì về nơi này nên...”

“Ai thiết tha. Cô nói coi tại sao cô lại ở đây!” Bada cắt ngang.

“...À,” Hikaru bối rối nhìn qua “Bi”.

“Bi” đỡ lời. “Cả cửa hàng lẫn nhà của cô ý đều bị tịch thu em à.”

“Vậy thì liên can gì đến chúng ta chứ hả?” Bada trừng mắt hỏi lại.

“Bada...” Anh nói từ tốn. “Đừng có như vậy được không, em à...” Hikaru nhìn anh tiến lại phía Bada với ánh mắt quan hoài. Cô hiểu ngay rằng anh không muốn Bada phải đau khổ như vậy...

“Đừng hiểu nhầm cô ấy,” anh nói tiếp, “chỉ là... ừm, em nhờ không? Em cũng vừa nghe cô ấy nói là cô ấy mới đến đây thôi... Hồi anh cũng mới đến đây, anh đã không biết là mình ở đâu, mình đang làm gì nữa. nhưng chính em - chính là EM - đã cứu anh. Em đã rộng mở trái tim và giúp anh đứng dậy...”

Khuôn mặt Bada giãn ra, ánh mắt dịu lại theo từng lời nói của anh.

“Anh muốn nói là... Anh hoàn toàn không hiểu gì cả. Anh không biết là em đã nhìn thấy điều gì ở anh, hay tại sao em lại giúp anh... chỉ đến khi anh gặp cô gái này. Và vậy là, anh muốn giúp cô ấy... như em đã từng giúp anh...”

Bada bắt đầu cảm thấy áy náy. Cô hất tóc ra đằng sau và cúi gằm mặt xuống. Cô ghét phải thú nhận là phần nào anh đã đúng. “Em... em xin lỗi. Em đã tưởng là...” Bada bật cười chua xót. “Em cứ tưởng là...”

“Không sao mà, Bada.” Anh nói với cô, choàng hai cánh tay qua người cô. “Không sao mà...”

Hikaru quay mặt đi. Cô không thể chịu đựng được nữa. Anh trông giống “Bi” quá, giống đến mức cô không thể chịu được cảnh tượng hai người ôm nhau ngay trước mặt mình.

“Tôi xin lỗi, tất cả những chuyện này quả là một sai lầm tai hại.” Hikaru nói với hai người. “Tôi nghĩ tôi đã ở đây quá lâu. Tôi nên đi thì hơn.”

“Bi” nhìn cô bối rối. “Này... khoan đã...”

“Rất vui được gặp cả hai người.” Hikaru nói và kèm theo một nụ cười. “Cảm ơn vì đã cho ở nhờ đêm qua, tôi rất biết ơn. Thật đấy.” Cô cúi đầu chào và vội vã bước ra khỏi căn hộ, như đang vội vã bỏ chạy khỏi hình ảnh của người con trai đã bỏ rơi cô hồi trước...

***

JoonHyung đứng im lìm trên vỉa hè. Anh đứng đó như trời trồng cũng đã được gần 10 phút, mắt nhìn đắm đắm toà nhà, hai tay đút túi quần. Anh nhìn như thôi miên một thứ gì đó phía sau cửa sổ, đến nỗi HoYoung xua xua tay trước mặt đến mấy lần cũng không biết.

“Yo, Joon, bay đâu rồi...!” Nhưng JoonHyung vẫn đứng im như phỗng, mặc kệ cho HoYoung hô hoán âm ỉ ngay bên cạnh.

“Hắn đang làm cái quái gì ý nhỉ?” HoYoung vừa thì thầm vừa huých cùi chỏ vào KyeSang.

“Biết chết liền, hay là... ăn không tiêu?” KyeSang nhún vai trả lời.

“Trời... tao đói quá,” TaeWoo tự nhiên kêu lên, đưa tay chỉnh lại kính. “Dở hơi quá, phải có ai trong chúng ta dừng cảm gọi hồn nó về lại đây để còn đi ăn nữa chứ.” Vừa nói, hắn vừa ngồi bó gối trên bức tường xi măng, mặt mũi thiếu ngủ.

“Thế... hay mày đi!” HoYoung đá đá chân vào TaeWoo gợi ý.

“Này!” TaeWoo kêu lên, loạng choạng suýt ngã. “Không phải tao chứ. Tao... à... đói đến nỗi không thể nhích được nữa rồi. Thôi hay bỏ đi!” Trong lúc đó HoYoung vẫn không thôi trò đá chân trên TaeWoo, còn KyeSang thì cứ đứng cười ngật ngèo.

Danny chỉ biết lắc đầu trước cảnh tượng như trò hề của mấy thằng cu mãi không chịu lớn. Cậu chỉnh lại cái mũ bán báo của mình và tiến đến đứng bên JoonHyung, kẻ vẫn mang một bộ mặt không hề thay đổi kể từ lúc đến đây tới giờ.

“Mấy thằng đệ của huynh quậy quá kìa.” Danny nói với Joon, mắt cũng nhìn theo hướng của Joon đang nhìn, về phía cái cửa sổ đằng kia. “Có thể cho biết là chúng ta đang làm cái quái gì ở đây không?”

“Cậu có nhận ra chỗ này không?” Cuối cùng JoonHyung cũng lên tiếng.

“Ồ...” Danny nhìn kỹ lại toà nhà một lần nữa. “Đây chẳng phải là cửa tiệm giặt là Cubic U sao?” JoonHyung gật đầu. “Nhưng... cái cửa hàng này có nằm trong hệ thống của chúng ta đâu nên tóm lại là chúng ta đang làm gì ở đây kìa chứ?”

“Ai thèm quan tâm cái cửa hàng chứ...” JoonHyung nhả mặt.

Danny ngó qua nhìn Joon, im lặng trong giây lát, rồi gật đầu như đã tìm ra chân lý. “Hiểu rồi.” Cậu quay lại nói với “mấy thằng cu không chịu lớn” kia. “Này, bây giờ chúng ta sẽ đi thăm ông chủ nhà nhé!”

“Cái gì? Làm gì?” HoYoung tạm ngưng trêu chọc TaeWoo quay ra hỏi lại.

“Phải rồi, chúng ta vào đó để xin đồ ăn, tuyệt!” TaeWoo chưa nói xong đã vội vàng tụt xuống khỏi bức tường.

“Thằng điên!” Danny tiến đến bên TaeWoo và đá nó một cái. “Câm đi cái thằng Em Chã. Và đi tìm cái ông chủ nhà ngay cho tao!”

“Được rồi! Được rồi!” TaeWoo cuống cuống chạy đi để tránh bị đá tiếp. KyeSang chạy theo. HoYoung thì vẫn đứng yên một chỗ cười sằng sặc cho đến khi nhìn thấy cái mặt tối sầm của Danny.

“Mày nhìn cái khốn kiếp gì hả?” Danny vừa nói vừa lấy nắm tay ghè vào đầu nó một cái. “Còn chờ gì mà không chạy theo bọn nó đi hả?” Danny đẩy HoYoung và cũng đi theo nó.

JoonHyung chắc lưỡi và lấy tay gỡ gỡ đầu rồi cũng đi theo bọn đàn em vào trong toà nhà.

*

“Này, này, chờ tí đã nào!”

Tôi nghe thấy tiếng anh gọi từ đằng sau, nhưng vẫn cầm cúi đi.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện thôi mà!”

Tôi chạy vào góc ngoặt và mở cửa cầu thang bộ. Tôi đã dùng hết sức để mở cánh cửa thép đó. Nghe tiếng chân anh cũng đã rất gần, tôi phải nhanh lên mới được.

Tôi lao như bay trên những bậc cầu thang và khi tôi vừa mới xoay mình để tiếp tục “bay” trên đoạn cầu thang thứ hai thì nghe thấy tiếng mở cánh cửa thép đó. Tóm lại là sao anh lại phải chạy theo tôi chứ!?

“Làm ơn đợi một chút, được không!?”

Tôi không đáp lại, không dừng lại, và cũng không ngoái lại. Tôi có thể nghe rõ mồn một tiếng bước chân rõ ràng là nhanh là mạnh hơn hẳn tôi. Chẳng công bằng chút nào, khi tôi đang không đi giày thể thao, mà anh thì chắc là có. Ngay lúc đó, tôi hơi với người ngó xuống qua khe cầu thang và thấy mình chỉ còn cách tầng dưới cùng có vài đoạn cầu thang. Tốt! Sắp xuống đến nơi rồi!

“Bắt được rồi!” Anh phấn khích hét lên.

Ngay trước khi tôi bước những bước chân cuối cùng khỏi cái cầu thang, tôi ngoái lại nhìn và thấy anh đang trèo lên tay vịn cầu thang. Anh đang làm cái trò khỉ gì vậy? Tôi coi như không thấy và chạy nhanh đến chỗ cửa thoát hiểm..

“Ah- HA!” Anh thốt lên ngay khi đáp xuống ngay trước mặt tôi, chặn luôn đường chạy của tôi. Anh chàng này chắc bị đỡ hơi rồi mới liều lĩnh nhảy từ trên cao xuống như thế. “Bây giờ thì cô nhất định phải nói chuyện với tôi rồi!”

“Còn gì để nói đâu chứ? Chẳng còn gì cả. Nào bây giờ thì làm ơn tránh ra cho tôi đi!” Tôi vừa nói vừa đẩy anh ra để lại gần cái cửa.

“Cô đang đi đâu thế hả?” Anh hỏi mà tay phải đã nắm chặt cái nắm đấm mở cửa. Như bị thôi miên, tôi nhìn bàn tay của anh một lúc. Tôi lại nhớ đến chuyện Bi thuận tay trái...

“Không phải việc của anh.” Cuối cùng tôi cũng bật ra câu trả lời, giọng đầy vẻ tức giận.

“Thực ra là rất là việc của tôi đấy.”

Ồ kìa, dở hơi à. “Không phải.”

“Phải mà.”

“KHÔNG phải!” Tôi quay lưng lại và đi lên cầu thang, nhưng anh nắm lấy cổ tay tôi và giữ tôi lại.

“Chán thật, anh làm sao vậy hả?”

“Hey, tôi không phải là người lúc nào cũng bỏ chạy vô duyên vô cớ nhé!”

“Vô duyên vô cớ!? Anh vừa...”

“Và tôi cũng không phải là cái kẻ cứng đầu đến nỗi không chịu đứng lại để nói cho rõ mọi chuyện!”

“Nói rõ mọi chuyện!” Anh chàng này có tỉnh táo không đây? Chẳng lẽ anh không thấy là chúng ta đã nói quá đủ lúc ở trên lầu rồi à, với cô ta đó? “Tôi nhắc lại, không có gì để nói nữa cả. Rõ ràng là tôi đã gây ra rắc rối, và vì vậy tốt nhất là mọi chuyện nên dừng lại ở đây và hãy để tôi đi.”

“Không, cho tôi hỏi cô một câu trước đã. Tại sao cô lại ở trong phòng ngủ?”

“Tôi đã nói rồi, tôi không biết! Tôi còn phải nói đi nói lại bao nhiêu lần nữa thì anh mới tin?” Mặt tôi thì đã đỏ lựng lên rồi.

“... Cô thề chứ?” Anh dịu giọng.

“Thề, và tôi ước là chưa có chuyện gì xảy ra thì tốt biết mấy, okay?!” Giọng nói của tôi lại run run theo dòng cảm xúc đang dâng trào mạnh mẽ bên trong.

Anh nói lỏng bàn tay đang nắm lấy bàn tay tôi. “... Vậy thì, về mặt ”Kĩ thuật“, cô chưa gây ra chuyện gì cả. Nên cô chẳng có lý do gì bỏ đi cả!”

“Tôi có. Có thể chuyện xảy ra không phải do cố ý, nhưng dù sao thì tôi cũng đã có lỗi với bạn gái anh.”

“Cái gì? Bada á? Nếu vì những điều cô ta đã nói, thì tôi xin lỗi. Cô ấy cũng không có ý nói vậy đâu mà, tôi xin lỗi mà...”

À, bây giờ thì là, cô ấy không có ý nói vậy...

“Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy. Chỉ là vì cô ấy nóng tính quá thôi mà.”

“nhưng cô ấy có lý. Nếu tôi mà là bạn gái của anh, có khi tôi còn tức giận hơn nữa ý chứ... Làm sao có thể chung sống với một cô gái xa lạ...”

“Cô ấy..., cô ấy, Bada đó...” Anh ngập ngừng. “Bada không phải là bạn gái của tôi.”

“Cá... cái gì cơ?”

“Nói ra thì chuyện dài dòng lắm, nhưng... giờ chúng tôi chỉ là bạn bè.”

Bạn bè gì mà sống cùng nhau... ngủ cùng giường nữa chứ! Tôi muốn biết nhiều hơn nữa, nhưng tỏ ra tò mò quá đang trong lúc này thì chẳng thích hợp chút nào. Thế nên tôi đành nín cái sự tò mò của mình lại và chỉ nói trong tiếng thở dài. “Bây giờ thả tay tôi ra được chưa?... Anh làm tôi đau đấy.”

“Chỉ thả ra nếu cô hứa là cô sẽ không bỏ chạy nữa.” Giờ này mà anh còn mặc cả được.

Không hiểu sao, càng nói chuyện với anh, tôi lại càng cảm thấy thoải mái hơn với sự có mặt của anh bên cạnh. Và tự nhiên cái nhu cầu muốn vùng vằng bỏ đi ngay của tôi lại xẹp đi ít nhiều. “Thôi được rồi, tôi sẽ không bỏ chạy nữa. Thôi thả tay tôi ra đi.”

Anh nhìn vào mắt tôi như muốn kiểm chứng mức độ thành thật, rồi nhìn xuống cổ tay tôi, và thả tay ra. “Xin lỗi... tôi không cố ý...”

Tôi nắm bóp cái cổ tay tê rần của mình. Rồi nhận ra hai chân mình đang run lên bần bật vì cuộc rượt đuổi cam go vừa rồi, tôi ngồi bệch xuống chân cầu thang. Hơn nữa, tôi cũng không muốn anh nhận ra tôi đang bối rối và hồi hộp đến mức độ nào. Và ngạc nhiên chưa, anh ngồi xuống bên cạnh tôi, vừa đủ xa để khuỷu tay hai đứa không đụng nhau.

Anh thở hắt ra một hơi. “Có thể hỏi em một câu hỏi nữa được không?”

“Được...”

“Tên em là gì?”

Tôi bật cười khe khẽ. Cười trước sự ngốc nghếch của mình. Chẳng hiểu sao nhưng sau tất cả những chuyện đã xảy ra, trong tôi vẫn le lói một tia hy vọng rằng anh thực ra chính là Bi và một lúc nào đó, anh sẽ chợt nhớ ra tên tôi, nhớ ra tôi, như một phép lạ. Nghe mới ngớ ngẩn làm sao.

“Tên tôi là Ki.”

Anh nheo mắt và cười một nụ cười nửa miệng. “Đó không phải là tên thật của em, có vẻ là nickname thì đúng hơn.”

“Sao anh biết?”

“Ừ thì, Noeul cũng không phải tên thật của anh.”

“Noeul? Là nickname của anh đó hả?” Như kiểu cả hai chúng tôi đang chơi trò giấu giếm thân phận thật sự với nhau vậy, dù là với những lý do khác nhau.

“Ừ...”

“Thế có định cho biết tên thật không đây?”

“Thế còn em?”

Tôi lắc đầu. Tôi chưa sẵn sàng đối diện với anh bằng con người thật của mình. Vì anh không phải là Bi, nên tôi chưa tin tưởng anh nhiều lắm. Sẽ cần phải có thời gian..

“Ừ thì anh cũng đã đoán trước là em sẽ không nói ra đâu mà..”

“Này em hỏi anh một câu được không?”

“Hỏi đi.”

“Tại sao... anh lại tốt với em như thế?”

Anh ngả người ra đằng sau một chút. “Ừm, anh biết là nói thế này nghe có vẻ buồn cười... vì anh cũng chỉ mới gặp em mà thôi... nhưng, anh có cảm giác anh tìm thấy hình ảnh của chính mình trong em... hồi anh mới đến đây anh chỉ gặp toàn chuyện xúi quẩy.”

“...”

“Thêm vào đó, chúng ta đã có thoả thuận.” Anh vừa nói vừa đứng lên. “Anh không có thói quen không giữ lời hứa.”

“I see..”

“..rồi, bây giờ xong chưa? Em sẽ không chạy trốn nữa nhé?”

“Ê, đừng bảo là anh vẫn giữ cái ý định giữ em ở chung với bọn anh đấy chứ?” không thể hiểu nổi anh chàng này! Vẫn khăng khăng giữ cái ý định kỳ cục đó sau tất cả những chuyện vừa xảy ra trên kia. “Có là bạn

gái hay không thì Bada cũng đang ở cùng anh? Và em nghĩ là cô ấy không...”, “Căn hộ đó cũng là nhà của anh nữa. Cả hai đứa cùng trả tiền thuê hàng tháng. Thế nên Bada không phải là người quyết định tất cả mọi chuyện.” Anh nói, với một bộ mặt nghiêm túc.

Có vẻ cũng có lý, nhưng không hiểu sao tôi cứ có cảm giác bất an về chuyện này. Tôi bắt đầu hình dung ra cảnh Bada gọi tôi bằng “con này, con kia” thay vì gọi tên tôi. Tôi cũng chẳng quan tâm lắm chuyện người ta nghĩ gì về mình, nhưng dù sao thì cũng chẳng dễ chịu chút nào khi bị đối xử như vậy.

“Anh biết đó là một quyết định không dễ dàng. Anh cũng hy vọng là Bada sẽ sớm biết thông cảm hơn và thay đổi thái độ, cũng phải mất một thời gian.” Anh nói trong lúc chìa tay ra tỏ ý muốn giúp tôi đứng lên. Tôi không nhận lấy bàn tay của anh mà tự mình đứng lên. Tôi nhìn đồng hồ.

“Em... phải đi đâu à?”

“Chắc vậy.” Tôi nói dối. Nhưng tôi nghĩ là tôi cũng cần chút thời gian để suy nghĩ và quyết định chuyện này. Và tôi muốn ở một mình trong lúc đó.

“Kay, vậy thì thế này đi.” Anh thò tay vào túi quần và rút ra một cái chìa khoá nhỏ. “Đây là chìa khoá vào nhà. Em cầm lấy đi, và hãy nghĩ kĩ về lời đề nghị của anh.”

Tôi nhìn chiếc chìa khoá trong tay anh nhưng không nhận lấy. Một chút ngại ngùng. “Nhưng...”

“Cứ cầm lấy đi. Khi em quay lại - nếu như em có quay lại - anh muốn có câu trả lời. Dù là em quay lại để ở lại, hay quay lại chỉ để trả lại chìa khoá. Được không?”

“Yea..” Tôi cầm lấy chiếc chìa khoá. Điều duy nhất thúc giục tôi trong lúc đó là tôi phải thoát ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

“Ngoan lắm. Tôi nay gặp lại em nhé.” Hai đứa nhìn nhau một lúc, rồi anh chậm rãi bước lên cầu thang, còn tôi cũng bước ra khỏi cửa không một lần ngoái lại...

8. Chương 8

Phải mất hơn một tiếng đồng hồ Hikaru mới tìm được một con phố trông có vẻ quen quen. Ba tháng sống ở đây là ba tháng đầu tắt mặt tối với cái cửa hàng nên Hikaru cũng chẳng mấy khi có dịp thăm thú xung quanh. Kết cục là từ này tới giờ đã đi tới đi lui đến 10 vòng một khu phố mà vẫn chưa tìm ra đường về. Chỉ đến khi nhận ra con phố này quen quen... Hikaru nhìn sang bên đường, kia chẳng phải là cái quán karaoke đêm hôm trước sao... Thở phào nhẹ nhõm, vậy là biết đường về Cubic U rồi.

15 phút gõ cửa + kiên nhẫn chờ đợi mà không thấy hồi âm, Hikaru kết luận là ông chủ nhà đi vắng mất rồi. Thở dài thất vọng, cô đành quay ra ngoài, trở lại xem xét Cubic U xem sao. Đang lắc thử nắm đấm cửa xem ông chủ nhà có thương tình mở khoá cho cô chưa thì nhìn thấy mẫu giấy được gài ở cửa sổ. Lại một lời nhắn nhủ khác của ông chủ nhà? Cô đưa tay cầm lấy mẫu giấy và mở ra, ngạc nhiên vì nét chữ của một người con gái...

Chị Ki oi, là Byul nè! Sáng nay em tới và thấy Cubic U đóng cửa, sao thế hả chị? Đừng có nói với em là từ giờ trở đi em lại phải dùng mấy cái máy giặt cà tàng trong kí túc đấy nhé. Mà thôi, nếu chị vẫn còn trong thành phố thì ghé qua chỗ em đi, và cho em biết một lí do chính đáng không là em sẽ “xử lí” chị ra trò vì tội làm cho em hết cả quần áo sạch để mặc rồi. Nhớ đấy!

Hikaru bật cười. Cô đã quá bận rộn với chuyện cửa hàng, và cả mãi nhưng nhớ Bi nữa, đến nỗi không nhận ra là hoá ra ở Seoul này mình đã có một người bạn. Và cô chợt nhận ra cô nhớ cái cô bé Byul nhí nhố này hơn cô tưởng.

Rồi cô hồi tưởng lại mấy ngày vừa rồi của mình, nghĩ đến JoonHyung... đến Noeul... những người cô mới vô tình bắt gặp, và tất nhiên, chưa thể tin tưởng được. Với Byul thì khác, chẳng hiểu sao Hikaru lại có cảm giác như vậy. Hai chị em gặp nhau cũng chưa phải là nhiều, nhưng cả hai đều có vẻ muốn làm bạn với nhau,

đó là điều đáng kể. Nhất là khi quá khứ của Hikaru không gắn liền với nhiều người bạn gái, nếu không muốn nói là hầu như không. Thế nên một người con gái muốn làm bạn với Hikaru...

Hikaru đang cần một người để trút bầu tâm sự. Byul là lựa chọn duy nhất.

Cô gấp mẫu giấy lại và bỏ vào túi áo. Trước đó thì đã kịp ghi nhớ địa chỉ Byul viết lại cho cô, Hikaru lại bắt đầu “cuộc hành trình” trên những con phố xa lạ để tìm đến kí túc xá của Byul.

***

Phòng của Byul nhỏ nhắn xinh xắn. Bên trong cái vẻ ngoài nhí nhảnh của Byul có vẻ là một sinh viên chăm học. Vừa bước chân vào phòng là Hikaru đã rất ấn tượng với hàng chồng sách đặt trên bàn học hoặc dưới sàn. Rất may là Hikaru đã không làm phiền “con ong chăm chỉ” Byul vì cô đến đúng lúc Byul vừa giải quyết xong đồng bài tập trong ngày.

“...Ồi. Chúa ơi.”

Nghe xong chuyện của Hikaru mà Byul há hốc mồm kinh ngạc đến nỗi hàm dưới chạm đất luôn.

“Thế đấy...” Hikaru thở dài.

Ba tiếng đồng hồ, hơn một tí, hai chị em ngồi lì trong phòng kí túc của Byul để tâm sự. Suốt ba tiếng, là Byul im lặng ngồi nghe Hikaru kể chuyện và thi thoảng mới chen được một vài câu cảm thán. Và Hikaru đã kể cho Byul nghe tất cả. Kể về Bi, về sự mất tích bí ẩn của anh, về ba năm trời chờ đợi + dành dụm tiền của cô để bắt đầu công cuộc đi tìm Bi, về việc cô đã ở Hàn Quốc như thế nào để rồi kết cuộc chỉ tìm thấy một người có ngoại hình giống hệt Bi nhưng lại có vẻ không phải là anh. Cô đã kể về Noeul.

“Rồi bây giờ chị định làm gì?”

“Chị cũng không biết nữa, mọi việc cứ rối beng cả lên thế này...” Hikaru mệt mỏi úp mặt vào hai đầu gối.

“...Kể ra mà bụng đói meo thì nghĩ được cái gì, đi ăn đã đi!”

“Chị không đi được.” Hikaru lấy chiếc chìa khoá căn hộ của Noeul ra và giơ lên, “Hắn bảo là tối nay phải về đây. Và chị phải quyết định là ở lại hoặc ra đi...”

“Thế chị định thế nào?”

“Tất nhiên là không. Chị không muốn alì là kẻ phá đám sau tất cả...”

“Cái gì!?” Byul bất ngờ túm lấy cái gối và ném trúng đầu Hikaru. “Chị hâm à? Đừng có từ chối chứ!” Byul lại túm lấy cái gối nữa ném đi nhưng lần này Hikaru đã né được.

“S... sao lại không?”

“Thì nghĩ mà xem, chị đã phải trải qua bao nhiêu vất vả như vậy, bây giờ chị chết đuối vớ được cọc còn chê là sao!”

“Chẳng có cái cọc quái nào ở đây cả! Noeul đâu phải là Bi. Chị đang đi vào ngõ cụt thì có.” Hikaru ném lại cái gối nhưng Byul bắt được.

“Nhưng mà, thứ nhất là chính chị cũng chưa chắc chắn lắm về chuyện đó, đúng không nào? Thứ hai là hẳn ta đã hứa sẽ íup chị tìm cái anh kia. Hắn chả nói là biết một số người có thể giúp đỡ còn gì?”

“...uh, có thể.”

“Seoul là một thành phố TO điên lên. Chị phải cố tận dụng tất cả những sự giúp đỡ nào chị có được. Em cũng sẽ giúp nữa, nếu chị cần. Nhưng nếu chỉ có một mình em giúp thì, xin lỗi nha, không có đâu!”

Hikaru gật đầu. Cô ghét phải thừa nhận điều này, Byul có lý. Noeul đến giờ vẫn chưa có bất cứ dấu hiệu nguy hiểm nào, chỉ là Hikaru không thể bỏ qua một sự thật là chắc chắn cô sẽ gặp đây vấn đề với Bada nếu chung sống với hai người đó.

“Thế còn Bada thì sao?” Hikaru vẫn cố vớt vát quan điểm của mình.

“Cô ta thì sao chứ? Lúc nào cô ta còn chưa kiếm được một lý do chính đáng để ghét chị thì chị lo gì chứ.” Byul thẳng thừng. “Em chỉ đang nói hộ chị điều mà chị không dám thừa nhận, Ki. Chị cần sự giúp đỡ của hẳn ta...”

***

Lần đầu tiên kể từ khi đến sống ở căn hộ này, Noeul chuẩn bị bàn ăn cho 3 người. Anh vui vẻ rót nước đầy 3 cái cốc, trong khi Bada nhăn mặt nhìn anh với vẻ khó chịu.

“Làm gì mà cứ cười nhếch nhếch lên thế?” Bada lầm bầm hỏi.

“Đâu có gì đâu. Anh chẳng hiểu em nói gì cả.” Noeul trả lời một cách rất là... lịch sự. Bada quay mặt đi chỗ khác, cô không chịu được cái vẻ hờn ha hờn hở của anh.

“Hy vọng hai người thích mì spaghetti.” Đúng lúc đó Hikaru từ bếp bước ra, trên tay là một cái nồi to bốc hơi nghi ngút. Mặt cô đỏ bừng vì vừa nấu nướng xong, tóc được cột lại bằng một cái băng-đô. Cô vội vã đặt cái nồi xuống bàn. “Ouch, nóng thế. Cần thận đấy!”

“Hehe!” Noeul xoa hai tay vào nhau và nhanh chóng chọc cái dĩa vào cái nồi, tự phục vụ. Một ngoạm đầu tiên và... Bang! Anh choáng váng...

“Ôi ủa ôi... ái ày ngoong kực!” Anh lúng búng nói với cái miệng đầy mì. “Bada, em phải ăn mới được!” Noeul múc một ít mì vào đĩa cho Bada, mặc kệ thái độ miễn cưỡng của cô. nhưng rồi cô cũng cầm dĩa lên ăn.

“Cũng được.” Cô nhặt nhèo nói.

“Ngon tuyệt đấy chứ!” Noeul chỉnh lại. Anh quay qua Hikaru và nhiệt tình bắt tay cô. “Ki, chào mừng đến tổ ấm mới! Chúng tôi rất vui vì cô đã quyết định ở lại!”

“Là anh thôi chứ...”

***

Thức dậy vào buổi sáng hôm sau, thấy mình vẫn còn nằm nguyên trên ghế xa-lông. Cảm ơn Chúa.

Tôi ngồi dậy lấy cái túi để cạnh ghế lục tìm lấy một bộ quần áo để thay. Chẳng biết đến khi nào ông chủ nhà của tôi mới quay lại cho tôi dọn đồ nữa, may quá Byul đã rất tốt bụng cho tôi mượn vài bộ quần áo dùng tạm. Và may nữa là hai chị em lại cùng cỡ với nhau. Vấn đề duy nhất là phong cách quần áo của cô bé này không ổn với tôi tẹo nào. Tôi tự hỏi sao lại có một sinh viên đại học ăn mặc cứ như thể mình mới vào trung học vậy.

Thôi thì các cụ đã dạy, méo mó có hơn không, tôi vợ đại một bộ quần áo và lệt xệt bước vào phòng tắm. Đang thay đồ thì bắt gặp một mẫu giấy nhắn màu xanh dính vào một bộ dao cạo râu. Trên đó viết. “Bada, không được dùng dao cạo râu của anh để cạo chân!!” Tôi bật cười khe khẽ, thậm nhủ hẳn Bada và Noeul rất là thân thiết...

Nhưng suy nghĩ đó không còn làm tôi “lăn tăn” như hôm trước..

Giờ thì Noeul đã là Noeul, không còn là “Bi”, và đương nhiên trở thành một người con trai tôi mới quen biết. Thế nên chẳng có lí gì tôi lại đi có cảm tình với anh. Tôi thừa nhận cái ngoại hình giống hệt Bi của anh không phải là không có tác động đối với tôi, nếu không muốn nói là đôi khi làm tôi có những cảm giác thật là... kì quái. Nhưng giờ thì tôi đã chắc đến 9 phần là anh không phải là anh, ý tôi là, Noeul không phải là Bi. Càng ngày tôi càng nhận ra nhiều điểm khác biệt giữa hai người.

Không giống với Noeul, Bi kín đáo và khó gần, và trầm lặng... Nếu như người khác thấy méch lòng vì những đặc điểm đó, thì ngược lại, đó lại là những đặc điểm khiến tôi ngưỡng mộ anh. Dù sao thì khi mới quen, anh cũng thật là khó hiểu. Và đó cũng là lí do khi mới thành đôi, chúng tôi suốt ngày cãi nhau.

Mặc đồ xong, tôi bước ra khỏi nhà tắm và chợt nghe thấy có tiếng động phát ra từ một trong những căn phòng. Tôi tò mò đi lại gần, thấy cửa khép hờ nhưng khi nhìn qua thì chỉ thấy một màu trắng toát. Không rõ đó là phòng của Noeul hay Bada nên tôi gõ cửa..

“Hả? Ki à? Là em hả?” Tiếng Noeul trả lời. “{Em vào cũng được, nhưng mà còn lộn xộn lắm.”

nhẹ nhàng, tôi đẩy cửa và bước vào. Ngõ ngang, hoá ra căn phòng đang được sơn lại. Và Noeul đang đứng giữa phòng, giữa một nửa căn phòng đã được sơn trắng tinh và nửa còn lại vẫn xù xì với màu sơn cũ. Quần áo của anh lấm tấm những đốm sơn màu trắng. Anh đặt chổi sơn xuống và quay lại phía tôi, lấy tay quyết mồ hôi đang lấm tấm trên trán, vô tình để lại một vệt sơn trắng, làm tôi bật cười khúc khích.

“Sao thế?”

“Không có gì, chỉ là anh đang dính sơn trên mặt kìa.”

“Oh...”

“Hehe, dính cả trên tóc nữa kìa.”

“Uh, biết rồi. Anh có thể tự xây được cả căn phòng nhưng mà mấy cái trò sơn quét này thì tệ lắm.”

Tôi nhìn quanh. “Vậy là anh xây căn phòng này sao?” Có chút ấn tượng. Xem ra anh làm đâu có đến nỗi tôi, nếu không muốn nói là khá được đấy chứ.

“Yea, anh làm cho nó rộng ra một chút. Hồi bọn anh mới chuyển về đây, cái phòng này chỉ là một cái kho bé như lỗ mũi. Nhưng rồi một năm trước, anh và Bada... thôi cứ coi như là anh nghĩ nếu anh có thêm một căn phòng riêng thì sẽ tốt hơn.” Noeul nhấc một cái thùng lên và lật ngược lại, làm thành cái ghế để ngồi lên. Anh lật một cái nữa và đặt trước mặt anh. “Ngồi không?” Anh ngược nhìn tôi hỏi.

“Uhm... có chứ.” Tôi ngồi xuống cạnh anh. Tôi nghĩ anh đã n1oi thật về chuyện anh và Bada đã không còn là một đôi.

“Sao, em thấy sao? Ý anh là về căn phòng này?”

“Trông được lắm! Anh đã từng xây nhà chưa?”

Anh bật cười trước câu hỏi của tôi. “Có thể đã từng, có thể là chưa. Chính anh còn ngạc nhiên khi mình tự làm được mấy việc này.” Câu trả lời của anh làm tôi ngỡ người ra chả hiểu gì cả.

“Thế... Bada đâu rồi?” Tôi chuyển chủ đề.

” À, cô ấy đi thăm cha. Cô ấy mà không thường xuyên đến thăm là ông cụ lại giận. Con gái độc mà, trong tương lai cô ấy có thể thừa kế cả công ty của cha cô ấy.” Vừa nói anh vừa đưa mắt nhìn bức tường đã được sơn, sản phẩm của mình.

“Vậy sao hai người không cưới nhau?”

Anh nhìn tôi, gương mặt đanh lại. Tôi không thể tin nổi là mình lại không nhận ra đó là một câu hỏi không thể vô duyên hơn được nữa. Giá mà có cái lỗ nào ở đây là tôi chui xuống liền. mặt tôi đỏ bừng lên. Cách duy nhất tôi nghĩ ra để cứu chữa cho lỗi lầm vô duyên thậm tệ của mình là lúng búng nói thêm.. “À.. ý em là... không biết em hỏi thế có sao không... câu hỏi vô duyên quá, hai người còn trẻ thế..”

“Không, không sao. Anh biết là trước sau gì anh cũng phải giải thích ới em chuyện này.” Anh nói với tôi bằng giọng trấn an. “Khi mới gặp Bada, anh không ra làm sao cả. Nói thế nào nhỉ, thật ra, sự thật là, anh đã đi theo Bada về nhà trong tình trạng say lướt khướt! Haha!”

“Ôi thế á?”

“Yeah! Nhưng mà anh thề là anh say nhưng không có làm bậy gì!” Anh nói tiếp. “Thế rồi anh lặn quay ra ngay trước cửa nhà cô ấy. Anh nghĩ là cô ấy đã có chút thương cảm, thế nên đã cho anh vào nhà và còn cho uống cà phê nữa. Rồi anh nhận thấy cô ấy có vẻ đang lo âu chuyện gì, nên hai đứa ngồi tâm sự. Rồi nhận ra cả hai đứa đang trải qua một quãng đời thật khó khăn và có lẽ là cần đến tình cảm động viên..”

Khuôn mặt anh như trầm xuống theo câu chuyện. “Em xin lỗi, nếu nhắc lại những chuyện này khiến anh không vui thì thôi đi, không sao đâu mà.”

“Nah, anh không sao. Đôi khi nhắc lại những chuyện này cũng tốt. Được chia sẻ còn tốt hơn là cứ giữ khư khư trong lòng một mình.” Tôi gật đầu đồng tình. “Giờ anh mới chợt nhận ra Bada rất ít khi nói ra những cảm nhận của mình.”

“Nghe giống hệt một người quen của em.” Tôi nhớ đến Bi. “Rồi chuyện gì đã xảy ra giữa anh và Bada sau đó?”

“À thì bọn anh bắt đầu hẹn hò... và trở nên rất thân thiết. Bây giờ vẫn vậy thôi, nhưng kiểu khác.. Sau một thời gian, anh bắt đầu nhận ra sự thực là anh quan tâm và chăm sóc Bada giống như một cô em gái hơn là bạn gái. Tính cách bọn anh cũng không hợp nhau lắm. Cả hai đứa đã thất vọng không kém gì nhau khi cùng nhận ra là hai đứa không phải sinh ra để dành cho nhau... nhưng cô ấy có vẻ không muốn chấp nhận sự thật đó. Anh tệ quá nhỉ!”

“Em không biết rõ là chuyện đã xảy ra như thế nào, nhưng em nghĩ là không nên tự trách mình vì những chuyện đó. Đâu phải lúc nào mọi chuyện cũng theo ý mình được đâu. Hai người có vẻ vẫn là bạn tốt của nhau, như vậy hai người đâu có đánh mất người kia. Và có trời mới biết được là nhờ đâu trong tương lai hai người lại nhận ra những cảm xúc mới mẻ và lại viết tiếp câu chuyện dang dở của mình...”

Anh nhìn qua tôi, có vẻ ngạc nhiên trước những lí luận đầy ánh sáng tích cực của tôi. “Anh cũng chẳng biết nữa... Chỉ biết là, Bada tuy tính tình không được dễ chịu cho lắm, nhưng anh vẫn luôn tin cô ấy là một người tốt.”

Có vẻ hơi kì cục khi lại đi nói những lời tốt đẹp ột cô gái chẳng coi mình ra gì, nhưng tôi không thể phủ nhận được cái cảm giác về một mối liên hệ tình cảm vô hình giữa hai người bọn họ. Họ... trông cũng đẹp đôi đấy chứ. Tôi vươn vai và đưa tay lên vuốt tóc trong lúc câu chuyện đang tạm dừng.

“Em đang nuôi tóc dài đấy hả? Trông dài hơn hẳn hồi mới mở cửa hàng rồi!” Noeul lại tự nhiên bình luận vu vơ.

Woa, khoan đã nào. Có thật là anh chàng này còn nhớ 3 tháng trước tôi trông thế nào không đây? Hồi đó anh lạnh nhạt với tôi thế cơ mà, như thể với anh tôi không hề tồn tại ý chứ.

Dù sao tôi cũng phải đáp lại. “Yea, hồi trước tóc của em ngắn hơn thế này. Để em nhớ coi lần cuối cùng em có một mái tóc không ngắn lắm là khi nào... cũng lâu rồi, chắc phải từ hồi cấp 2.”

Vậy chắc là hồi học trung học tôi gặp chuyện không vui, bởi vì tôi chỉ cắt tóc khi gặp chuyện không hay xảy ra. Và nó sẽ giúp tôi phần chần hơn.. Một mái tóc mới, giống như một khởi đầu mới vậy.

Nhưng lần này, tôi nghĩ là tôi sẽ nuôi lại tóc. Nhìn từng lọn tóc của mình bị cắt đi cũng giống như nhìn những vương mất của mình rời bỏ mình. và cũng có thể... có thể đó là lí do tại sao tôi không trưởng thành nhiều hơn như tôi từng mong muốn. Giờ tôi không muốn chối bỏ quá khứ của mình, chối bỏ con người cũ của mình nữa.

Câu chuyện lại rơi vào khoảng lặng. Noeul háng giọng phá vỡ sự im lặng bối rối đó. “Có lẽ anh phải làm nốt đã. Cảm ơn em đã nói chuyện với anh. Hoá ra em cũng không cứng nhắc như anh tưởng đâu nhỉ.”

Cứng nhắc? Cái gì cơ? Tôi bật cười. Nghĩ lại những lần trước đây nói chuyện với anh, có quá nửa thời gian là tôi tìm cách chạy trốn khỏi anh. Anh nghĩ như vậy về tôi cũng là phải. “Không có gì.” Tôi đứng lên. “Em hơi đói, anh thế nào? Đang nghĩ xem có cái gì em có thể nấu được không?”

Anh nhe răng cười rõ tươi. “Em muốn nấu ăn lúc nào cũng được! Anh không phản đối!”

“Được. Thế thì em xắn tay vào bếp đây.”

Tôi vui vẻ đi vào bếp và mở tủ lạnh ra xem xem có đồ gì để nấu ăn được không. Hơi chán, hai người này chẳng bao giờ nấu ăn ở nhà nên cũng chẳng trữ thức ăn trong tủ lạnh. Nhưng xem ra cũng đủ gia vị để làm bánh kếp và trứng rán.

Mở tủ lạnh ra tôi tìm thấy đường và một số thứ khác. Bột mì thì ở đâu nhỉ? Tôi nhìn xem chỗ nào khả dĩ có thể cất giấu đồ ăn nữa. Tôi nhìn thấy một ngăn tủ hai cánh trượt ở dưới cái lò vi sóng. Có thể là chỗ này lắm.

Nhưng khi tôi vừa mở hai cánh cửa tủ ra... giặt mình, và đầu óc bỗng trống rỗng. Tôi lùi một bước... Không tin vào mắt mình nữa. Ngay tại đó, trong cái khoảng trống phía sau hai cánh cửa trượt... là một cái máy giặt và một cái máy sấy đồ.

Hikaru lấy tay bịt miệng lại để không phát ra tiếng kêu ngạc nhiên. Cô không biết phải nghĩ gì nữa. Ngay đó thôi, là hai cái máy chẳng khác gì những cái máy ở Cubic U, đứng im không sử dụng, không được đụng đến.

9. Chương 9

Hikaru lấy tay bịt miệng lại để không phát ra tiếng kêu ngạc nhiên. Cô không biết phải nghĩ gì nữa. Ngay đó thôi, là hai cái máy chẳng khác gì những cái máy ở Cubic U, đứng im không sử dụng, không được đụng đến. Vậy thì, tại sao Noeul lại phải vác đồ sang tận cửa hàng giặt của Hikaru đồ trong khi anh có sẵn máy giặt tại gia? Thật là khó hiểu.

Chợt Hikaru nghe tiếng Noeul bước ra khỏi phòng. Cô giặt mình, phải làm sao hay nói thế nào đây nếu anh biết là cô đã phát hiện ra việc anh có máy giặt.

Cô vội vàng đóng hai cánh cửa lại đúng lúc anh bước vào bếp.

“Thật đơn hôm nay có gì nào?” Noeul hồn nhiên hỏi. Hỏi xong anh mới thấy Hikaru đứng dựa lưng vào hai cánh cửa tủ trượt với một nụ cười gượng gạo. “Có... chuyện gì thế?”

“K...không.” Hikaru lúng túng. “Em chỉ đang... à kiểm xem bọn anh có bột mì không? Vì em đang định làm bánh kếp.”

Noeul ra chiều suy nghĩ một chút. “Anh e là không... hay anh đi mua nhé?”

“À, không, thế thì thôi. Em làm món khác cũng được...”

“Không được! Bánh kếp nghe rất là hấp dẫn.” Anh cười khoái trá. “Lâu lắm rồi bọn anh cũng không đi chợ. Bây giờ đi là đúng rồi. Em đi cùng anh không?”

“Ồ... em không biết. Em nghĩ là em nên ở nhà thì hơn.” Hikaru trả lời. Sự kick1 thích của trí tò mò đang xâm chiếm cô. Cô muốn ở lại và thử xem cái máy giặt có hoạt động bình thường không. Bởi vì cũng có thể là nó đã hỏng nên Noeul mới không dùng đến chứ. Cô không muốn kết luận vội vàng.

“Đi cho vui.” Noeul giục giã.

“Ừ thì vui, nhưng...”

“Thế thì đi.” Anh có vẻ hớn hở, kéo tay Hikaru, kéo cô ra khỏi bếp và ra phía cửa.

“Nhưng em...”

“Em thạo mấy cái món cần mua hơn anh mà. Anh có biết phải mua gì đâu, nên em đi là phải rồi.”

“Nhưng...”

“Đi cái cửa hàng mới mở gần đây nhé?”

Trước khi Hikaru mở mồm kịp phản đối thêm một câu nữa thì cả hai người đã ra khỏi cửa nhà.

***

Bada chậm rãi bước trên phố. Cô ôm chặt cái ví sát người, hai tay giữ chắc cái dây đeo. Cô luôn ghét phải đi vào cái phố bụi đời này, nên vì có việc nên đành chịu. Và mặc dù đã cố gắng né tránh chạm mắt với bất cứ ai, Bada vẫn có thể nghe thấy tiếng huýt sáo thỉnh thoảng vang lên mỗi khi cô đi qua một nhóm người tụ tập bên hè đường. Cô ghét điều đó, rất ghét bị trêu chọc vớ vẩn.

Bada tiếp tục cầm cúi bước đi, chỉ dừng lại khi đến toà nhà ở góc đường. Cô nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ở cửa ra vào của toà nhà. Đang hút thuốc thì phải. Cô không muốn đối mặt với người đó. Nhưng khi người đó nhìn thấy cô thì mắt không rời khỏi cô một giây. Bada miễn cưỡng bước qua người đàn ông để vào toà nhà. Gương mặt người đàn ông bỗng đanh lại dưới vành mũ bán báo.

“Cô đến đây làm gì?” Danny hỏi, rít thêm một hơi thuốc. Bada đứng sững lại. Cô chỉ đứng im như vậy mà không trả lời câu hỏi.

“Sự im lặng của cô, có thể có hai ý nghĩa. Hoặc là cô đến để xin tha thứ... hoặc cô đến để gây ra một chuyện quái gở gì đó.”

Bada vẫn đứng im như vậy, nhưng hai tay đã nắm chặt thành hai nắm đấm. Danny rít thêm một hơi thuốc rồi quay qua nhìn thẳng vào mặt cô.

“... Nhưng vì chúng ta đều đã biết rõ rằng cô là một đứa con gái chẳng ra gì, khả năng thứ nhất có lẽ là không phải rồi, nhỉ?”

“Khốn kiếp. Đã biết như thế này còn vác mặt đến.” Bada vừa rửa thầm vừa quay lưng bỏ đi. Ngay lúc đó, cánh cửa sau lưng cô bật mở.

“Bada?” JoonHyung gọi. Bada giật mình đứng lại. JoonHyung đã theo cô ra tới ngoài đường. “Anh nhìn thấ em qua cửa sổ... em sao lại ở đây?”

***

“Này! Cái này thì sao, trông cũng được đấy chứ?” Noeul nín tay áo tôi. Anh đang ngồi xổm trước tầng thấp nhất của cái giá, chỉ tay vào một gói bột mì có bao bì in hoa. Và tôi có cảm tưởng mình đang dắt thằng con 5 tuổi đi siêu thị, một “thằng con 5 tuổi” cao nghều như người mẫu.

“Ôi, cái đó mắc lắm.” Tôi trả lời.

“Ah, okay.” Noeul nói giọng thất vọng. Đúng lúc đó có mấy bác trung niên đứng tuổi đi qua gần chỗ chúng tôi. Và tôi thấy rõ họ trở mặt ra ngạc nhiên nhìn chúng tôi, có người nhìn tới hai lần, và có người còn cười khích khích.

Tôi chớp mắt nhìn anh. “Em vẫn không thể tin được, là anh lại đi mặc cái áo dính toàn sơn này đi siêu thị, làm ai cũng nhìn kìa kìa!”

“Có sao không? Hay là tại màu sơn trắng làm cho anh trông hấp dẫn hơn?” Anh làm bộ ghéech cái mặt lên và ưỡn người tạo dáng như người mẫu trên sàn diễn.

“Eo ôi! Thôi ngay cái trố ấy đi! Haha” Tôi phá lên cười trước cái cách anh làm ình ngổ tộ. Anh cũng thật khéo pha trò. Nói rất thật là cũng alêu lắm rồi tôi không cười thoải mái đến như vậy trước trò đùa của một đứa con trai, có thì cũng chỉ là Fany. Tôi ghét phải thú nhận... là thực ra đi siêu thị với anh rất vui, tôi đã vui về tới mức quên bég cả chuyện cái máy giặt ở nhà anh.

“Okay, thôi nghiêm túc đi. Tóm lại là chúng ta phải mua loại nào đây?” Noeul hỏi và đứng lên nhìn cả đồng các loại bột mì trên giá với một cái nhìn “bó tay”.

“Loại này đi!” Tôi với tay định lấy một cái túi trên tầng trên cùng của cái giá hàng, nhưng cái tầng này cao quá tôi với không nổi. Noeul bật cười, có lẽ là tại cái cách tôi cố với bằng được cái túi. Anh chỉ cần đưa tay ra là lấy được nó. Mà từ lúc nào người Châu Á lại cũng cao quá vậy, tôi tự hỏi. Tôi đâu có thấp lấm đâu, vậy mà chỉ đứng có đến ngang vai anh, hic.

Chúng tôi dành thêm vài phút lượn lờ quanh mấy cái quầy snack với mấy món ăn vặt. Tôi vẫn tiếp tục cố với những món đồ trên cao, và anh tiếp tục cười vào mặt tôi bằng cách đưa tay ra lấy hộ, ghét thật. Về đến nhà thì biết tay tôi. Thanh toán tiền xong, Noeul kiểm tra lại xem chúng tôi đã mua những gì, và trông anh có vẻ chưa hài lòng vì thiếu cái gì đó.

“Bọn mình có quên chưa mua gì không?” Tôi hỏi. “Có đấy,” anh trả lời. “Chúng ta quên vụ giải trí, phải mua một phim về xem.”

Tốt thôi. Thế là hai đứa ghé qua hàng cho thuê băng đĩa. Vào đến hàng băng đĩa, ông chủ cửa hàng tròn mắt ra nhìn Noeul, như tất cả những người lớn tuổi đã nhìn thấy hai đứa từ nãy đến giờ. Anh thì chỉ nhe răng ra cười như chẳng có chuyện gì cả. Cái anh chàng này thật kỳ cục, nhưng không hiểu sao, lại làm tôi cảm thấy thật thoải mái. Chắc chắn nguồn nước nhà anh có vấn đề rồi.

Trong lúc hai đứa chọn phim, anh hỏi xem tôi đã xem những phim gì rồi.

“Nói thật là tôi chưa xem được nhiều phim Hàn Quốc.”

“Thế hả? Thế thì xem phim này đi.” Anh lôi ra một phim có vẻ như là phim hành động.

“Ôi không, cái anh diễn viên này trông ngố quá.” Tôi chê xong bèn quay ra tự tìm một phim khác. Một lúc sau tôi lôi ra một phim mà nhìn bìa tôi chẳng hiểu gì cả vì hình như là tiếng Trung. “Oa, cái phim này trông có vẻ lạ này, xem không?” Tôi chìa ra cho anh xem.

“Không, phim đó cũng là phim hành động mà.” Anh nói.

Tôi nhìn lại cái bìa đĩa. “Anh xem phim này rồi à?”

“Chưa, nhưng đọc tên là đoán được liền mà.”

Tôi ngó người nhìn anh. “Anh biết... cả tiếng Trung hả?”

Đột nhiên anh im lặng và nhìn tôi đầy ngụ ý. Anh giật lấy cái đĩa và nhìn lại đầu đề bộ phim. Rồi anh nhìn lên, nhìn xuống, khắp cái bìa đĩa.

“Tôi... đọc được, hình như thế...” anh nói, giọng hơi lạc đi.

“Là sao?”

“Không có gì!” Anh nhét lại cái đĩa lên giá. “Này, hay chúng ta bỏ qua vụ phim ảnh này được không? Anh hơi mệt, muốn về nhà.”

“Uhm... cũng được.”

Không nói thêm một lời nào, chúng tôi rời cửa hàng cho thuê băng đĩa và về nhà với đồng đồ ăn mới mua. Tôi chẳng hiểu nổi là chuyện gì đã xảy ra cả, chỉ biết cả quãng đường về nhà anh không nhìn lại tôi một lần. Tôi bắt đầu lo lắng. Không hiểu là có phải tại tôi đã nói cái gì sai không. Lần đầu tiên tôi chứng kiến Noeul có cái vẻ bất thường đến vậy...

***

Ngay cả khi về đến nhà, Noeul vẫn không nói thêm một lời nào, và Hikaru bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cô không hiểu tại sao tâm trạng của Noeul lại thay đổi bất ngờ đến vậy. Cô tự hỏi không biết mình có làm điều gì sai không. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại những việc đã xảy ra tại cửa hàng băng đĩa, cô chẳng thấy có gì khác lạ đủ để gây ra một chuyện không hay nào cả. Và cô vẫn không hiểu gì cả.

Trong lúc sắp xếp mấy món đồ mới mua để chuẩn bị nấu ăn, hình ảnh cái máy giặt và cái máy sấy đồ của Noeul chợt trở lại trong trí nhớ Hikaru. Mắt cô không ngừng liếc về phía hai cánh cửa trượt. Rồi cô liếc về phía Noeul, thấy anh đang mân mê một cái lọ nhỏ trong tay mà tâm trí như đang bay ở tận đâu.

“Anh ổn chứ?” Cô hỏi.

Anh hơi giật mình và đặt cái lọ nhỏ xuống. “À...ừ” anh trả lời. “Mà em tự làm mấy việc này được không? Anh chợt nhớ ra là có việc này phải làm ngay.”

“Được chứ sao.” Hikaru nói.

“Cool, cảm ơn em.” Anh nói và vội vã bước ra khỏi bếp.

Hikaru lắng nghe tiếng bước chân anh xa dần khỏi nhà bếp. Cô lo lắng cho anh, thật sự, nhưng cái sự tò mò của cô về mấy cái đồ vật sau hai cánh cửa trượt còn lớn hơn nữa.

Chờ thêm một vài giây nữa, rồi như không thể nhịn lâu hơn, Hikaru mở tung hai cánh cửa trượt, để lộ ra hai cái máy. Cô cúi thấp xuống, dò ngón tay lên bảng điều khiển của cái máy giặt. Trong khoang chứa tối

quá nên cô cũng không nhìn được hiệu máy, nhưng cái bảng điều khiển có vẻ giống với cái máy ở Cubic U. Thế nên cô quyết định cứ thao tác như cô vẫn thường làm với mấy cái máy ở cửa hàng. Cô vặn cái núm, rồi ấn một vài cái nút... Rồi chờ đợi, và ngạc nhiên chưa, chẳng có gì xảy ra cả.

Đột nhiên, chuông cửa kêu ầm lên. Hikaru vội đóng hai cánh cửa trượt lại. Để ra mở cửa kiểu gì Noeul cũng sẽ đi cửa bếp.

“Từ từ nào!” Anh kêu lên khi chuông cửa không ngừng kêu. Cửa mở, là Bada. Cô đứng ngay ngưỡng cửa với một gương mặt gần như vô cảm. Đứng sau lưng cô là một người đàn ông không hề xa lạ đang mỉm cười với Noeul.

“Yo,” JoonHyung vẫy chào.

“Ồn rồi Bada!” Noeul vòng hai tay ôm lấy cô và nhấc bổng cô lên, “Anh biết là em làm được mà!” Nhưng mặc cho Noeul hào hứng đến đâu, Bada vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng. Hikaru bước ra đúng lúc anh đặt cô xuống.

“Ki, còn nhớ tôi đã nói tôi biết một vài người có thể giúp được cô không?” Noeul quay về phía Hikaru, tay vẫn choàng qua vai Bada. “Anh này là tay cứ khôi nhất đấy. Đến đây chào đi!”

Và Hikaru trợn tròn mắt khi người hiện ra ở ngưỡng cửa lại là JoonHyung. Chính là cái anh chàng ở quán karaoke hôm nọ đây mà!

“Well well WELL! Nếu không phải là tiểu thư Hik...”

“Xin chào!” Hikaru nói rất to và tóm lấy tay Joon lắc lắc lắc để. “Tên tôi là Ki! Rất vui được gặp anh! Anh tên gì nhỉ?” Bây giờ đến lượt JoonHyung trợn tròn mắt nhìn cô.

Nhưng anh đủ thông minh để phản ứng rất nhanh. “OH! Đúng rồi, Ki... được rồi.” Anh nháy mắt với cô.

Thái độ dửng dưng của Bada biến mất. Cô nhìn người này sang người kia, nhìn tới nhìn lui. “Chúa ơi, hai người này biết nhau!” Cô thì thào.

“Hai nguời đã gặp nhau rồi hả?” Noeul hỏi Joon, bỏ tay ra khỏi vai Bada.

JoonHyung chưa kịp trả lời, thì nhân tiện sẵn đang bắt tay, Hikaru bóp mạnh tay anh một cái trước khi thả ra. Cấn rắng chịu cái bóp rõ đau, Joon còn kịp nhìn thấy Hikaru nhếch mép cười đe dọa. anh lập tức hiểu vắn đề.

“Thật ra... đây là lần đầu tiên tôi được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của người phụ nữ này.” JoonHyung cười nụ, bình thản nói. “Tên tôi là JoonHyung. Mọi người thì gọi tôi là Joon, nhưng riêng cô, cô cứ gọi tôi thế nào cũng được.” Anh nâng bàn tay của Hikaru lên sát môi và hôn nhẹ lên đó. Tức điên lên vì bị trả thù ngọt ngào, nhưng Hikaru không biết làm gì hơn là giả vờ cười khích khích trước cử chỉ của Joon. Bada cười phá lên, còn Noeul thì nhú mày..

“Thôi vào bếp nói chuyện đi.” Noeul đề xuất, giọng đỗi tông trầm hơn bình thường. “Tôi và Ki đang chuẩn bị nấu ăn mả, phải không Ki?”

“Y...yea” Hikaru đồng tình, quay sang nhìn Noeul. Hẳn anh đã nhìn thấy sự chán ghét hiện lên trong mắt cô trước hành động lố bịch của Joon.

Vừa vào đến bếp là Bada đã vội vàng đến bên bàn và kéo một cái ghế cho JoonHyung. “Ngồi đây này Joon.” Bada nói giọng ngọt ngào.

“Cảm ơn Bada, nhưng sao thế nhỉ? Anh không biết là bên trong cái vẻ ngoài giả tạo của em lại có chút lòng tốt cơ đấy.” JoonHyung nói khi đã đứng trước cái ghế. Mắt toé lửa, Bada xô mạnh cái ghế vào bàn làm phần bụng của JoonHyung đập mạnh vào thành bàn.

“Không có gì.” Cô vừa nói giọng vui vẻ vừa ngồi xuống cái ghế cạnh anh. JoonHyung nhăn nhó vì đau, nhấp nhúm trên cái ghế của anh. Noeul và Hikaru ngồi xuống phía đối diện, cô nín cười ví màn kick5 ngắn vừa diễn ra. Hikaru đoán hai người này chắc cũng có “quá khứ” với nhau, là cái chắc.

“Oof.. Nào, bắt đầu.” JoonHyung nói. “Vấn đề là gì nhỉ? Bada bảo là cô cần tôi để tìm giúp người hả?”

“Ôi, tôi rất vui đã giúp cô tóm được JoonHyung để giúp cô vụ này đây Ki ạ.” Bada nói cạnh khoé. Hikaru chẳng hiểu gì cả.

“Là tôi nhờ mà.” Noeul nói đỡ. “Là Ki đang đi tìm một người quen, một chàng trai. Cô đã lặn lội sang đây vì việc này. Anh xem có thể giúp được không?”

“Well, để xem đã. Anh chàng này có phải là bạn trai cũ không?” JoonHyung hỏi kèm theo một nụ cười nhếch mép và cái nhìn chọc ghẹo xoáy vào Hikaru một cách lộ liễu.

“Không phải việc của anh.” Hikaru và Noeul thốt lên cùng một lúc. Rồi bất ngờ vì phản ứng giống nhau, hai người quay ra nhìn nhau.

“Có vẻ như cuộc nói chuyện này sẽ dẫn đến những chuyện riêng tư của Ki đấy”- Bada chọt chen vào. “Noeul, hay là em với anh ra ngoài kia cho bọn họ nói chuyện riêng?” Nói xong cô đứng lên luôn và bỏ ra ngoài phòng khách. Noeul miễn cưỡng làm theo, để lại Hikaru với cảm giác bất an.

JoonHyung lôi ra một cuốn sổ nhỏ bìa da từ túi trong chiếc áo khoác màu ghi của anh. Anh thò tay vào một cái túi khách để tìm bút. “Được rồi. Để rõ ràng ngay từ đầu thì tôi cũng nói luôn nhóm bọn tôi chẳng phải là loại hoạt động có giấy phép gì cả, chẳng có báo cáo hoạt động nào của nhóm được gửi lên chính phủ cả, và vì thế sẽ chẳng có giấy tờ cam kết gì đâu đấy. Cô hiểu chứ?”

“Uh..”

“Tốt. Cô chịu là tốt rồi.” JoonHyung vui vẻ nói. “Nào bây giờ thì tôi cần tên của anh chàng mà cô đang đi tìm này, cả tuổi, chiều cao, cân nặng,...”

“khoan đã, tôi đã chịu cái gì đâu, cựa hề!” Hikaru đứng phắt dậy phản đối.

“Vậy cô có muốn tìm người không, tiểu thư Hikaru?” JoonHyung hỏi với giọng có chút dọa nạt.

“... Có”

“Thế thì cô chẳng có lựa chọn nào khác. Nhóm của tôi là tốt nhất nước Đại Hàn Dân Quốc trong mấy cái vụ kiểu này rồi. Thế nên hoặc cô chịu, hoặc cô hãy hôn tạm biệt cơ hội ngàn vàng này đi.”

Hikaru nặng nề ngồi phịch xuống ghế. “Thôi được rồi...” Cô dụ giọng. “Tên anh ấy là Bi. Hồi ở bên Washington chúng tôi ở gần nhà nhau. Anh ấy cao hơn tôi một cái đầu, cũng tầm tuổi tôi... Cân nặng thì tôi chịu, đã mấy năm không gặp nhau rồi mà...”

JoonHyung từ tốn viết lại các thông tin cần thiết vào sổ. “Vậy lần cuối cô gặp anh ta là khi nào?”

“Khoảng 3 năm rưỡi trước đây.”

JoonHyung ngừng viết và ngẩng lên nhìn Hikaru. “... Ba năm?”

“...Vâng, có gì không đúng sao?”

Anh gấp sổ tay và nhét lại vào túi áo. “Hikaru, cô có nhận ra 3 năm là một khoảng thời gian dài không? Kể như chúng tôi có tìm được chàng trai này đi nữa, cũng có thể anh ta đã có một cuộc sống mới. Lâu như vậy rồi, biết đâu sẽ làm cô đau lòng vì anh ta không còn là anh ta của 3 năm trước nữa.”

Hikaru thở dài. “Tôi biết...”

JoonHyung đẩy ghế ra và đứng lên. “Nghe này, chuyện này có vẻ không tốt chút nào, và có lẽ tôi không nên giúp cô nữa.”

“Cái gì cơ? Anh nói vậy là sao? Mới đây anh còn nói anh sẽ giúp cơ mà?”

“Yea, nhưng đó là trước khi tôi biết rõ chuyện.” Anh dậm bước nhưng Hikaru đã đứng lên chặn trước mặt anh. “Không, đừng làm thế! Làm ơn đừng bỏ đi khi anh thậm chí còn chưa thử làm!”

“Nếu lâu như vậy mà bạn trai không gọi điện, thường thì có nghĩa là, thế là hết, cô em thân yêu ạ.” JoonHyung chép miệng.

“Bi không phải là bạn trai cũ...” Hikaru cố kiềm chế không cao giọng. “Nghe này, tôi không phải tìm anh để lại lao vào cuộc sống của anh, tôi chỉ muốn biết anh có khỏe hay không... Tôi muốn biết anh vẫn sống tốt hay không... Anh đã bỏ đi không một lời từ biệt, và không một ai trên đời này biết là anh đã đi đến cái chỗ quái nào. Tôi không giải thích nổi, nhưng chỉ biết trái tim tôi mách bảo là anh đang ở đây, ở ngay tại Seoul này. Anh nói anh chính là người giỏi nhất trong những vụ kiểu này mà, thế nên tôi sẽ không chấp nhận một kết quả kém hơn thế.”

Cả hai khựng lại trong giây phút, JoonHyung chăm chú nhìn vào mắt Hikaru. Trông cô rất nghiêm trọng làm anh bật cười.

“Có gì đáng cười ở đây chứ?” Hikaru ngạc nhiên.

“Haha, em có biết là trông em rất xinh lúc em nổi giận không?” JoonHyung nhe răng ra cười rồi dùng tay nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn của cô. Giọng anh trở nên nhẹ nhàng hơn nhưng điều đó lại làm Hikaru nổi cả da gà.

“H...huh?” Hikaru lắp bắp. “Này đừng có cạm vào tôi.” Cô giật tay lại và lùi xa ra tránh Joon nhưng lại bị chặn bởi chính hai cánh cửa trượt. Anh chống tay lên tường bên cạnh cô rồi từ từ cúi gần mặt về phía cô.

“Nói anh nghe đi, Hikaru. Có phải em... vẫn còn yêu hấn ta lắm không? Nhiều đến mức hạnh phúc của hấn còn hơn cả của chính em?”

“Ý anh... là sao?” Giọng Hikaru đã hơi run run.

“Anh muốn nói, em có khó chịu không khi nhìn thấy Bi trong vòng tay của một cô gái khác?” Anh nhẹ nâng cằm Hikaru. “Em có khó chịu không nếu nhìn hấn... hôn một cô gái khác?” Rồi anh cúi thấp đầu xuống một chút, tiến gần đến môi của cô. Hikaru muốn tránh đi, nhưng hai cánh cửa sau lưng cô đã chặn cô lại. Chẳng biết làm gì hơn là nhắm tịt mắt lại và quay đầu đi chỗ khác.

Đúng lúc đó cô nghe thấy tiếng nước chảy se se sau cánh cửa. Và Joon cũng nghe thấy. Ngạc nhiên, anh ngẩng đầu lên. “Tiếng gì vậy nhỉ?” Anh hỏi bằng quơ.

Ngay khi Hikaru vừa định mở miệng trả lời thì một dòng nước tràn ra từ khe hai cánh cửa trượt và dội thẳng vào hai người và làm cả hai trượt ngã trên sàn.

“Woah!” Joon chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi mất thăng bằng rồi ngã đè lên Hikaru và cả hai trượt sang tận phía bên kia của căng phòng bếp.

“Ahhh! Tránh xa tôi ra!” Hikaru đẩy anh ngã lăn sang một bên, cô sợ bị anh đụng chạm còn hơn là vụ ngã lăn quay trên sàn bếp.

***

“Hai người làm cái trò quái đản gì vậy hả?” Bada gào tướng lên như muốn ném hết đồng chữ nghĩa đó vào mặt Hikaru và JoonHyung.

Noeul đã nhanh tay rút điện cái máy giặt và đang lau sàn nhà, hay nói đúng hơn là dọn dẹp cái mớ hổ lốn lan tanh bành khắp gian bếp.

“Cái máy giặt này hỏng lâu rồi.” Bada nói tiếp, “Đáng ra cô đã biết điều đó nếu cô đủ lịch sự để xin phép trước khi quyết định làm tung toé hết cả lên như thế này chứ.”

Hikaru đứng im lặng cúi đầu mà cảm thấy mình đầy tội lỗi. Cô thấy mình thật ngu ngốc, ngay cả trong chuyện rắc rối về việc cái máy giặt. Mới sống ở đây chưa hết một ngày mà cô đã làm mọi chuyện rối beng cả lên.

JoonHyung đứng bên cạnh Hikaru. Bộ comple đồm dáng của anh đã ướt sũng hết cả nên giờ thì anh đang cởi trần và đang dùng một cái khăn bông để lau khô đầu tóc.

“Nước còn vào cả hệ thống thông gió nữa. Bây giờ thì rắc rối to rồi, cô có biết không hả?!” Bada tiếp tục cơn giận dữ của mình mà nạn nhân không ai ngoài Hikaru.

“Tôi...” Hikaru lí nhí.

“Bada, em thôi đi được chưa? Anh mới chính là người gây ra chuyện này.” Joon đột nhiên xen vào.

“Anh à?” Bada ngó người.

Hikaru quay sang nhìn JoonHyung. “Joon...”

“Là vì Ki cứ kể lể dài dòng về anh chàng của cô ta, anh thấy chán chết. Anh bèn đi quanh tìm xem em có đồ ăn vặt gì không, nên lục tung cả lên. Và rồi anh thấy cái máy giặt và hơi ngạc nhiên, vì anh biết là em bao giờ cũng đi giặt thuê ngoài hàng cả, đúng không nào?”

“À... vâng.” Bada miễn cưỡng trả lời.

“Thì thế. Thế nên anh ngó ngoáy nghịch ngợm mấy cái nút điều khiển. Ai mà biết nó lại ra nông nổi này chứ.” JoonHyung ném cái khăn bông lên ghế và cầm cái áo vét của anh lên. Cái áo vẫn sũng nước. Anh lục túi và lấy ra một cái thẻ tín dụng và ném lên mặt bàn ăn. “Tùng này đủ giải quyết mọi rắc rối rồi. Bây giờ thì nín đi nhé. Jesus christ.” Cầm nốt cái áo sơmi lên, anh vỗ nhẹ vai Hikaru.

“Tôi sẽ gặp cô sau nhé, Ki. Rồi chúng ta sẽ bàn tiếp vào một ngày khác.” Vứt hai cái áo sũng nước lên vai, anh đứng đĩnh bước ra khỏi căn hộ mà vẫn không quên tạo dáng.

10. Chương 10

Đã ba ngày trôi qua kể từ sau cái vụ rắc rối với cái máy giặt, Noeul đã hoàn toàn quên hẳn chuyện đó nhưng Hikaru vẫn luôn thấy áy náy.

Noeul nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong gương trong lúc xỏ tay vào chiếc áo khoác. Anh nhìn bàn tay mình kéo khoá lên đến ngực, rồi nhìn lên, cho đến khi anh chạm ánh mắt mình đang nhìn lại. Đưa tay khẽ chạm vào trán mình trong gương, Noeul cảm giác như đang chạm vào những đường nét của một gương mặt xa lạ. Đầu ngón tay anh di chuyển chậm chậm xuống gò má, rồi xuống cằm. Anh nhắm mắt lại và rút tay về. Thở dài! Đường như mọi cố gắng của anh đều không đạt được gì ngoài việc cảm thấy rõ ràng bề mặt trơn bóng của chiếc gương.

Anh quay lại nhìn tấm đệm vừa được gấp gọn gàng. Cạnh đó là Bada đang ngủ say trên giường. Gần một năm từ khi anh chuyển xuống ngủ trên sàn, Noeul vẫn còn nhớ gương mặt của Bada khi lần đầu tiên cô thấy anh làm như vậy. Một vài tuần đầu, Bada rất đau khổ; nhưng rồi dần dần cô cũng quen với việc đó. Anh không biết có phải vì cô đồng ý với quyết định của anh, hay chỉ đơn giản là cô quyết định làm ngơ. Dù thế nào chăng nữa thì Noeul cũng thấy dần vật khi nghĩ về cô. Thực tình anh rất yêu mến cô, chỉ là không theo cách mà cô muốn. Một trong những lý do mà họ vẫn sống chung là Noeul vẫn lo lắng cho cô, và vẫn luôn có ý nghĩ là mình phải chăm sóc cô. Đối với anh, Bada là gia đình duy nhất mà anh có.

Anh bước ra khỏi phòng ngủ, lấy chùm chìa khoá trong túi ra làm chúng kêu leng keng. Hikaru nhồm dậy và ngược lên.

“Chào.” Cô lúng búng.

“Chà, xin lỗi nhé. Anh làm em thức giấc hả?” Noeul nói khẽ.

“Không, em dậy được một lúc rồi, nhưng vẫn nằm nường thêm một tẹo ý mà, hehe.” Cô cũng trả lời khẽ khàng. Nhìn thấy Noeul ăn mặc chỉnh tề, cô nhận ra anh đang chuẩn bị đi. “Anh đi đâu bây giờ à?”

“Uhm, hôm qua là ngày cuối của kỳ nghỉ rồi. Anh phải đi làm.” Noeul ngồi xuống bên cạnh Hikaru trên chiếc ghế dài. Cô vẫn cuộn tròn trong chăn, trông cô thật ấm áp.

“Anh đi làm sớm thế?” Hikaru hỏi.

“Ừ, bây giờ thì thế.”

“Anh làm ở đâu vậy?”

“Anh có 3 chỗ làm tất cả, việc lật vật chỗ này chỗ khác.”

“Thật á?” Cô ngáp. “Ví dụ?”

“À, thì làm bán thời gian ở nhà hàng. Rồi anh đi làm dịch vụ giao nhận ở số người. Bây giờ thì anh đang tới chỗ làm thường xuyên nhất, chất hàng lên xe tải và mấy việc đại loại thế.”

“Em hiểu rồi.” Wow, anh chàng này chăm chỉ dã man, cô tự nhủ.

“Nghe giọng có vẻ thất vọng hả?”

“Không, không, đâu có. Em chỉ ngạc nhiên anh có thể làm ba việc một lúc. Còn em riêng việc quản lý Cubic U đã bù đầu bù cổ lên rồi.”

“Ừ anh biết chứ. Cũng hơi nặng nhọc một chút nhưng anh muốn mình bận bịu. Hồi trước anh làm cho cha của Bada, làm trợ lý giám sát cho công ty của bác ấy. Lương khá cao, nhưng anh hầu như chẳng làm gì cả. Anh thấy như mình không xứng đáng với số tiền đó, em hiểu chứ. Với lại anh cũng biết là anh có được công việc ấy vì anh là bạn của Bada. Thậm chí anh nghĩ là cha cô ấy cũng chẳng thích anh nữa cơ.”

Hikaru trêu chọc “Haha, em cũng muốn được trả công mà chẳng phải làm gì cả.”

“Xì, sao cũng được. Anh thấy thoải mái hơn với công việc hiện nay.” Noeul mỉm cười “Hơn nữa, việc này cũng giúp giết thời gian. Mọi ngày anh còn dậy sớm hơn thế này cơ.”

“Thế sao?” Hikaru hỏi với giọng ngạc nhiên.

“Ừ, anh hơi có vấn đề với chứng mất ngủ.”

Hikaru cười thông cảm “Lần cuối cùng anh được ngủ ngon là khi nào?” Cô hỏi phần nhiều vì quan tâm đến sức khỏe của anh.

Noeul khẽ mở miệng như sắp trả lời, nhưng không có tiếng nào thốt ra cả. Anh quyết định sẽ không nói hoàn toàn sự thật “Lần đầu tiên anh nhớ được mình ngủ ngon là khoảng một tuần trước.”

“Chắc là trước hôm em chuyển đến đây hả?” Hikaru cười phá lên.

Noeul chỉ hơi kéo khoe miệng lên như mỉm cười mà không nói gì cả. Anh quay đi rồi đứng lên.

“Anh đi bây giờ hả?” Hikaru hỏi trong lúc ngồi dậy.

“Ừ, không thì anh trẽ xe buýt mất.”

“Được rồi, chúc anh đi làm vui vẻ nhé.”

Đi ra đến cửa, đột nhiên Noeul dừng lại. Anh quay lại nhìn Hikaru “Này, Kì nghe này...” Anh ngập ngừng.

“Vâng?”

“À à, hôm nay em định làm gì?”

“Em đã hẹn sẽ gặp Joon trong trung tâm.”

“A, vậy là mấy người sẽ đi tìm Bi hả?”

“Vâng, em nghĩ vậy.”

Noeul nhìn xuống đất và gật đầu. “Này... em giúp anh một chuyện này được không, Kì?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Khi đi với Joon... em đừng đi một mình... có được không?”

Hikaru bối rối nhìn anh. Cô hơi choáng váng trước lời đề nghị của Noeul.

Anh khẽ hắng giọng rồi giải thích “Ý anh là... thực sự anh không biết rõ về Joon lắm. Anh chỉ biết cậu ta qua Bada. Cô ấy không hẳn là nghĩ tốt về cậu ta. Có thể là anh sai nhưng anh chưa thực sự tin tưởng vào cậu ấy. Anh muốn Bada đi cùng em, nhưng anh đã nhờ cô ấy liên lạc với Joon cho em rồi. Giữa họ có

chuyện gì đó không hay trước kia, nên anh nghĩ cô ấy sẽ không thấy thoải mái nếu đi cùng hai người. Em hiểu ý anh không?”

Hikaru gật đầu. “Được rồi, em hiểu mà. Em có quen một cô bé, em sẽ rủ cô bé ấy đi cùng.” Hikaru nghĩ cô có thể nhờ Byul đi cùng nếu cô bé không bận.

“Tốt.” Noeul khẽ thở ra. “Anh phải đi đây. Hẹn gặp lại em tối nay nếu anh không quá bận. Bye, Ki.”

“Vâng... gặp anh sau.” Hikaru chậm rãi trả lời khi anh bước ra ngoài cánh cửa.

***

Byul cẩn thận bước lên những bậc thang của sân ký túc, nhòm qua khe mấy túi mua hàng mà cô đang ôm khệ nệ trong tay. Cô nghĩ rằng Hikaru sẽ đến chơi thường xuyên, nên quyết định mua nhiều thức ăn hơn một chút.

Một vài phút sau, cô đã đến được cửa chính của toà nhà ký túc. Byul đoán rằng nếu cô đi thật chậm sẽ không ai đâm vào cô, nhưng ngay khi cô vừa rẽ qua góc tường thì một chàng trai đâm sầm vào làm những túi hàng rơi tung toé ra khỏi tay Byul.

“AAAAAAAAA.” Cô hét lên và ngã phịch xuống với hàng đồng thức ăn xung quanh. “Ai da...” Byul ôm lấy sườn nhăn nhó, và sẵn sàng bắn một tràng vào gã trai vừa cả gan lao vào mình. “Anh làm cái gì vậy, anh...”

“Oh my God! I am so sorry!” gã trai nói với giọng Mỹ đặc sệt. Gã lập tức cúi xuống nhặt những món đồ vung vãi.

“Lại chả xin lỗi. Và anh phải đền bù tất cả những thứ này, hoặc là...” Byul mở mắt và nhìn thẳng vào mặt gã trai, cô chột im bật. Ngạc nhiên chưa, gã là một gã... hoàn toàn điển trai.

“Mình đang vội quá, mình không có ý đâm vào bạn thế đâu. Hahah, mình tệ quá nhỉ!” Gã nói trong lúc vẫn đang sắp lại đồ ăn vào túi. Byul ngồi dậy để giúp gã thu dọn đồng vung vãi, nhưng bất cứ khi nào cô định nhặt thứ gì đó lên thì gã luôn vớ nó trước. “Đây, để mình lấy cho,” gã khẳng khái. Bằng cách nào đó mà gã ta nhặt lại hết mọi thứ ngay khi Byul vừa đứng lên được.

“Bao nhiêu tất cả chỗ này vậy? Mình sẽ đền bù hết.” Gã nói với một nụ cười ngượng ngáp.

“Thôi khỏi lo, mọi thứ vẫn nguyên trong hộp nên chắc chắn vẫn ăn được.”

“Oh” hần gật. “Vậy bạn sống ở đây hả” hần nhìn thẳng vào mắt cô.

“Ồ... ừ...” Byul lấp bắp. Khi gã nhìn thẳng vào mắt cô, cô đột nhiên lúng túng. Cô có thể tưởng tượng mặt mình đỏ dần lên từng giây một. Byul chưa bao giờ thích mấy gã đẹp trai, nhưng cô phải công nhận rằng gã này có đôi mắt thật đẹp. Đến mức cô gần như ghen tỵ.

“Vậy để mình giúp bạn mang về phòng, mình sẽ theo sau bạn. Ít nhất mình cũng chuộc lỗi được tí xíu.”

Byul nhìn núi đồ ăn trong tay gã, dường như gã giải quyết dễ dàng hơn cô rất nhiều. “Ummm.. được rồi. Sao cũng được.”

Cô đi lên cầu thang, anh chàng đi theo cách một đoạn đằng sau. Khi đến cửa phòng cô, hần nhẹ nhàng đặt những túi đồ xuống dưới sàn.

“Mình xin lỗi lần nữa nhé. Thực ra là mình đang đi tìm người quen ở đây.” Hần giải thích.

“Không, không sao đâu, có khi mình cũng chẳng đem nổi đồng thức ăn này lên chừng ấy bậc cầu thang ấy. Nên coi như cậu thoát nạn.”

Anh chàng cười rậm rờ. “Mình phải đi đây. Rất vui được gặp bạn. Hy vọng mình sẽ đâm vào bạn lần nữa nhỉ. Bye bye.” Hần chạy xuống cầu thang và vẫy tay chào cô.

“Hẹn gặp lại...” Byul trả lời với giọng thất vọng. Cô đang bối rối vì không biết tên anh chàng.

***

“VẬY... chúng ta làm gì với tất cả những thứ này?” HoYoung hỏi KyeSang. Nó đang đi lại quanh căn phòng nhỏ, nhìn chăm chăm vào những cái hộp mà nó bước qua.

KyeSang ngồi trên chiếc giường đơn, đập tay lên gối vài lần. “Tao chịu. Tao nghĩ căn phòng này chỉ là phòng phụ thôi.”

HoYoung ngồi khoanh chân trên sàn, kéo một trong mấy cái hộp lại gần. “Rồi, để xem cô nàng giặt là bé nhỏ có những gì nào.” Nó nói trong lúc bê những đống ngón tay.

“HoYoung, đừng có vớ vẩn. Đồ của mày đâu mà tự tiện.” KyeSang la to.

“Đào, thôi đi. Đừng có nói là mày không tò mò xem sao mà Joon lại hào hứng đến thế nhé.” HoYoung quay lại, nhướn lông mày với vẻ gạ gẫm.

Một khắc im lặng, KyeSang bật dậy khỏi giường và ngồi xuống cạnh HoYoung. “Mày đùa à?” Nó nói. “Nhưng đúng là tao chưa từng thấy Joon nhiệt tình với ai đến thế kể từ cặp kè với cái cô nàng Bada ấy.”

“Ha! Tao biết chứ.”

Hai đứa bắt đầu lục lọi cái hộp, thỉnh thoảng mới lấy ra một vài thứ ra để xem xét kỹ hơn. KyeSang lôi ra một cái mũ chơi bóng chày theo tên “Ichiro”, ngắm nghía nó một chút rồi cẩu thả quăng nó qua vai. Tiếp tục xem thêm, nó không thể không để ý là hầu hết đồ đạc của Hikaru đều trông đậm chất Nhật Bản.

“Hey, cái gì thế này.” HoYoung nói trong lúc cầm lên một cái gói giấy đã hơi hé mở từ góc hộp. Nó xé cho rách thêm một đoạn, và phát hiện ra những tấm ảnh của Hikaru.

“Ảnh này!” KyeSang hớn hờ giằng từ tay HoYoung. Bực mình, HoYoung một tay giữ chúng lại, tay kia đẩy trán KyeSang ra. “Aw... thằng này!” khi đã gỡ mình ra khỏi tay HoYoung, KyeSang nhòm qua vai nó để xem những tấm ảnh. HoYoung chậm rãi lật qua từng tấm.

“Là con bé phải không?” KyeSang hỏi, chỉ tay vào hình cô gái tóc ngắn.

“Chắc vậy. Anh nào cũng thấy mặt con bé mà.” HoYoung khẳng định.

“Dễ thương phết!” KyeSang chờ đợi HoYoung tán thưởng, nhưng thay vào đó HoYoung chỉ nhún vai và hơi nghiêng đầu.

“Ày, tao nghĩ Joon chỉ đang dùng con bé để quên được Bada.” HoYoung trả lời.

KyeSang nhíu mày và xem lại những tấm ảnh của Hikaru, nó nhận ra hầu hết những tấm ảnh Hikaru đều chụp chung với một anh chàng tóc hơi dài. “Bạn trai cũ con bé hay sao ấy nhỉ?”

“Sao mày biết được?” KyeSang cầm lấy đồng ảnh trong tay HoYoung, liếc qua chúng.

“Nhìn đây.” HoYoung chỉ tay vào gương mặt tươi cười của Hikaru. “Trong những tấm ảnh tóc con bé dài ngắn khác nhau, nghĩa là chúng được chụp vào những khoảng thời gian khác nhau.”

“Mấy đứa mày đang làm cái gì thế?” TaeWoo hét lên. Nó xông vào phòng, người vẫn mặc chiếc tạp dề màu hồng và cầm cây gậy lau nhà ở tay. “Bọn mày phải giúp bọn tao ngoài này chứ.” TaeWoo phàn nàn. Nó dứ dứ cán gậy của cây lau nhà về phía HoYoung và KyeSang.

“Cái gì? Nghĩa là bọn nó không làm gì cả sao?” Danny la lên. KyeSang thở dài ném hấp tấp mọi thứ vào lại trong hộp, cả tập ảnh của Hikaru. Nó vội đứng lên ôm lấy cái hộp đúng lúc Danny bước vào phòng.

“Em... em chỉ đang nghĩ xem bọn mình nên làm gì với mấy cái hộp này.” KyeSang lấp liếm với nụ cười ngượng ngập.

“Ồ, bọn em không biết là cái đồng hồ này lại ở đây.” HoYoung thêm vào. Nó giấu tấm ảnh Hikaru và Bi ra sau lưng.

Danny nghĩ ngợi một lúc. “Có thể chúng ta sẽ cần nơi này để làm kho. Và Joon nói rằng cô bé cũng tìm được nơi khác ở rồi, nên có lẽ bọn mày cứ đem mọi thứ lên xe đi.”

“Được rồi.” KyeSang đi ra cửa mang theo chiếc hộp. Nhân lúc mọi người nhìn theo KyeSang, HoYoung đút tấm ảnh vào túi quần sau và nó cũng bê hai chiếc hộp và theo sau KyeSang ra cửa.

Đừng có phật phờ nữa, lo mà làm việc đi, đồ chảy thây.” Danny nghiêm khắc nhìn TaeWoo nói với giọng ra lệnh.

“G...gì ạ?” TaeWoo thốt lên ngạc nhiên. Nó chỉ vào cây gậy lau nhà đang cầm trong tay.

Danny tảng lờ. “Mày nghe thấy rồi đấy. Còn không mau làm tiếp đi.”

***

Byul và tôi khoát tay nhau đi xuống phố. Chúng tôi hẹn JoonHyung ở một quán cafe nhỏ nằm bên bờ sông. Và vì tôi chẳng biết gì về đường xá nên tôi cứ để mặc cho Byul dẫn đi. Vừa đi, tôi vừa kể cho Byul nghe những gì xảy ra trong mấy ngày qua. Tôi nói cho cô bé biết rắc rối với cái máy giặt, và về chuyện tôi hoàn toàn thấy chẳng sủng sướng tí gì trước viễn cảnh JoonHyung lại là người duy nhất có thể giúp tôi tìm lại Bi. Dĩ nhiên là tôi chẳng thấy thoải mái tí tẹo nào, nhưng tôi cũng phải chấp nhận để cho anh chàng tiếp cận mình theo cách nào đó.

Tôi ngạc nhiên khi Byul khá yên lặng trong lúc tôi kể chuyện. Bình thường cô bé rất dễ cao hứng, nên tôi có cảm giác hơi lo lắng khi thấy cô bé như vậy.

“Em sao vậy?” Tôi hỏi.

Byul giật mình quay sang với cái vẻ mặt từ-nãy-đến-giờ-em-không-nghe-gì-cả. “Uhm... không sao. Sao chị hỏi vậy?”

“Từ nãy đến giờ không thấy em nói gì cả.”

“À vâng. Em xin lỗi. Em vẫn đang nghe... nhưng đầu óc em cứ vẫn lơ đãng...”

“Haha.. em nói vậy nghĩa là sao?” Tôi nhìn cô bé dò hỏi. Cô bé đảo mắt rồi quay đi, rõ ràng là đang đỏ mặt vì ngượng ngùng. Tôi lập tức nói giọng ranh mãnh. “À à... có anh chàng nào mà giấu chị phải không?”

“Không có.” Cô bé cố làm ra vẻ dứt khoát.

“Đừng có chối. Có chàng nào rồi.” Tôi nhất quyết muốn biết đó là ai. Tôi thậm chí chưa hề biết là Byul lại hẹn hò với anh chàng nào đó.

“mmmm..” Cô bé cắn môi. Rồi không nói năng gì, con bé chỉ về phía trước mặt. Chúng tôi đã đến điểm hẹn, vì JoonHyung đang đứng ngay trước mặt tôi. Anh ta mặt một bộ đồ bánh bao, trang bị thêm nụ cười toe toét. Xì, lúc nào mà chả thế.

“Tuyệt!” JoonHyung nói lớn. “Tôi hẹn hò với một cô gái, và hân hạnh được gặp những hai cô liền.”

“Thực ra mà nói ấy mà, tôi chỉ đi cùng với chị Ki thôi, đề phòng nhỡ có lúc nào anh muốn ăn đập vào mông. Nhưng xem ra tôi đánh giá anh hơi cao rồi, vì với những gì tôi đang nhìn thấy đây thì chắc là tự chị Ki cũng giải quyết được rồi.” Byul nhìn anh ta từ đầu đến chân và nói với giọng khiêu khích. Cô bé cười rất tự tin. Tôi có cảm giác JoonHyung như vừa bị thoi một đấm vào mặt. Hehe, tôi thực sự cảm thấy thoải mái khi có cô bé đi cùng.

“Ah, vậy là rõ rồi. Ki nói chuyện về tôi, nghĩa là em phía nghĩ đến tôi nhiều lắm, phải không Ki?”, JoonHyung cười cười nhìn tôi. Cái tên đểu cáng này kiểu gì cũng nói được. “Để tôi giới thiệu mình nhé. Tôi là JoonHyung. Em chắc là Byul phải không?” Anh ta tiến lại để bắt tay Byul nhưng cô bé cắn chặt hai hàm răng như thể sẽ cắn cho anh ta một phát nếu anh ta dám tiến lại gần. Anh ta liền rút tay lại, có vẻ hơi ngại ngùng cô bé.

“Ồ... được rồi. Vào uống chút cà phê đã nhĩ.” JoonHyung gợi ý và mở cửa cho chúng tôi.

Byul ngẩng cao đầu bước vào trong tiệm. Tôi đi theo cô bé, không thể không cười khúc khích. Ngay khi chúng tôi vừa vào, người phục vụ đã chạy tới. Có ta ôm một xấp thực đơn. Trông cô ta còn khá trẻ, thậm chí còn khá xinh đẹp.

“Chào ông Joon. Ông muốn dùng thực đơn đặc biệt ngày hôm nay không ạ?”. Cô gái phục vụ hỏi với giọng cao và nhanh.

“Dĩ nhiên, và thêm hai suất nữa cho hai quý cô đây.” Anh ta trả lời, giọng điệu như người quảng trò một chương trình giao lưu nào đó. Có lẽ sẽ rất lọt những cái tai dễ dãi. Dù gì đi chăng nữa thì nghe cũng thật ngốc.

“Vâng, có ngay ạ.” Cô nàng phục vụ nhún nhảy ngoe nguẩy. “A, nhân tiện, hôm nay nhà hàng chiêu đãi miễn phí, Joon thân mến.” Cô ta nháy mắt với Joon trước khi đi về phía quầy. Tôi liếc sang Byul, cô bé trông như sắp ói ra bàn.

JoonHyung kéo ghế cho chúng tôi ngồi và bắt đầu nói. Nhưng tôi không thể bắt mình hướng sự chú ý vào anh ta. Tôi lướt nhìn một vòng và phát hiện ra quán cafe nhỏ này, thực ra không nhỏ chút nào. Quán đông người, và hầu hết là du khách. Tôi nhìn thấy nhiều người nước ngoài, nhiều người Hoa, và một vài đứa trẻ trông như người Ấn Độ. Tôi thấy an tâm hơn, không còn cảm giác lạc lõng nữa.

Tôi để ý thấy một người đàn ông da trắng ngồi với một phụ nữ Hàn Quốc, họ có vẻ như đang nói chuyện gì đó rất buồn cười, vì người đàn ông thỉnh thoảng lại hơi ngả đầu ra sau cười rất sảng khoái. Một cặp vợ chồng lớn tuổi. Tôi mỉm cười và cảm thấy hơi ganh tị. Họ dường như hạnh phúc tới mức chỉ biết đến nhau và chẳng hề để ý xung quanh. Tôi tự nhiên nghĩ giá như Bi và tôi có được những giây phút như vậy bên nhau, giá như...

...Ôi Chúa ơi.

Khi người đàn ông đột nhiên quay lại.

Ông ta trông giống hệt như ... CHA CỦA BI! Tôi gần như quên hẳn mất rằng Bi được nhận làm con nuôi, và cha nuôi của anh là người Ý. Tôi cố gắng nhìn kỹ hơn, so sánh hai người ngồi đó với những bức ảnh cha mẹ Bi mà tôi đã từng nhìn thấy. Càng nhìn, tôi càng chắc chắn rằng họ là cha mẹ nuôi của Bi. Suốt cả quãng thời gian tôi đi tìm Bi, tôi hoàn toàn không nghĩ ra mình phải tìm gia đình anh trước. Sao tôi có thể ngu ngốc như vậy nhỉ? Sao tôi không nghĩ đến họ từ trước?

Tôi đứng lên và từ từ tiến lại gần họ. JoonHyung và Byul ngồi im lặng, ngơ ngác nhìn theo tôi đang đi lại cuối căn phòng. Tim tôi đập loạn nhịp, và tôi có thể cảm thấy những ngón tay của mình đang run lên. Tôi thấy rất sợ hãi, nhưng tôi nhất định phải nói chuyện với họ. Họ là tất cả lý do mà Bi trở về Seoul. Họ chắc chắn biết anh đang ở đâu.

“Xi... Xin lỗi hai bác.” Tôi nuốt nước miếng. Họ cùng lúc ngừng nói chuyện và nhìn lên tôi. “Cháu xin lỗi vì đã làm phiền... nhưng có phải... có phải hai bác có con trai tên là Bi không ạ?”

Người phụ nữ lập tức nhìn sang chồng, gần như choáng váng trước câu hỏi của tôi. Bà nhìn ông, như muốn hỏi rằng nên phản ứng thế nào. Người chồng giờ tay lên không trung, ra dấu rằng ông sẽ trả lời.

Ông háng giọng “Vâng, Bi là con trai chúng tôi.”

TÔI BIẾT MÀ. Tôi mỉm cười. “Cảm ơn Chúa. Cháu biết mà, hai bác trông rất quen. Cháu chỉ muốn hỏi cho chắc.” Tôi thật sự rất xúc động. Nhưng vì một lý do nào đó trông họ rất căng thẳng.

“Liệu tôi có thể hỏi, cháu là ai?” Người chồng hỏi với giọng trầm trầm.

“Cháu tên là Hikaru, thưa bác. Utada Hikaru. Cháu là bạn của con trai bác, cháu không biết liệu...”

Trước khi tôi kịp nói xong, người phụ nữ đột nhiên đứng phắt dậy. Như bị xúc phạm khi nghe thấy tên tôi, bà tiến lại gần... và không ngần ngại tát tôi một cái thật mạnh....

11. Chương 11

Hikaru phải lùi lại một bước vì cái tát trời giáng. Cô vội đưa tay lên ôm mặt như muốn xoa dịu đi cái má đang rất bỏng.

“HEY! Bác làm cái gì thế?” Byul vừa nói vừa chạy đến đỡ Hikaru. JoonHyung đứng bật dậy, sững người vì hành động bất ngờ của mẹ Bi.

“Sao cô còn dám xuất hiện trước mặt chúng tôi! Sau tất cả những gì cô đã gây ra!” Mẹ của Bi hét lên với đôi mắt đầy giận dữ. Bà lao tới như muốn tát Hikaru thêm một cái nữa nhưng ông chồng đã kịp giữ bà lại. Tiếng hét của bà khiến tất cả mọi người trong quán phải ngoái lại nhìn và chẳng mấy chốc mọi người đều bị thu hút vào màn kịch.

“Bác... bác nói gì cơ ạ?” Hikaru run giọng hỏi.

“Cô làm ơn,” Cha của Bi lên tiếng, “đi khỏi đây được không?”

“Nhưng cháu...” Hikaru muốn nói tiếp, nhưng cô bỗng im bật. Cô không biết mình phải nói gì và nói thế nào nữa. Đầu óc của cô trở nên trống rỗng.

“Nhưng bác gái đó vừa mới tát Ki!” Byul nói lại. “Và bác muốn bọn cháu bỏ qua như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao?”

“Đứa con gái hư hỏng này đáng bị như thế mà!” Mẹ của Bi lại cao giọng thêm một tông nữa. “Nếu mi nghĩ là chúng ta không biết gì về những chuyện đã xảy ra thì mi lầm rồi! Chúng ta biết hết những chuyện mi đã làm! Bi đang có một tương lai rộng mở, và mi đã phá hủy tất cả!”

“Em yêu... Thôi thế thôi. Chúng ta đi khỏi đây thôi.” Cha của Bi cố kiềm chế cơn giận của vợ mình.

“Không! Tất cả là vì đứa con gái này mà Bi biến mất! Chính vì đứa con gái này mà gia đình chúng ta tan vỡ! Nó đâu có biết tất cả những nỗi đau, những lo lắng mà chúng ta đã phải trải qua! Nó chính là lí do Bi đã bỏ lại tất cả để chạy trốn!”

“C... cái gì cơ?” Hikaru chợt cảm thấy nghẹt thở.

“Cho phép tôi, thưa cô...” JoonHyung chen vào giữa hai người, nói to và rõ ràng. “Tôi không nghĩ là chúng tôi hiểu chuyện bà đang nói đâu.”

“Chúng tôi? Chuyện này thì liên quan gì tới anh?” Mẹ của Bi hỏi.

“Tôi đã được thuê để giúp cô Utada đây tìm kiếm con trai của bà. Trừ phi tôi đã nhận được thông tin sai lạc gì đây, chứ con trai bà đã biến mất từ 3 năm trước. Và kể từ đó đến nay, cô Utada đây vẫn liên tục tìm kiếm anh ta không ngừng nghỉ. Và cô nghĩ là có thể Bi đang ở Seoul, vì gia đình của anh ở tại đây.”

“Thế thì nó nói dối anh đấy!” Mẹ của Bi không giảm gay gắt. “Tất cả những người tôi biết ở Mỹ đều nói là cô ta thực ra là đã biến mất cùng một lúc với Bi! Chúng đã hẹn hò nhau sau lưng chúng tôi và bỏ trốn cùng nhau! Đâu còn lí do nào khác để Bi biến mất đâu? Tôi không bao giờ nghĩ nó lại ngu ngốc đến mức quảng đi tất cả vì bất cứ lí do gì, nhất là tại vì một đứa con gái người Nhật!”

“Woah! Bà bắt đầu hơi quá rồi đấy!” Byul đã bắt đầu xắn tay áo.

“Dì à!” Một giọng nói vang lên từ phía cửa ra vào. “Cháu xin lỗi, nhưng Dì đã sai rồi.” Tất cả mọi người cùng quay ra để xem ai đã nói.

“Hw... HwanHee?” Mẹ của Bi là người đầu tiên lên tiếng nhận diện người con trai đang đứng ngay cửa quán. “Là... là cháu?”

Hikaru đưa tay lên bịt miệng. Cô không tin nổi mắt mình nữa. Byul cũng ngạc nhiên không kém. Cô nhận ra đó là người con trai cô vô tình gặp gỡ ở kí túc.

“Vâng, thưa Dì, là cháu đây.” Anh nói và bước nhanh về phía Hikaru. Anh đặt tay lên vai cô, xoay cô nhìn về phía anh. Anh cúi người xuống một chút để nhìn thẳng vào mắt cô. “Hikki... em có sao không?”

“Fany..,” Hikaru thì thầm gọi tên anh.

“HwanHee, cháu tới đây làm gì?” Mẹ của Bi hỏi.

“Cháu đến tìm Hikki thưa Dì.” Fany trả lời. “Cháu nhìn thấy cô ấy qua cửa sổ, khi đang nói chuyện với Dì... cháu vào đúng lúc đó. Và đã nghe mọi người nói chuyện...”

Byul nhìn sang JoonHyung, đã mấy lần anh lén nhìn bàn tay của Fany. Anh có vẻ không thoải mái trước sự thân mật của Fany và Hikaru. Cả anh và Byul đều không hiểu nhân vật Fany này đóng vai trò gì trong câu chuyện nên chẳng biết làm gì ngoài việc đứng im và theo dõi tiếp diễn biến.

“Cháu xin lỗi, thưa Dì, nhưng Dì đã hiểu nhầm Hikaru rồi. Đúng là Hikaru và Bi đáng lẽ đã không nên giấu diếm chuyện quan hệ của hai người. Nhưng đó không phải là lí do Bi bỏ đi..”

“Vậy thì tại sao... tại sao HwanHee.. tại sao Bi lại..” Mẹ của Bi nói đứt quãng. Cha của Bi đã kịp thời đưa tay ra đỡ khi bà khụy xuống. Bà khóc nức nở trong vòng tay của ông. Ông dịu dàng đỡ bà ngồi xuống ghế.

“Dì ơi, sao vậy? Bi đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Cha của Bi ngược lên nhìn Fany, vẻ thắc mắc. “Nghĩa là... con không biết gì sao?” Ông hỏi. Fany quay sang nhìn Hikaru và cả hai cùng lắc đầu. “Chúa ơi, cả hai chúng ta đều không biết là giờ Bi ở đâu, vậy đây.”

“Nó... không về nhà sao?” Fany ngỡ ngàng.

“Con trai của tôi! Chúa ơi, con trai của tôi đâu rồi?” Mẹ của Bi khóc lớn hơn, ôm chặt hơn vòng tay của người chồng.

“Chúng ta không biết chuyện gì đã xảy ra với Bi từ bấy đến giờ... Ngày Bi đi khỏi mấy đứa cũng là ngày nó không còn viết thư về nhà nữa.”

“Bi...” Hikaru gục ngã. Giờ thì chuyện đi tìm kiếm Bi lại quay về ngõ cụt. Cô cũng phần nào hiểu được cảm giác của cha mẹ Bi... Cô chỉ mới là bạn gái... Đẳng này còn là cha mẹ... Nỗi đau hẳn là không thể tưởng tượng được...

Nhưng như vậy cũng quả là khó hiểu, bởi vì cô biết dù trời có sập thì Bi cũng không bao giờ từ bỏ gia đình của mình, không liên lạc với họ.

“Cháu...” Hikaru ngập ngừng. “Cháu ước gì cháu biết được... dù chỉ là một chút... là Bi đang ở đâu, hay vì sao anh lại bỏ đi. Nhưng cháu không... không biết gì cả. Cháu chưa từng nghĩ cháu có thể là lí do anh ấy bỏ đi... nhưng giờ thì cháu không dám chắc điều gì nữa...”

“Hikki...” Fany đỡ cô dậy.

“Nhưng cháu dám hứa một điều... Cháu sẽ tìm Bi, sẽ tìm thấy, và sẽ tìm hiểu tại sao anh ấy lại bỏ đi. Nếu cháu chính là lí do, thì cháu sẽ không bao giờ nói chuyện với Bi nữa... Không bao giờ!”

“Nếu cô chính là lí do, thì tôi hy vọng cô sẽ giữ lời hứa đó.” Cha của Bi nghiêm sắc nói. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi nghĩ chúng tôi nên đi. Vợ tôi đã phải chịu đựng quá nhiều...” Ông quay sang Fany và đưa cho anh một cái danh thiếp. “Fany, hãy giữ liên lạc nhé, nếu cháu biết được điều gì đó...”

“Vâng, thưa chú.” Fany đưa hai tay ra nhận.

Cha mẹ Bi bước ra khỏi màn kịch mà không một lần nhìn lại.

***

Màn đêm đã buông xuống. Đèn đường đã thấp cả lên. Hikaru chậm rãi bước trên phố, ba người bạn đi theo sau lưng cô. Fany là người đi gần nhất, để có thể ở bên cô ngay lập tức khi cô cần. Byul và JoonHyung bối rối đi theo đằng sau hai người.

JoonHyung vẫn dõi mắt theo từng cử chỉ của Hikaru, tìm kiếm (hay chờ đợi) một dấu hiệu hồi tỉnh của tâm trạng. Byul cảm thấy mình hoàn toàn lạc lõng trong chuyện này. Tất nhiên cô có những suy nghĩ riêng của mình về sự việc đã xảy ra, nhưng chỉ giữ im lặng. Cô cảm thấy mình không có chỗ để lên tiếng, ít ra là trong lúc này.

Xung quanh là những đám đông đi chơi đêm ồn ào. Nhưng tất cả sự quan tâm của cả ba người Fany, Byul và JoonHyung chỉ dành riêng cho mình Hikaru, cho tâm trạng của cô, chờ đợi một lời nói của cô... Thử tiếng động duy nhất họ còn nghe thấy bây giờ có lẽ chỉ còn tiếng bước chân của chính mình. Đến khi đi qua khu phố thứ bảy giờ đó, Hikaru chợt đứng lại và lên tiếng.

“Fany...” Hikaru nói. “Cậu.. cậu đến đây từ khi nào?”

Fany muốn đợi cô quay lại nhìn anh rồi mới trả lời, nhưng cô chỉ đứng im như vậy. “Mình tới từ khoảng hơn một tuần trước...”

“Vậy làm sao tìm được mình?”

“Mấy tuần trước mình tới dự một đám cưới. Nhà mình quen với nhà cô dâu chú rể gì đó nhưng mình thì chả quen ai...” Fany dừng lại một chút. “Rồi tới khi mình nghe thấy mẹ mình nói chuyện với mẹ cô dâu, mẹ hỏi về cuộc sống của bà ở Seoul. Rồi... mình nghe thấy bà kể có gặp một cô gái trẻ người Nhật đang kiếm chỗ ở. Bà nói bà rất quý cô gái nên đã nhượng lại chỗ ở cho cô gái, còn tặng cô 3 tháng tiền thuê nhà còn lại của mình nữa...”

“...là bác Mori...” Hikaru lẩm bẩm. Fany gật đầu.

“Vậy là, sau khi mình biết được đó chính là cậu, mình đã hỏi bác Mori địa chỉ cửa hàng... nhưng rồi tìm thấy nó khi đã bị đóng cửa. Mình đã đi tìm khắp các trường đại học xem có ai biết cậu không... mong là ai đó có thể biết là cậu đang ở đâu.”

Byul cúi đầu thật thấp. Giờ thì cô đã hiểu tại sao Fany lại đâm sầm vào mình ở kí túc hôm đó. Và tự dưng cảm thấy áy náy làm sao vì đã không thể giúp cho Fany gặp được Hikaru sớm hơn.

“Hikki...” Fany nói, với tay ra đặt lên vai cô. Cô nhún vai trượt khỏi tay anh ngay khi tay anh vừa chạm vào. “Nghe này, mình biết bạn không có kêu mình đến với bạn... nhưng mình không thể không đến, Hikki, mình lo lắm... mọi người đều lo.”

“Ừ, thì là... bạn bè và gia đình của cậu.”

“Cậu có nói cho ai biết mình ở đâu không?” Hikaru quay lại nhìn Fany, mắt đã nhắm lại.

“Không... không có ai ở nhà biết là mình đang ở đây với cậu. Mình đã bỏ đi đúng theo cách của cậu.”

“Cái cách... mình...” Hikaru sụt sịt. “Mình... mình xin lỗi Fany. Mình không có ý.” Cô úp mặt vào hai lòng bàn tay và khụy xuống, quỳ trên đất, khóc nức nở. “Mình đâu có muốn bỏ đi như vậy! Mình xin lỗi! Thế có Chúa là mình cảm thấy rất có lỗi!”

“Hikki...” Fany định ôm lấy cô, nhưng cũng như tất cả mọi lần từ trước đến nay, cô đẩy anh ra.

“Yo,” JoonHyung lên tiếng, “Có thể Ki cần nghỉ ngơi một chút. Hay là chúng ta đưa cô ấy về nhà thôi...”

“Ồ... không có ý định chen ngang, nhưng trời tối quá,” Byul cũng lên tiếng, “nên tôi cũng cần ai đó đưa tôi về nhà.”

“Ôi, có phải cô nàng ngỗ ngược tôi quen biết không đây?” JoonHyung xỏ xiên.

“Im đi! Đồ cà tàng! Ai mà có ý định tấn công tôi, tôi sẽ dùng một trong những thẳng đệ của anh làm vật thí mạng, cũng đủ thời gian để tôi chạy về nhà an toàn.”

“Vậy thì tôi sẽ không đi với cô, quyết định vậy đi!” JoonHyung bắn lại.

“Để tôi đưa cô ý về cũng được.” Fany đề nghị. “Nhưng với điều kiện là anh phải đưa Hikaru về và đảm bảo là cô ấy không sao...”

JoonHyung nhìn Fany, vẻ mặt hài lòng hơi quá mức quy định với đề nghị của anh. “Dễ như trở bàn tay.”

Fany nói nhỏ với Hikaru, “Như vậy có ổn không? Để Joon đưa cậu về?” Hikaru không nói gì. “Đừng lo nữa nhé, ngày mai mình lại gặp nhau. Hai đứa lại đi chơi với nhau như hồi trước, chịu không?” Cô chỉ gật đầu, giữ nguyên hình khuôn mặt đã đóng băng.

Fany thở dài và bước đến bên Byul. “Đi chưa nào?” Anh hỏi.

“Từ từ đã.” Byul vừa nói vừa chạy đến bên Hikaru và ôm cô một cái thật chặt. “Chị sẽ ổn chứ?” Hikaru vẫn chỉ trả lời bằng sự im lặng.

“Đừng có lo nhé, chị yêu. Bọn mình sẽ tìm thấy Bi mà, em biết chắc chắn là như vậy!” Byul động viên. Cô cũng cố nói cứng vậy thôi chứ bản thân cảm thấy cơ hội để điều đó xảy ra thật là mỏng manh.

Dù sao thì cô cũng vẫn cố tỏ ra lạc quan và ghì Hikaru thật chặt thêm một chút nữa trước khi đứng lên bỏ đi cùng Fany về hướng kí túc.

“Chúng ta cũng đi chứ?” JoonHyung hỏi Hikaru, chìa một cánh tay ra tỏ ý muốn đỡ cô dậy. Hikaru ngược lên nhìn theo Fany và Byul đi xa dần vào màn đêm tăm tối.

***

Fany không ngừng nhìn quanh trong khi mồ hôi cứ tuôn ra trên trán anh. Anh cứ liên tục ngoái lại nhìn như thể có ai đang bám theo hai người. Byul nhận thấy hơi thở của anh gấp gáp, và cô tự hỏi có phải cô làm anh cảm thấy căng thẳng không.

“Sao thế anh?” Cô rụt rè hỏi.

“Ồ...yea! Không sao, không có gì.” Fany trả lời. “Này... anh không muốn cư xử như một thằng tồi, nhưng, em tự đi về được không? Anh chợt nhớ ra là anh phải đi ra chỗ này...”

“Cái gì cơ? Anh nói thật không đấy?”

“Anh xin lỗi, nhưng việc quan trọng lắm. Lỗi của anh là quên bém đi mất. Anh sẽ tạ lỗi em sau, được không. Hay là mai đi ăn trưa nhé, được không nào?” Anh hỏi với một nụ cười ngây thơ vô số tội.

Mặt Byul chợt hồng lên. Cô rất ghét phải thú nhận là nụ cười của anh không hiểu sao khiến cô... mủi lòng. “Ồ... ờ” Cô lắp bắp, “... cũng được vậy!” Cô nói xong là quay ngoắt người đi thẳng về hướng kí túc xá, cố tỏ ra là mình giận dữ.

Fany chặc lưỡi trước phản ứng đồng danh dễ thương của cô gái. Đợi đến khi cô đã đi khuất vào một con phố khác anh mới quay lưng bước đi về hướng ngược lại. Fany không muốn cô gặp nguy hiểm..

Tim anh đập nhanh hơn khi anh bắt đầu bước đi. Anh đã cảm nhận được một đôi mắt vẫn dõi theo từng bước đi của anh từ vài phút trước. Anh biết ai đang theo dõi anh. Đi được một đoạn, anh còn ngoái lại nhìn xem Byul có quay lại đi theo anh không. Đột nhiên, một bàn tay túm lấy cổ áo anh và lôi anh vào một con ngõ nhỏ tối om. Một người đàn ông bí ẩn khỏe hơn anh bẻ ngoặt một cánh tay anh ra sau lưng trong khi tay kia dí một con dao nhíp sát cổ anh.

“Xin chào anh chàng đẹp trai,” người đàn ông gầm gừ nói vào tai Fany. “Tao tìm mày khắp nơi. Đạo này mày làm gì rồi?”

“Tôi chỉ đang đi tìm một khách sạn để nghỉ lại thôi mà.” Fany trả lời, anh đã nhận ra giọng nói của người đàn ông. Hoảng sợ, anh chỉ đứng im không cự quậy.

“Ra tận đây để tìm khách sạn kia à? Nào, đừng có nói dối tao chứ, Fany.” Người đàn ông giật mạnh cánh tay bị khoá sau lưng của anh khiến cho vai anh đau buốt. “Kiên nhẫn của tao cũng chỉ có hạn thôi. Thằng khốn đấy đâu rồi? Nói tao nghe!”

“Ah!” Fany kêu lên vì đau đớn. “Tao đã nói với mày rồi! Tao chưa biết!”

“Vậy thì BAO GIỜ mày mới biết, Fany? Làm sao tao biết là mày đang nó i dối tao chứ, thằng nhóc này!” Người đàn ông ấn con dao mạnh hơn vào sát cổ Fany, sát đến nỗi đã có giọt máu rỉ ra rơi vào cổ áo anh.

Fany run rẩy thật sự. Anh cảm nhận được lưỡi dao cứa vào cổ mình, nhưng anh cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể. “Nghe này, NGHE tao đây! Nó có một đứa bạn gái, được chưa? Nếu ta tìm được đứa con gái, thì sẽ tìm thấy thằng đấy.”

“Vậy mày đã tìm ra con nhóc đó chưa?”

“Chưa... tao cần thêm thời gian.” Fany trả lời. “Bây giờ thì... thả tao ra đã...”

“Heh.” Người đàn ông nhếch mép cười và hạ dao của hắn xuống. Hắn túm voà lưng áo và xô mạnh người Fany vào tường một lần nữa, và Fany vội lấy tay bịt mũi để ngăn không cho dòng máu chực trào ra.

“Khốn kiếp! Có cần phải thế không, Tse?” Fany quát vào mặt người nọ.

“Aww... chúng ta là bạn mà, sao phải gọi nhau bằng họ. Kêu tao là Nicolas được rồi!” Người đàn ông nọ nói trước khi quay lưng biến mất vào bóng tối.

***

Tôi không thể tin được là Fany đã tới Seoul.

Tôi đã nổi cáu với cậu vì đã đến đây, cứ như thể tôi không bao giờ tự chăm sóc được bản thân mình vậy.. nhưng, cùng một lúc, tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn vì có một người thân bên cạnh.

Tôi không hiểu sao lúc nào Fany cũng cảm thấy như anh cần phải có mặt bên tôi. Tôi muốn nói, tôi rất trân trọng sự chu đáo của anh... luôn trân trọng... nhưng tôi không hiểu nổi anh. Tôi đâu phải là bạn gái của anh hay cái gì đó đại loại như vậy. Không biết bao nhiêu lần tôi đã tự hỏi không biết có phải anh có ý định tiến xa hơn là tình bạn, nhưng rồi lại ngay lập tức xoá cái ý nghĩ đó trong đầu khi nhớ ra anh là bạn thân nhất của Bi. Fany sẽ không bao giờ làm như vậy với Bi. Tuy nhiên, giờ thì Bi đã biến mất khá lâu... Tôi không biết là bây giờ cảm xúc của anh đối với tôi là thế nào nữa..

“Đến nơi rồi.” Joon nói với tôi khi hai đứa vừa đến trước cửa nhà Noeul.

“Cảm ơn Joon...” Tôi nói rất chân thành. Tôi vẫn cho rằng Joon có chút kì quặc, nhưng sau tất cả những chuyện đã xảy ra... Tôi không thể phủ nhận là anh luôn đối tốt với tôi. Tôi bắt đầu nghĩ có thể Noeul đã nghĩ sai cho anh.

“Em có chắc là em sẽ ổn không?” Anh hỏi tôi, lại hỏi thì đúng hơn. Lần này hình như đã là lần thứ 15 gì đó rồi, kể từ khi chúng tôi bắt đầu đi về nhà. Tôi chỉ trả lời bằng một cái gật đầu “Mmm...” Anh trông có vẻ không được thoải mái với câu trả lời.

Tôi thấy anh lại nhìn phần mặt bên trái của tôi, nơi tôi bị tát hồi chiều. Không trách anh được, vì tôi cũng có thể tưởng tượng ra được nó đã đổ rục lên thế nào - đến giờ còn đau cơ mà.. Nhưng, hiện tại có đau đến đâu cũng không phải mối quan tâm, lo lắng của tôi. Sự thật là gia đình Bi cũng không biết anh đang ở đâu đã giết chết những hy vọng cuối cùng trong tôi...

Khi tôi đặt tay vào nắm đấm cửa, tôi chợt cảm thấy bàn tay của Joon nắm lấy cổ tay tôi.

“Hikaru...,” anh khẽ nói. Tôi ngược nhìn anh, đợi xem anh sẽ nói tiếp điều gì. “Anh biết chúng ta gặp nhau chưa lâu... Nhưng anh muốn em biết rằng anh sẽ luôn có mặt vì em. Nếu em cần một người bạn.. hay chỉ đơn giản là một người lắng nghe em, em có thể tìm anh bất cứ lúc nào.”

Tôi quay mặt đi, cảm thấy có chút xấu hổ về bản thân mình. Bất kì cô gái nào trên đời hẳn sẽ rất hạnh phúc khi được nghe những lời này, nhất là lại từ một chàng trai bánh bao như Joon, nhưng tâm trí tôi thì đã dành trọn vẹn cho Bi mất rồi...

“Thực ra, ý anh là...,” JoonHyung nói tiếp, “Sau ngày hôm nay, anh không nghĩ anh có thể chịu được việc em bị tổn thương một lần nữa.”

“Joon...” Tôi không biết phải nói gì với anh nữa.

Anh dừng một chút trước khi nói tiếp. “Nghe này... có một thứ này anh muốn cho em xem. Tuần tới nhé.”

“Hả? Thế còn việc đi tìm Bi thì sao?”

“Đừng có lo. Anh sẽ sai mấy đứa đàn em đi tìm kiếm cho em. Bọn anh ở Seoul từ bé đến giờ nên tất nhiên là việc tìm kiếm thông tin sẽ dễ dàng hơn... Chỉ cần hứa với anh sẽ gặp lại anh tuần sau, được không?”

Thoảng chút ngập ngừng, tôi trả lời. “Được... Em sẽ gặp lại anh tuần tới, Joon.” Tôi cũng không hiểu là tôi đang đồng ý chuyện gì nữa, chỉ là tôi muốn chấm dứt cuộc nói chuyện càng sớm càng tốt. Một ngày dài, và tôi thèm được ngủ.

“Tuyệt.” Anh nói kèm theo một nụ cười ngọt ngào. “Anh phải đi đây... chăm sóc bản thân cẩn thận em nhé.”

“Uhm. Okay.”

Anh nhẹ nhõm vỗ lên đầu tôi trước khi quay lưng bước về phía cầu thang. Thở nhẹ ra một hơi, tôi xoay nắm đấm để mở cửa. Bước vào trong nhà tôi om ngoài mong đợi.

“Có ai ở nhà không?” Tôi gọi lớn.

Không tiếng trả lời. Lạ nhỉ... Noeul hồi sáng có nói là anh sẽ cố gắng về nhà sớm, nhưng không có anh thì ít ra phải có Bada chứ. Tôi mò mẫm cái núm bật đèn và cuối cùng thì cũng bật được cái đèn ngoài lối ra vào lên.

“Woa!?”

Tôi choáng váng trước một căn phòng đầy quần áo và những mảnh giấy bị xé tan tành đang nằm vơ vãi trên sàn nhà. Một vài món đồ bị lật úp lên, không thì nằm lộn xộn hết cả. Tôi ngửi thấy mùi rượu... Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra vậy hả trời?

Tôi lạnh cả người. Phải chăng có ai đó đã lẻn vào nhà và định ăn cướp ăn trộm gì chăng? Nhưng nếu thế thì tại sao những món đồ có giá trị vẫn còn nguyên? Vậy tại sao tất cả mọi thứ lại tán loạn cả lên thế này?

Thầm nghĩ mình là người duy nhất có mặt ở nhà lúc này, bản năng của tôi là phải dọn dẹp qua đã. Tôi phải bước qua hai cái đèn đã vỡ tan để đến bên bàn nước, trên đó là nửa tá chai bia đã rỗng không. Tôi vợ chúng lại và dùng áo của mình để ôm hết chúng và đi vào bếp.

Thật không may, cái bếp trông có phần còn tệ hơn cả phòng khách. Còn có nhiều chai bia hơn nữa đang nằm ngổn ngang giữa một vũng nước đọng trên bàn bếp. Tất cả các ngăn tủ, chạn bị mở tung hết cả ra... ai đó muốn tìm gì đó chăng...?

Tôi bước đến bên bồn rửa và quăng đóng chai lọ vào đó. Chính lúc đó tôi phát hiện có vết máu dính trên vòi nước.

“Oh my god...”

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng động phát ra từ một căn phòng nào đó. Nghe như tiếng ai ngã xuống sàn..

“No... Noeul... Bada?” Tôi vẫn lớn tiếng gọi. Vẫn không có tiếng trả lời.

Tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi thực sự, nhưng cố lấy hết can đảm chậm chậm bước về phía một căn phòng. Tôi nghe thấy tiếng động phát ra từ bên trong. Tôi đá cánh cửa mở tung ra và bật công tắc đèn.

“Ah..” Noeul kêu lên và lấy tay che mắt cho khỏi chói. “Ba... Bada, là em hả?”

“Noeul...” Tôi nói với anh. Có vẻ anh còn chưa kịp thay đồ đi làm ra. Quần anh dính đầy dầu mỡ và áo anh phanh cức đến ngang ngực. anh gồng người đứng lên, cố giữ thăng bằng. Máu đang nhỏ ra từ cánh tay phải của anh. “Ôi Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?” Tôi chạy tới bên anh, kịp đỡ lấy anh trước khi anh lại đổ ập xuống sàn.

Anh mỉm cười và ngả đầu ra đằng sau, khịt mũi theo đúng kiểu say khướt trong khi tôi nhẹ nhàng đỡ anh nằm xuống sàn. “Ki... buổi hẹn hò với Joon của em thế nào?” Anh lờ mờ hỏi.

“Noeul... anh đã uống bao nhiêu vậy hả?”

“Nhiều lắm,” anh nói như hét vào tai tôi. Heh, say mà cũng biết thật thà nhỉ. Tôi xoay mặt anh về phía tôi để nhìn vào mắt anh. Nhưng anh không nhìn thẳng vào tôi mà mắt cứ đảo đi đâu khác. Tôi cảm thấy lo cho anh thực sự.

“Em gọi bác sĩ nhé?”

“KHÔNG. Không gọi bác sĩ.” Anh lại lớn tiếng.

“Nhưng Noeul à, anh..”

“KHÔNG GỌI BÁC SĨ.” Anh nhìn xoáy vào mắt tôi cho đến khi tôi hiểu là anh nói câu đó với thái độ hoàn toàn tỉnh táo.

Không biết mình phải làm gì nữa, tôi đành khoát tay anh lên vai tôi và dùng hết sức của mình kéo anh đứng dậy. “Đi nào... Em đặt anh nằm lên giường đã rồi sẽ xem đến vết thương của anh...”

“Hử?” Noeul nhìn xuống người mình, và thấy máu dính ở cánh tay. “Không có gì đâu. Anh ổn mà. Thật sự đấy.”

Vắt vả lăm tôi mới lôi anh được về giường. Còn vắt vả hơn khi cố gắng đặt anh nằm xuống một cách nhẹ nhàng. Hoá ra anh nặng khiếp. Lúc đặt anh xuống giường, anh kéo theo tôi ngã lăn ra. Ngồi dậy, tôi chỉnh cho anh nằm đúng vào gối rồi vội chạy vào buồng tắm tìm hộp cứu thương. Khi tôi quay lại thì thấy hơi thở anh đều và nhẹ, như sắp ngủ đến nơi.

“Em xin lỗi, có thể hơi đau một chút đấy.” Tôi nói trong khi đổ oxy già lên vết thương trên cánh tay anh. Anh nín thở vì cái dung dịch đó chạm vào da, xót phải biết! Dùng một miếng vải ẩm, tôi lau sạch vết thương. May mà vết cắt không sâu lắm. Xong xuôi, tôi băng vết thương theo cách tốt nhất mà một đứa vụng về như tôi có thể làm.

Tôi thu dọn hộp cứu thương và bước vào đứng lên đi vào phòng tắm.

“Ki, em đi đâu đấy?” Noeul độ nhiên hỏi.

“Em chỉ đi cất mấy cái thứ này thôi, em quay lại ngay mà.” Tôi nói với anh mà vẫn chưa hết thở hổn hển. Tôi đã lo lắng quá mức.

“Em đi cất đồ sau được không?” Ánh mắt anh nhìn tôi như van nài. Tôi nghĩ có thể anh không muốn ở lại một mình lúc này. Vậy là đặt cái hộp cứu thương lại ngay cạnh cửa và trở về ngồi bên anh trên giường.

“Anh muốn... nói chuyện à?” Tôi hỏi anh, tay gạt mấy sợi tóc loà xoà trên mặt anh. Anh không nói gì. Thay vào đôi mắt anh bỗng sáng lấp lánh, tràn đầy cảm xúc.

“Bada đâu? Em tưởng giờ này thì cô ý phải về rồi chứ nhỉ...?”

Anh nuốt nước miếng. “Đi rồi.” Anh nói, “Anh nghĩ... cô ấy đã ra đi, mãi mãi.”

“Cái gì cơ? Nhưng tại sao?”

“Anh không biết... Cô ấy bỗng nổi giận. Rồi bọn anh cãi nhau. Cô ấy nói cô ấy vẫn còn yêu anh, nhưng anh lại nói anh không tin cô ấy... và rồi...” Tiếng anh cứ nhỏ dần đi, nên tôi chẳng hiểu gì cả.

“Thôi để đến sáng anh kể lại cho em nghe cũng được, nếu anh muốn...”

“Nằm xuống đi!” Anh nói.

“Nói gì cơ?” Tôi chớp mắt ngạc nhiên, không biết mình có nghe lầm không.

“Nằm xuống đi. Như vậy anh nói chuyện với em dễ hơn. Như thế này anh nhìn em cũng không rõ nữa.”

“Uhm... kay...,” Tôi nói và ngần ngại nằm xuống bên cạnh anh. Anh xoay người để đối diện với tôi, chỉ cách mặt tôi có hơn một gang tay. Anh ở gần quá, tôi còn ngửi thấy cả mùi bia trong hơi thở của anh.

“Bọn anh cãi nhau,” anh kể tiếp, “Sau khi cô ấy thu dọn đồ đạc và bỏ đi... Anh nổi giận và đã phá tan cả căn hộ. Anh tức giận chính bản thân mình... Bada nói một vài điều... những điều rất tệ... nhưng chúng lại đúng... chỉ trừ có một điều. Anh không dám chắc về một điều Bada đã nói...”

“Là điều gì?”

“Cô ấy nói... anh đang có tình cảm với em.”

“Hả?” Tôi ngớ người vì câu nói của Ba da. Noeul gặp tôi đâu đã được bao lâu... Tôi không hiểu tại sao Bada lại có cảm nghĩ như vậy nữa. “Sao cô ấy có thể nói thế chứ? Có phải tại em đã làm điều gì không phải? Để em nói chuyện với cô ấy và...”

Ngay lúc đó tôi cảm thấy bàn tay của Noeul chạm vào tay tôi. Tôi nhìn xuống và thấy anh đang khẽ đan những ngón tay của mình vào những ngón tay của tôi. Tôi thậm chí có thể cảm thấy mạch đập của anh qua những va chạm của cổ tay.

“Anh có thể... nói với em một điều nữa được không, Ki?” Noeul thì thầm trong lúc mí mắt của anh đang sụp dần xuống.

“...Được mà...”

“Lần đầu tiên em ngủ lại nơi này... và sáng hôm sau anh tỉnh dậy và thấy em đang ngủ ngay bên cạnh anh đó.. Lần đó... tuyệt lắm. Bởi đó chính là lần đầu tiên anh ngủ quá buổi bình minh... trong... suốt 3 năm qua...”

“Anh nói gì cơ?” Tôi ngồi bật dậy. “Noeul, có phải anh vừa nói là 3 năm? Noeul!” Tôi lay anh thật mạnh để bắt anh phải trả lời, nhưng quá muộn. Noeul đã chìm vào trong giấc ngủ.

12. Chương 12

Byul đã nhìn đồng hồ tới lần thứ... vài nghìn. Trưa trệt trưa trở rồi còn gì. Cô ngồi trên giường mà nháp nhồm không yên, hai chân hết co lại duỗi. Khi Fany nói mời cô đi ăn trưa, cô không biết ý anh là 12 giờ đúng hay muộn hơn nữa, cô thậm chí không dám chắc là anh có nói thật không nữa. Nhưng mặc kệ, cô vẫn không ngừng ngó ra cửa, đợi chờ trong hy vọng sự xuất hiện của anh.

“Agh!” Byul hét lên tức tối.

Cô đứng bật dậy và đi tới đi lui trong phòng, rồi lại ngồi xuống bàn học. Thấy trên bàn có cái gương nhỏ, cô cầm lên và ngắm nghía mái tóc của mình. Cô vừa dành cả buổi sáng để kẹp duỗi lại mái tóc, chỉ vì nghĩ là mình xoả tóc sẽ đẹp hơn..

Byul thở ra một hơi dài sườn sượt và gục mặt lên bàn.

“Mmmph.”

Mình làm sao thế nhỉ?” Byul nhớ là mình chưa bao giờ lại chăm chút cho bản thân mình thế này, nhất là lại vì một người con trai. Thật là buồn cười, từ bao giờ mình đã trở thành cái thứ con gái mình vẫn luôn coi thường.

Byul đứng lên về bước phía cánh cửa. Cô không quên vớ lấy cái chun buộc tóc. Đúng là xuống giá thảm hại, chờ đợi người đến để đưa đi chơi nửa chứ! Tự mình cũng có thể đi chơi chứ sao, không thì đi thăm chị Hikaru xem chị thế nào rồi cũng được!

Vừa đi xuống cầu thang, cô vừa cắn cái chun buộc tóc vào răng và dùng hai tay bới mái tóc của mình gọn vào để buộc lại. Khi đang rẽ từ chân cầu thang sang đường sảnh thì cô lại đâm sầm một ai đó.

“Mmphul!?” Byul nắc lên một tiếng. Mặt cô chúi vào ngực của người ta. Cô cuống cuống giật người lại để nhìn xem đó là ai, và mắt cô trợn tròn với một sự ngỡ ngàng đáng kể.

“Hi...?” Fany chào cô với nụ cười dễ mến thường trực. “Xin lỗi anh tới muộn, anh không nhớ chính xác phòng của em ở chỗ nào, tệ không. Hối thăm đến người thứ tám anh mới biết mình đã nhầm vào toà nhà khác..” Fany gỡ đầu gỡ tai ra về hối lỗi. Và phản ứng duy nhất của cô là quỳ xuống đất và ho + khạc + nhổ ầm ỹ...!!!

“Woa, em okay chứ!?” Fany lùi một bước và cũng quỳ xuống nhìn vào mặt cô. Mặt cô đỏ ửng lên vô tình lại hợp với màu của những bông hoa in trên cái váy cô đang mặc. “Em sao thế? Sặc à hay làm sao?” Anh hỏi.

Byul trợn mắt tức giận nhìn anh, vẫn tiếp tục ho. “KHÔNG, *ho* anh làm tôi nuốt luôn cái chun buộc tóc rồi, ĐỒ ĐÁNG GHÉT.”

“Hahaha!” Fany không thể nhịn cười trước vẻ tức giận đáng yêu của cô. Lạ chưa, anh lại thấy sự tức giận của cô đáng yêu. “Biết không, trông em xoả tóc ra thế này khác lắm.” Anh vừa cười vừa nói.

“Thì tôi nói rồi *ho* là tại tôi nuốt mất chun buộc tóc mà!”

***

Hikaru tỉnh dậy mà vẫn mặc nguyên bộ đồ cô mặc đêm qua. Cô không biết mình đã thiếp đi trên đi-văng lúc nào sau khi đã dọn dẹp xong đồng đồ nát trong phòng khách. Cô ngồi dậy, xoa xoa hai bên thái dương. Đau đầu là chuyện bình thường mỗi khi cô thức dậy vào buổi trưa như thế này.

Mấy bức rèm mới được khép hờ mở đường cho những tia nắng chiếu vào phòng. Hikaru hướng mắt nhìn theo tia nắng hướng về phía bàn nước. Trên bàn, cô thấy có một cốc nước lọc với những viên đá trong veo lấp lánh..

“Oh, để anh lấy cho,” Noeul vừa nói vừa với tay về phía chiếc bàn để lấy cốc nước. Hoá ra anh đang ngồi trên cái ghế bành ngay cạnh đi-văng. “Anh biết là cả đêm qua em đã dọn dẹp.. Anh không cố ý bừa bộn quá đáng như thế..” Không nhìn cô, anh đứng lên với cốc nước trên tay.

“Noeul, đợi đã.” Cô gọi.

“Gì hả em?” Anh quay đầu lại hỏi. “Không phải em muốn uống cốc nước này chứ?”

“Không..” Hikaru trả lời. “Em chỉ muốn hỏi... anh sao rồi.”

Noeul nhìn cô chăm chú, thoáng im lặng, rồi chợt chạm vào chỗ băng bó trên tay anh. “Ý em là cái này hả?” Anh hỏi.

“Vâng...”

Noeul khẽ thở dài và ngồi xuống bên Hikaru trên đi-văng. Anh với người đặt lại chiếc cốc trên bàn nước rồi quay lại nhìn cô, cảm nhận được là cô đang muốn nói chuyện nghiêm túc. Anh im lặng chờ cô nói tiếp.

Hikaru nhìn xuống trước khi nói. “Chỉ là, đêm hôm qua anh thật là...”

“Ki,” Noeul chợt cắt ngang, “Anh xin lỗi về chuyện đêm qua. Anh thực tình không muốn em nhìn thấy anh trong tình cảnh như vậy... Anh muốn nói với em rằng, anh biết ơn em về tất cả những chuyện em làm đêm qua. Dọn dẹp nhà cửa, băng bó cho anh...”

“Noeul...,” Hikaru khẽ gọi tên anh. Cô muốn nói với anh là có sao đâu, nhưng cô lại thấy hơi căng thẳng một chút, không hiểu sao. Giờ đây, khi ở bên anh, cảm giác của anh chợt khác. Gần như là... ấm áp.

“Này...,” Noeul nói và nhẹ nhàng cầm tay cô lên, mắt nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh muốn hỏi em một câu này. Và hãy hứa với anh là em nói sự thật, chỉ sự thật thôi... được không?”

“Được.”

“Anh biết anh đã phá tan tành chỗ này ra. Anh đã mất bình tĩnh... Anh không biết là cái gì đã điều khiển anh nữa. Nhưng anh chỉ muốn biết... Anh có làm điều gì khiến em cảm thấy không an toàn không?”

Ngay lúc đó, hình ảnh Noeul nằm sát bên cạnh cô trở lại trong tâm trí Hikaru. Cô vẫn nhớ như in ánh mắt anh đã sáng lên trước khi chìm vào giấc ngủ. Nhớ như in bàn tay anh đã nhẹ nhàng thế nào lúc anh nắm lấy bàn tay cô... và cảm giác của chính cô lúc anh làm điều đó... Sau đêm hôm qua, cô không thể nói là cô còn sợ hãi gì anh nữa. Ít nhất là không phải ý mà Noeul đang nói đến.

“Không,” Hikaru trả lời thành thật, khẽ lắc đầu.

“Tốt quá.” Noeul thở phào nhẹ nhõm. “A... anh đang cảm thấy rất xấu hổ về bản thân mình,” Noeul vừa nói vừa cười ngượng ngịu. “Nghe chán chưa, nhưng anh thậm chí còn không nhớ là em có còn làm gì khác để anh cảm ơn nữa không... anh thậm chí không nhớ là em đã về nhà.”

“Ý anh là sao?” Hikaru hỏi.

“Ý anh là, anh đã say hơn anh tưởng. Sáng nay khi anh thức dậy, anh thấy căn hộ lại gọn gàng như cũ, và em lại đang ngủ ở đây. Nói thật là anh không nhớ là em đã về nhà trước hay sau khi anh ngủ. Anh thậm chí không nhớ nổi việc em đã... băng bó vết thương cho anh và chăm sóc anh.”

“Anh... không nhớ... gì sao?”

Noeul lắc đầu. “Anh xin lỗi, Ki. Giá mà anh nhớ được.”

Hikaru rút tay về, thất vọng với những điều mình vừa nghe thấy, nhưng không thể phủ nhận nó cũng có những ý nghĩa nhất định đối với cô. Đã lâu lắm rồi, cái cảm giác hạnh phúc như hồi còn có Bi ở bên mới trở lại với Hikaru. Giờ thì, những lời nói của anh có khác nào một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt cô.

Noeul càng nói, cô càng có cảm giác như hy vọng cứ tuột dần khỏi tay mình như một nắm cát vậy. Cô bắt đầu khóc, không hiểu là mình nghĩ gì và phải nói gì nữa.

“...Ki?” Noeul kéo cô lại gần bên mình, nhưng cô nhẹ tránh ra.

“Noeul... anh là ai chứ? Anh như từ trên trời rơi xuống, m,ang tình bạn đến cho em, rồi một nơi trú thân... mà em thậm chí chẳng biết là tại sao nữa! Anh nói anh nhìn thấy một chút của anh trong em, nhưng em thì chẳng nhìn thấy gì hết! Em hoàn toàn không biết anh là ai nữa!”

Noeul im lìm như một tảng đá. Nghe tiếng cổ nức nở khiến trái tim anh thất lại. Anh đến bên và bước đến trước mặt cô.

“Có thật là em muốn biết anh là ai không?” Noeul nghiêm mặt hỏi. “Em muốn biết thật chứ?”

“C...có.”

“Vậy hãy đi với anh. Anh sẽ nói cho em hết tất cả.”

Anh đi nhanh quá.

Tôi có cố cách nào để đi cùng vận tốc với anh thì cuối cùng cũng bị tụt lại phía sau hàng thước. Tôi muốn bảo anh đi chậm lại, nhưng chính tôi cũng rất háo hức muốn được xem anh đưa tôi đến chỗ nào. Anh thì không nói với tôi một lời nào kể từ khi chúng tôi bước chân ra khỏi nhà.

Tôi đi theo anh xuống tận trung tâm thành phố, rồi bỏ phố chính mà đi theo một cơ sở những góc ngách chẳng chịt. Rồi chúng tôi xa dần khu trung tâm, khi tôi nhận ra tiếng xe ô tô không còn ồn ào xung quanh nữa. Chẳng bao lâu, tôi chỉ còn nghe thấy tiếng gió vi vu bên tai. Gió ngày càng mạnh, như muốn cản trở bước chân của tôi. Tôi cố theo thật sát Noeul để anh chặn luôn gió cho tôi, nhưng đi càng nhanh hơn. Gió đã làm khô cả nước mắt của tôi.

Không một lần anh ngoái lại xem, tôi có còn đi theo anh không. Và tôi nghĩ là anh chẳng cần phải làm vậy.

Khoảng một thời gian sau khi rời khỏi nhà, chúng tôi đã ra ngoài thành phố. Ra đến khoảng không gian rộng mở, tôi dừng lại để thở. Tôi nhìn thấy một ngọn đồi cỏ lớn trước mắt, và Noeul đã lên đến đỉnh đồi.

“Noeul, chúng ta đang đi đâu vậy?” Cuối cùng tôi cũng hỏi được anh. Nhưng tôi chưa có câu trả lời thì anh đã biến mất về phía bên kia ngọn đồi. Và tôi còn biết làm gì hơn là tiếp tục đi theo anh.

Khi tôi lên đến đỉnh đồi, ánh nắng chói lòà khiến tôi phải đưa một tay lên che mắt. Và khi tôi có thể nhìn mọi thứ rõ hơn...

Tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy một cái cầu tàu hoả cũ kĩ bắc ngang một mạch nước nhỏ. Tôi ngạc nhiên vì hoá ra đã là hoàng hôn rồi. Và Noeul đang đứng ngay kia, dưới chân đồi, dưới gầm cầu. Anh kiên nhẫn đứng bên mép nước chờ tôi đi tới.

“Ở đây có cả tàu hoả sao?” Tôi vừa hỏi vừa cẩn thận bước từng bước xuống chân đồi.

“Ừ. Chỉ là tàu dùng để chở hàng thôi à.” Anh trả lời.

“À...”

Anh xoay người lại và nhìn vào bóng mình dưới nước. Tôi chỉ đứng nhìn anh, tự hỏi không biết anh đang nghĩ gì... tự hỏi không biết anh có nói cho tôi biết... Gió thổi khá mạnh, thổi tung mái tóc dài của anh lòà xoà trước mắt.

“Uhm... có thật là anh không nhớ chút gì về chuyện đêm qua không?” Tôi nói với anh, phá vỡ không khí im lặng.

“Thật , anh không nhớ gì cả. Có chuyện gì sao?”

“Đêm qua anh có nói một chuyện này với em... Và em không thể ngừng suy nghĩ về chuyện đó. Em không biết có nên tin là chính anh đã nói không, hay là bia đã nói nữa?”

Noeul chắc lưỡi. Anh quay đầu lại nhìn tôi, nở một nụ cười trấn an tôi. “Anh đã nói gì thế?”

“Anh nói...” Tôi dừng lại một chút trước khi nói lại với anh. Nếu đúng là bia đã nói thì, nhắc lại chuyện anh thấy dễ chịu trong lần có tôi ngủ bên cạnh đúng là ngớ ngẩn. “Anh nói anh đã ngủ không được ngon giấc trong suốt 3 năm liền. Chẳng biết có liên quan gì không, nhưng em vẫn muốn biết chuyện đó thực ra là thế nào.”

Nụ cười của anh vụt tắt. “Okay... Anh sẽ kể cho em nghe.”

Chúng tôi ngồi xuống bên mép nước, chỉ một chút nữa là chân sẽ chạm vào dòng nước. “Em có tin không, rằng nơi này là kí ức đầu tiên trong anh?” Noeul mở đầu. Tôi nhìn anh khó hiểu. “Ba năm trước, anh tỉnh dậy bên cạnh mấy cái toa tàu kia, ngay cạnh dòng nước này... hoàn toàn không có một chút kí ức nào mình là ai, đến từ đâu và đang làm gì... Đến tận ngày hôm nay, anh vẫn không nhớ ra được. Anh thậm chí không biết tên thật của mình. Một người phụ nữ lớn tuổi đã tìm thấy anh nằm cạnh rạch nước này và đã gọi anh với cái tên “chàng trai đến trong hoàng hôn”, một cái tên kì cục...”

Anh dừng lại một chút. “Cùng hôm đó, anh đi vào thành phố. Tất cả mọi nơi đã đóng cửa, vì lúc đó đã muộn. Chỉ còn mấy quán bar là mở cửa... và đó chính là nơi anh đã gặp Bada.”

Tôi nhìn ra hướng khác và gạt đầu, tất nhiên và vẫn chăm chú nghe câu chuyện.

“Mặc dù Bada đã giúp anh và anh bắt đầu tìm thấy một cuộc sống mới với thân phận của Noeul, nhưng anh không thể ngừng mình dấn vặt về quá khứ của mình, cuộc sống trước đây của mình. Hai mươi một năm cuộc đời của anh trôi vào hư vô. Làm sao anh có thể chối bỏ. Và mỗi lần anh cố đưa mình vào giấc ngủ, cái cảm giác trống trải đó lại trở về. Ngày càng mạnh mẽ hơn. Cho đến khi anh buộc phải đầu hàng và chấp nhận thức trắng. Thật là... mệt mỏi.”

“Anh dấn vặt về điều gì?”

“Anh... đôi khi anh tự hỏi, anh vốn là người như thế nào. Liệu anh có phải là người xấu không. Cũng có thể đó chính là lí do anh không nhớ được gì cả, vì thẳm sâu trong tâm khảm anh, anh không muốn nhớ về chính mình. Anh muốn biết về chính mình, nhưng cùng lúc đó, anh lại sợ. Tại sao ba năm trước anh lại nằm một mình nơi đây? Anh không thể không nghĩ rằng có ai đó đã quăng anh lại đây, bởi vì anh đáng nhận được sự trừng phạt đó...”

“Anh đừng nói như vậy.” Tôi vỗ về anh. “Anh không thể là một người xấu, Noeul! Anh có thể không nhớ những việc mình đã làm, nhưng chính con người anh - lúc này đây - không thể tự nhiên mọc ra từ đâu đó! Anh thật dễ chịu và tốt bụng... Anh hào sảng. Anh có một tấm lòng độ lượng. Ngay cả sau những việc đã xảy ra với anh với Bada, em dám chắc cô ấy cũng vẫn nghĩ anh như vậy. Nếu không tại sao cô ấy lại tin tưởng anh như vậy và...”

“KHÔNG!” Noeul hét lên cắt ngang lời tôi. “Đó chính là điều em không hiểu đấy, Ki! Bada đáng ra không bao giờ nên tin anh. Có những chuyện em và cô ấy chưa biết về anh, những chuyện chính anh cũng không hiểu được!”

Anh đứng bật dậy. Sao tự nhiên anh lại nổi nóng như vậy? Tôi không hiểu chuyện gì làm anh bỗng nóng nảy như vậy..

“Noeul, chuyện gì đã xảy ra thế, sao anh làm như anh phạm tội sát nhân không bằng!” Tôi phản ứng lại.

“THẾ NẾU ĐÚNG ANH ĐÃ TỪNG LÀ KẺ SÁT NHÂN THÌ SAO?”

Tôi tê cứng người. Đôi mắt anh đột nhiên khác hẳn, và tôi chỉ còn nhìn thấy ngọn lửa nghìn ngút cháy sau màn nước mắt đang chảy trong mắt anh. Tôi muốn biết được điều gì làm anh giận dữ đến vậy. Tôi muốn, đến điên lên được, mang đi nỗi giận dữ đang chất đầy trong anh.

“Thế nào, Ki, nếu đúng là anh đã từng phạm tội tày đình như vậy thì sao? Em đâu có biết, phải không? Em đâu có biết anh là ai! Có những điều anh dần dần tìm ra về bản thân mình, từng ngày một, từng chút

một. Những việc anh có thể làm được, những thứ kiến thức anh đã từng...” Giận dữ, anh co chân đá một mảnh đất bay xuống rạch nước.

“Noeul... là những thứ gì?”

Anh cố kìm chế cơn giận dữ của mình lại trước khi trả lời tôi. “Nghe này, anh đã nói dối em, okay! Anh đã không bỏ việc ở công ty của bố Bada chỉ đơn giản là vì công việc chán ngắt. Sự thật là anh đã sợ những việc anh có thể làm được. Anh vào làm được mấy tháng thì công ty mất một khoảng tiền lớn. Sau đó họ đã tìm ra kẻ trộm, nhưng không cho ai biết kẻ đó là ai...”

“Nếu không phải là anh, thì chuyện này có liên quan gì chứ?”

“Bởi vì anh biết kẻ trộm đã làm cách nào để trộm món tiền đó. Anh thậm chí còn biết có nhiều cách để có thể lấy được nhiều tiền hơn mà không để lại dấu vết cơ. Anh ngồi vào mấy cái máy tính đó, và ngay khi vừa bắt đầu ngồi vào bàn phím, anh chợt nhận ra anh có thể xâm nhập vào bất cứ dữ liệu nào của họ. Anh có thể có tất cả tài khoản của công ty trong tích tắc. Làm thế quái nào anh có thể làm được những việc như vậy chứ?”

“Nhưng anh đâu có làm mấy việc đó. Chuyện đó mới đáng nói chứ!”

“Còn những chuyện khác nữa. Một lần anh đi ăn với Bada và có một định ăn cướp ví của Bada, lần đó anh phát hiện ra mình biết tới 3 cách để bẻ trật vai người ta. Rồi lần đi thuê phim với em đó, anh phát hiện ra anh đọc thông thạo tiếng Trung Quốc. Em còn chưa hiểu sao, Ki? Đến một ngày anh sẽ nhớ ra mình là ai, và trở về làm con người đó.”

Ánh mắt anh dịu lại. Ngọn lửa đã lụi dần. Giờ chỉ còn lại nước mắt. Anh cũng lấy tay gạt chúng đi. Anh có cái vẻ không vui với chính bản thân mình vì đã để mình rơi nước mắt. Nhưng tôi lại vui vì anh khóc. Đã ba năm rồi, những nỗi đau đó dồn nén lại trong anh, dày xéo trái tim anh, nhức nhối.

Noeul giống như một kẻ lang thang, lang thang khắp nơi mà không có linh hồn, lang thang bất định trong một vòng tròn luẩn quẩn không có điểm dừng.

Điều đó có khác gì một sự tra tấn tàn nhẫn. Và tôi muốn chấm dứt nó.

“Em sẽ giúp anh,” tôi nói, ngập ngừng bước lại bên anh. “Em sẽ giúp anh tìm ra sự thật về quá khứ của anh.”

“Hả?”

“Nhưng với một điều kiện. Đó là, dù chuyện gì có xảy ra đi chăng nữa, anh cũng vẫn phải nhớ anh luôn là Noeul đối với em, một con người tuyệt vời đến mức đã mang lại ý nghĩa cho cuộc sống của em.”

Tôi không biết cái gì đang điều khiển tôi. Tôi không biết tại sao mình lại nói với anh những câu đó. Tôi để cho anh kéo tôi lại gần bên anh. Và để cho hai cánh tay rắn chắc của anh choàng qua vai tôi, ôm ghì lấy tôi.

“Anh hứa.” Anh thì thầm vào tai tôi.

Chúng tôi cứ đứng đó, khá lâu. Tôi để cho anh ôm tôi trong lúc tôi kiểm điểm lại cảm xúc của mình. Đã lâu lắm rồi tôi không có cái cảm giác như thế này. Tôi cảm thấy an toàn tuyệt đối trong vòng tay của Noeul.

“Giờ thì sao?” Anh hỏi.

Thành thật mà nói là tôi không biết. Nhưng tôi biết chắc một điều...

Noeul không phải là Bi.

Khi đã nhận thức được điều này, tôi không ngăn được mình bật khóc. Thấy tôi khóc, anh càng ôm chặt hơn. Tôi nghĩ anh không hiểu là tại sao tôi lại khóc đâu, nhưng cũng không sao. Vì đây sẽ lần cuối cùng tôi khóc cho Bi.

Và tôi vòng tay ôm lại anh.

13. Chương 13

Byul hút trà trên châu hoàn toàn bằng cái ống hút to đùng. Sau khi nhồm nhoàm nhai hết đồn ghạt trên châu, cô ợ lên một tiếng rõ to làm đôi trai gái ngồi bàn bên sợ chết khiếp quay mặt đi. Fany ngồi đối diện với cô với miếng sandwich chưa hề đụng vào. Anh bắt gặp những ánh mắt nhìn họ kỳ quái. Một vài tốp con gái bắt đầu nhìn chằm chằm về phía hai người, xì xào bàn tán.

“Rõ ràng là em đứt mất dây thần kinh xấu hổ!” Fany nói với Byul. Nhưng thật ra anh lại rất ấn tượng với sự tự tin của cô. Và anh đã hình dung ra nếu mẹ Byul thuộc tuýp phụ nữ truyền thống thì hẳn bà đã cho Byul vài trận đòn vì cái tội quá ư là “tự nhiên” nơi công cộng thế này.

“Này, anh. Ợ hơi là một cách thể hiện sự ”ngon miệng” đấy! Chưa kể trà trên châu đúng là ngon đã đời!” Byul giải thích, kèm thêm một tiếng ợ nữa.

“Biết rồi!”

“Này, không phải là có ý khen anh đâu đấy nhé,” Byul đột ngột chuyển chủ đề, “Nhưng kể ra trông anh cũng được, chắc là đào hoa lắm đấy nhỉ.” Hỏi xong Byul quay mặt nhìn ra chỗ khác, miệng vẫn cắn ống hút, mắt ngó lơ. Cũng là một cách để cô “thăm dò” xem Fany đã có bao nhiêu mối tình vắt vai. Vả lại, này giờ, trong quán này, có mù cũng không thể không nhận ra có bao nhiêu ánh mắt của nhiều cô gái trẻ đến thế nào.

Fany đang uống nước, nghe xong câu hỏi của Byul tí nữa sặc. Một lần nữa anh ngỡ ngàng trước sự tự tin thẳng tuột của cô gái đang ngồi trước mặt mình. “Ồi, ước gì anh được như thế nhỉ!” Anh đưa lon coca lên nhấp thêm một ngụm, hiểu rằng, với một cô gái thẳng thắn thì mình chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc... cũng thẳng g thẳng. “Anh chưa từng có bạn gái.”

Đến lượt Byul trợn mắt. Đây rõ ràng là một câu trả lời ngoài mong đợi của cô.

“Sao nào. Anh nói thật đấy. Đừng có thể chứ! Không tin à?” Fany nhe răng ra cười.

“Không phải là không tin... chỉ là... không tin được!” Byul lại ngó lơ ra chỗ khác.

“Ừ thì cũng không phải là anh chưa từng yêu ai... hay chưa từng hôn một cô gái.. chỉ là, chắc anh không may mắn lắm trong chuyện tình cảm...”

“Kaka.”

“Haha! Đáng ra anh không nên nói với em. Giờ thì chắc em nghĩ anh là một kẻ thua cuộc...” Nhưng trong giọng cười của anh, Byul cảm thấy như có một chút gì chua chát, đã đến lúc cô nên dừng lại. Cô quay ra nhìn anh với một cái nhìn em-tin-rồi.

“Dù sao, cũng đừng mang chuyện đó ra rêu rao nhé. Chẳng phải chuyện gì hay ho.” Anh nói thêm.

“Thế thì kể với em làm gì?” Byul hỏi.

Fany nhún vai và ngoạm thêm một miếng bánh trước khi trả lời. “Chẳng biết nữa. Thấy nói chuyện với em cũng có vẻ thoải mái.” Anh dám chắc câu nói của anh đã có tác động gì đối với cô, vì ngay lập tức cái thái độ phẫn khích từ nãy đến giờ của cô bốc hơi. Anh không nhớ là mình có nói gì không phải không, nên cũng chỉ im lặng.

“Vây...” Byul cố gắng phá vỡ sự im lặng đầy bối rối. “Cho em tò mò tí. Sao anh lại nghĩ mình thiếu may mắn trong chuyện tình cảm? Chỗ anh sống có nhiều cô gái Hàn Quốc không?”

“Cũng chẳng biết nữa. Nhưng người con gái anh thích gần đây nhất thì không phải người Hàn Quốc.” Fany trả lời trong lúc nhồm nhoàm nhai nốt miếng bánh.

“Eh? Sao lại thế?”

“Ngoại trừ những cô gái như em ra, đương nhiên, thì anh thấy hầu hết con gái Hàn Quốc đều theo khuôn mẫu quá. Anh chẳng biết khẩu vị bọn con trai ở đây thế nào, chứ với anh thì như vậy thật là chán ngắt.”

Byul không hiểu lắm anh có ý gì khi nói “những cô gái như em”, nhưng cô hiểu anh không có ý xấu, nếu không muốn nói là nghe còn hơi giống một lời khen. Và Byul chợt nhận ra, Fany có đầu óc khá cởi mở, một người sẵn sàng bỏ qua lớp mặt nạ bên ngoài để tìm kiếm con người thật giấu bên trong lớp mặt nạ đó. Thật ra, Fany rất giống với... Hikaru.

“Thế cô gái đó là người dân tộc gì?” Byul hỏi, có chút chọc ghẹo.

“Người Nhật.” Anh trả lời không chần chừ.

Byul chợt nhớ lại Hikaru đã kể cho cô nghe chuyện Hikaru và Fany thân thiết với nhau chứng nào. Và cô đã từng kết luận là do hai người đã lớn lên cùng nhau nên việc có những điểm tương đồng là điều dễ hiểu. Chỉ là, đối với Byul, cứ nhắc đến chữ “Nhật” là cô liên tưởng ngay đến Hikaru. Cô chợt thở ra nhẹ nhẹ.

“Vậy chắc anh cũng là một phần tử trong Fan Club của Hikaru, hà?” Byul hỏi vu vơ. Cô cố tỏ ra mình đang đùa để lấp liếm nỗi thất vọng đang len lén xâm chiếm trái tim cô.

Fany bật cười. anh đã quá quen với cái thuật ngữ “Fan Club”. Anh còn nhớ hồi ở Mỹ Hikaru cũng có một cái. Không nhỏ chút nào. “Anh hiểu em đang nói gì, nhưng anh không thích đặt mình vào chỗ đó. Có một điểm khác biệt rất lớn giữa anh và những anh chàng trong Fan Club, đó là anh thực sự biết rất rõ Hikaru, rất gần Hikaru...”

“Chắc anh phải quan tâm Hikaru lắm nhỉ... đi cả chặng đường dài như vậy để đến tận đây thăm chị ý cơ mà. Đáng ra đêm hôm trước anh phải đưa chị ý về thay cho JoonHyung mới phải đạo.”

Nụ cười trên gương mặt Fany dần tan mất. “Thực ra... chuyện tình cảm của anh với Hikaru là chuyện qua đã lâu.. giờ thì anh không còn thứ tình cảm đó nữa.”

Byul ngồi im. Cô không biết phải nói gì. Thú thật là hơi ngạc nhiên.

“..Chẳng phải là Hikaru không còn hay như ngày xưa nữa hay đại loại thế, ” Fany nói thêm, “chỉ là, anh chấp nhận sự thật là anh và cô ấy không còn là một cặp bài trùng...”

“Hả? Tức là sao?”

“À thì... Anh đã từng yêu Hikaru, khá lâu. Hai năm. Vào khoảng cuối của thời gian hai năm đó, cô ấy trải qua thời kì kiểu như khủng hoảng bạn bè... Hikki tự tách mình ra những nhóm bạn ở trường. Anh nghĩ sẽ giúp cô ấy bằng cách giới thiệu thêm bạn cho cô ấy làm quen, như vậy sẽ có thêm người trò chuyện cho đỡ cô đơn. anh ngốc không, lại đi giới thiệu Bi.”

“Vậy là anh thành thất tình khi hai người họ bắt đầu hẹn hò hả?”

“Cũng không hẳn. Không chờ đến lúc Bi mất tích anh mới có cảm nghĩ này. Anh vẫn luôn hy vọng là... biết đâu có một ngày nào đó... anh sẽ có cơ hội... nhất là sau khi Bi biến mất. Nhưng, rõ ràng là Hikki đã thuộc về Bi, dù hẳn có mặt ở bên cô ấy hay không...”

“Em nghĩ... đâu đó trong anh vẫn đang nuôi hy vọng, phải không?” Byul tủm tỉm cười. “Nếu không còn yêu, sao lại chạy theo tới đây?”

Fany nghiêm sắc mặt nhìn cô. “Anh đúng là rất quan tâm Hikki, nhưng bây giờ không còn là tình yêu. Rất đúng nghĩa tình bạn, nói thật đấy. Không biết em đã nghe kể chưa, nhưng Hikki và Bi phải trải qua rất nhiều khó khăn mới đến được với nhau, thế nên anh cũng không hy vọng mối tình đó sẽ tan vỡ..”

Byul gật đầu.

“Haha, anh biết nói gì hơn? Anh đúng là si tình đến thê thảm! Nhưng tất cả sau những chuyện này mà Hikaru và Bi vẫn không đến được với nhau, thì anh tuyên bố không bao giờ tin vào sự tồn tại của tình yêu đích thực nữa..”

“... Nếu anh yêu người ta tới mức độ, có lẽ cũng không nên bỏ cuộc dễ dàng như vậy...” Byul nói mà trái tim cô như thắt lại.

“Anh không coi đó là bỏ cuộc. Có lẽ đúng hơn là anh chấp nhận số phận đơn độc của mình.”

“Sao lại nói thế chứ?”

“Thì nhìn coi, so với mấy đứa như Bi, anh đúng là vợ vắn...”

Byul chợt thấy bức mình làm sao đó. Cuộc nói chuyện đang bình thường, tự nhiên anh lại nói như thế anh đã “thua” vì sự kém cỏi của mình. Từ khi gặp nhau đến giờ, Byul vẫn luôn đánh giá rất cao Fany, bởi vậy chứng kiến anh tự hạ thấp mình khiến cô cảm thấy bức bối. Cô đứng phắt dậy khiến cái ghế cô đang ngồi đổ ngửa ra đằng sau. Cô nắm hai nắm tay xuống bàn và nhoài người về phía anh.

“Anh thôi đi được không! Anh không có vợ vắn gì cả! Anh là một chàng trai tốt! Chỉ là đã có vài đứa con gái qua ngốc thôi, okay!? Đừng có tự trách mình chỉ vì bọn họ không đủ sáng suốt để nhận ra anh tuyệt vời như thế nào. Anh đừng tự hạ thấp mình như thế! Em đã gặp qua nhiều người, và dám nói anh thuộc dạng hiếm có khó tìm đấy. Chưa kể anh còn khá hấp dẫn nữa...” Đang nói một thôi một hồi thì cô chợt khựng lại. Cô không thể tưởng tượng nổi mình lại đi nói ra những điều mình mới vừa nói. Chưa từng bao giờ trong đời cô nghĩ mình lại đi nói huých toẹt vào mặt một người con trai là anh ta hấp dẫn. Một cơn xấu hổ trào dâng khắp người và hai cái tai là những thứ đầu tiên đỏ ửng lên.

Fany thì há hốc mồm kinh ngạc. Anh thể hiện một vẻ mặt Byul chưa từng thấy qua. Sợ là còn nói nữa sẽ lại lỗ mồm, Byul cứ đứng im như thế, hy vọng anh chỉ bật cười và cho đó là một trò đùa. Nhưng anh có vẻ không có ý định động đậy.

Cô nghe được cả tiếng trái tim mình đang đập thành thịch. Mình vừa làm cái gì vậy hả trời!?

Fany đưa mắt nhìn thấp xuống một chút. Cô tưởng anh nhìn đi chỗ khác, hoá ra anh đang nhìn vào... môi cô. Rồi anh cúi đầu xuống một chút... và cô chưa kịp hiểu chuyện gì sắp xảy ra để phản ứng lại thì anh đưa tay ra để kéo cô lại gần, nhắm mắt lại và trao cho Byul nụ hôn đầu tiên trong đời cô bé.

Đôi môi anh dày và mềm mại. Không biết anh có đoán được đây là nụ hôn đầu tiên của cô hay không mà anh thật nhẹ nhàng và dịu dàng, giúp cho cô bớt đi những bối rối của sự thiếu kinh nghiệm. Hai bàn tay anh trượt nhẹ trên cổ cô, từ tốn ôm lấy khuôn mặt. Một chút sau, anh chậm rãi rút lui. Anh nhìn cô cười, cười với cô nụ cười tươi tắn nhất cô từng nhìn thấy.

Byul chớp chớp mắt.

Cô ngồi lại xuống ghế, nhìn anh mà chưa hết bàng hoàng sửng sốt. Fany cười chum chim, anh cũng hơi ngượng vì đã làm điều đó ngay giữa chốn đông người thế này. Anh cảm thấy rõ ràng những ánh mắt nhìn về phía hai đứa ngày càng nhiều, nhưng với Byul thì chẳng liên quan. Cô vẫn tròn mắt nhìn anh vô thần.

Anh nhướn mày như ra hiệu cho cô hãy phản ứng gì đi chứ. Byul nhìn ra chỗ khác, với tay lấy cốc coca của anh. Cô đưa cốc nước lên uống một ngụm.. rồi hất cả cốc nước vào mặt anh.

“Sao.. SAO LẠI..!?” Fany không nói được hết câu vì mấy cục đá rơi vào trong người anh lạnh buốt. Trong lúc anh đang lúi húi lôi mấy cục đá vướng ở cổ ra thì Byul đã chạy biến ra cửa.

“Nà... Này! Chờ đã!” Fany ném ít tiền lẻ lên mặt bàn và chạy theo cô.

“Byul! Byul!” Anh gọi với theo. Cuối cùng anh cũng bắt kịp cô, túm được vai cô và xoay người cô lại. “Sao tự nhiên lại...”

“SAO ANH DÁM!” Byul gào lên giận dữ. “Anh dựa vào cái khốn kiếp gì mà dám làm thế hả?”

“Anh... anh xin lỗi! Anh chỉ...” Anh chợt ngưng giữa chừng khi nhìn qua đường.

“Không thể tin nổi anh! Không tin cả tôi lại đã đi.. UGH! Vậy là thế nào hả Fany!? Tất cả những chuyện về Hikaru thực ra chỉ là do anh bày trò thôi phải không? Anh vẽ ra những chuyện đó để lợi dụng con gái nhà lành hả? Anh là đồ khốn kiếp! Khốn kiếp khốn kiếp KHỐN KIẾP!”

Fany không trả lời. Mắt anh nheo lại, nhìn về phía bên kia đường. Trông anh gần như là... giận dữ. Việc anh không thèm nhìn cả cô trong lúc cô đang nói với anh quả là quá đáng. Và sự thờ ơ của anh chỉ như đổ thêm dầu vào lửa.

“Đáng ghét... Đáng ra tôi phải biết trước là sẽ thế này chứ!” Cô quay lại và dậm bước bỏ đi, nhưng bàn tay Fany đã nắm lấy vai cô rất chặt và lại xoay người cô lại.

Byul nín thở trước hành động của anh. Đột nhiên, anh giữ cô chặt hơn và ấn lưng cô vào sát tường. Anh nhìn đắm đắm vào mắt cô và đứng rất sát cô. Byul cảm nín. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Chưa từng người con trai nào mang cho cô cái cảm giác như vậy..

“F... Fany... anh định làm gì đây?” Cô run rẩy hỏi.

“Byul... nghe anh này,” anh nói thấp giọng, gần như là thì thầm. “Làm ơn nhé...”

Cô miễn cưỡng gật đầu.

Có một điều này cần nói cho Hikaru biết... Nhưng anh không biết làm thế nào để nói với cô ấy mà không mang lại nguy hiểm cho cô ấy. Anh xin lỗi vì giao lại trách nhiệm này cho em, nhưng anh không còn lựa chọn nào khác. Nếu em thực sự là một người bạn của Hikaru, chắc em sẽ sẵn lòng giúp đỡ. Anh muốn bảo cô ấy hãy gặp anh ở một chỗ này vào thứ Sáu. Nhưng bảo cô ấy đừng có liên lạc với anh trong lúc này.”

Byul như rơi vào một màn sương dày đặc. Cô vẫn run rẩy trước giọng nói nghiêm trọng của Fany, nhưng cô bắt đầu hiểu ra là anh không có ý dọa dẫm cô. “Nhưng tất cả những chuyện này là sao?” Cô hỏi.

“Anh xin lỗi... Anh không thể cho em biết được.” Anh ngoái lại nhìn xem Nicolas có di chuyển đi chỗ khác chưa. Bỗng qua đám đông, anh có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn đang đứng dựa vào bức tường trong bóng tối của một ngách nhỏ, miệng thở khói thuốc lá phì phèo. Anh vẫn có thể cảm nhận từ xa đôi mắt sắc như dao của hắn. Và anh biết, khi nào còn ở giữa đám đông thì Nicolas sẽ không làm liều. Fany đứng gần hơn vào Byul để Nicolas không thể nhìn thấy mặt cô.

“Hãy hứa với anh là em sẽ nhắn cho cô ấy tới gặp anh. Okay?” Fany thì thầm.

“Fany, anh vừa ngoái lại nhìn ai vậy?”

“...Byul, nghe theo chỉ dẫn của anh này. Khi em đi thì đừng có ngoái lại nhìn đằng sau. Và cố lẩn vào giữa đám đông. Không đi đâu một mình, nghe chưa?”

“...Em biết rồi.”

“Bây giờ... Em hãy đẩy anh ra thật mạnh như là em vẫn còn giận anh lắm, rồi đi thật nhanh về nhà. Anh sẽ đi hướng ngược lại. Nếu em cảm thấy em đang bị theo đuôi, thì hãy chạy thật nhanh. Làm được không?”

“Fany...”

Fany nuốt nước bọt. Byul nhận thấy rất rõ là anh đang căng thẳng cực độ, điều đó càng làm cô hoảng sợ hơn. Cô muốn hỏi nữa, nhưng cô tin Fany, tin những gì anh nói. Nghe theo lời anh, cô xô anh ra thật mạnh và lao vào giữa đám đông.

Fany nắm lấy cổ tay cô nói với theo. “Một câu cuối. Nụ hôn lần sau sẽ ngọt ngào hơn, anh hứa với em.”

Byul thoáng sững người lại nhưng rồi giật mạnh tay ra, tiếp tục màn kịch giận dữ với anh. Và mặc dù vẫn đang hoàn toàn hoảng sợ, nhưng cô không ngăn được hai má hồng lên vì câu nói cuối cùng của anh.

Cô bước giữa đám đông đi bộ trên đường. Chẳng bao lâu sau khi chia tay với Fany, cô nhận thấy một tiếng bước chân cặng tốc độ với mình ngay phía sau. Byul bắt đầu chạy.

Người kia cũng chạy theo cô. Byul vẫn nhớ Fany đã dặn không được quay đầu lại nhưng cô không thể không tò mò xem ai đang đuổi theo mình. Không may, lúc cô ngoái đầu lại cũng là lúc cô đâm sầm vào một người khác.

“OW! Mất để đầu đấy hả! Con nhóc!” Người kia kêu lên, có vẻ tức giận vì cú va chạm hất đổ đến nửa lon nước lên cái áo sơ mi hàng hiệu của anh chàng. Hắn xô Byul ngã quỵ trên vỉa hè. “Mày làm hỏng hết cái áo của tao rồi! Mày phải đền đấy!”

“Có chuyện gì ở đây thế nhỉ?” HoYoung vừa đi chậm lại vừa hỏi.

Tên con trai kia ngẩng lên nhìn và nhận ra gương mặt danh bất hư truyền của HoYoung. “À...không...không...là cô gái này...”

“Đỡ cô ấy lên.” HoYoung ra lệnh cho tên kia. Hắn gập đầu rồi rít và cuống cuồng đỡ Byul đứng lên. Byul trở mắt nhìn HoYoung, một gương mặt hoàn toàn xa lạ với cô.

“Giờ thì xin lỗi cô ấy đi. Mà đối xử với con gái thế à?”

“Tôi... to xin lỗi! Xin tha lỗi cho tôi!” Tên con trai kia vừa nói vừa chạy bán sống bán chết.

“Cô không sao chứ?” HoYoung hỏi cô.

“Có phải anh đi theo tôi không?” Byul lạnh nhạt, bỏ qua nhiệt tình của HoYoung.

“À...vâng?”

“Tại sao? Anh là ai? Và tại sao lại theo dõi tôi và Fany?”

“Này này, bình tĩnh nào. Tên tôi là HoYoung, đàn em của anh Joon. Cô biết không. Hội G.O.D đó?”

“Cái tên đó có nghĩa là gì? Guys of Dorkiness (Mấy thằng ngu) à!” Byul chớp mắt.

“Nghe này, cô bé. Là tôi đang theo dõi cái anh chàng bạn cô thôi. Joon không tin mấy người Mỹ, nên bắt tôi phải theo sát hắn để quan sát. Thế thôi.”

“Vậy tại sao lại chạy theo tôi?”

“À... thì tại cái anh chàng Fany đó biến mất nhanh quá, loáng cái là chẳng thấy đâu nữa. Thế nên tôi chạy theo cô, hy vọng cô sẽ đến chỗ anh ta.”

“Tôi không biết gì đâu. Mà anh về bảo với cái anh Joon đấy và cái nhóm ”Mấy thằng ngu” của anh là bỏ cái trò theo dõi người khác đi. Đồ hư hỏng.”

“Hư hỏng?” HoYoung kêu lên. “Sao tự nhiên tôi lại thành đồ hư hỏng?” Byul quay lưng bước đi nhưng không dứt khỏi được HoYoung, hắn nặng nề đòi biết thêm về Fany.

Cách đó một đoạn khá xa. Nicolas bung đầu thuốc lá xuống đất và lấy chân di lên. Hắn nhếch mép cười và thũng thũng bỏ đi, để lại sau lưng hai kẻ còn đang mãi tranh cãi khá ồn ào.

Sự xuất hiện của HoYoung vô tình đã cứu Byul thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc.

Một buổi sáng đẹp trời. Dường như Chúa đã ban tặng cho chúng tôi món quà của người bằng cách xua mưa đi và đồng thời cũng xua đi những nỗi buồn bằng những cơn gió mùa hè giữa mùa đông khắt nghiệt. Tôi cảm thấy ấm áp. Tôi không rõ mình thấy ấm áp vì thời tiết thay đổi hay vì tôi đang nằm ép vào bên Noeul. Mà thực sự tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Đơn giản là tôi thấy thật dễ chịu.

Noeul và tôi đã lăn ra ngủ trên bãi cỏ, ngay sát vạch nước. Và tôi là người tỉnh dậy sau.

“Chào buổi sáng.” Noeul mỉm cười.

“A... chào.” Tôi trả lời. “Anh ngủ ngon không?”

“Ừ. Có. Rất ngon.”

Chúng tôi nằm đó lười biếng một chút. Tôi không rõ Noeul liệu có phải đi làm sớm không, nhưng trông anh chẳng có vẻ gì vội vã phải đi về cả. Tôi thì dĩ nhiên là chẳng có gì làm rồi. Chúng tôi nằm đó, như thể trên đời chẳng có gì làm chúng tôi phải bận lòng. Tất cả những lo toan dường như tan biến, chảy xuống mặt đất và chìm sâu trong lòng Trái Đất. Tôi muốn... được sống ở một nơi như thế này.

Anh bắt đầu khẽ ngân nga một giai điệu quen thuộc trong lúc nằm ngửa nhìn lên những áng mây. Tôi nhắm mắt lại, và tưởng tượng ra cảnh tượng mà bài hát vẽ lên.

I know your eyes in the morning sun... I feel you touch me in the pouring rain.. and the moment that you wander far from me, I wanna feel you in my arms again...

“Ki, anh nghĩ ra rồi. Đi nào. Đứng lên đi.” Noeul đột ngột đứng lên và kéo tay tôi.

“Noeul! Em thấy rất thoải mái ở đây.” Tôi bướng bỉnh trả lời.

Anh mỉm cười và tiếp tục kéo ống tay áo tôi cho tới khi tôi chịu thua anh. Anh phủ những lá cỏ bám vào vai tôi và kéo tay tôi đi về hướng thành phố.

“Nouel! Anh định làm gì vậy? Chúng ta đang đi đâu?” Tôi hỏi.

Anh tảng lờ như không nghe thấy tôi hỏi, và bắt đầu tự hát khe khẽ “Và em đến với anh cùng với những cơn gió nhẹ ban hè... giữ lòng anh ấm áp...”

“Nào nào Nouel. Anh phải trả lời em.”

“...và em sẽ làm cho anh hiểu...”

“Nouel!”

“Ki”. Anh quay người tôi ra phía trước anh, đặt tay lên hai vai tôi. “Chạy trốn. Em hãy đi với anh một thời gian ngắn.”

“Gì cơ?”

“Đi với anh. Anh chưa được đi hết Hàn Quốc. Và anh chắc chắn là em cũng chưa đi.”

“Gì cơ, Nouel...?”

“Chúng ta cần phải nghỉ ngơi, sau tất cả những chuyện này. Chúng ta cần đi khỏi thành phố. Anh nghĩ chúng ta cần dành thời gian cho chính mình... và ai mà biết được. Đi đây đó có khi lại giúp anh phục hồi trí nhớ.”

“Em...”

“Anh không nói đùa đâu, Ki. Anh thực sự muốn mình làm chuyện này. Anh biết nghe có vẻ điên rồ, nhưng anh đã nghĩ về nó suốt buổi sáng hôm nay, và cảm thấy rất chắc chắn. Ki, anh không chấp nhận câu trả lời “không” bởi vì anh...” tôi đặt một ngón tay lên miệng anh.

“Em chỉ định nói với anh là, tên thật của em là Hikaru...” tôi cuối cùng cũng nói cho anh biết.

Anh cười lớn. “Vây... nàng Hikaru... cô bé mang cái tên đẹp đẽ,” anh nói, “em có đồng ý đi cùng anh không?”

Ngay khi về đến nhà, chúng tôi sắp đồ và dọn dẹp nhà cửa gọn gàng trước khi đi. Rõ ràng là Nouel đã dự phòng một ít tiền để dùng vào những lúc như thế này.

“Anh đã định đi như thế này từ trước rồi hay sao?” Tôi thắc mắc.

“Không, anh chỉ có cảm giác rằng sẽ có lúc cần dùng đến tiền tiết kiệm thôi.” Anh trả lời, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi. “Sẵn sàng chưa?”

Tôi cầm mấy túi đồ lên, đưa mắt nhìn lại căn hộ một lượt.

“Rồi.. ta đi thôi!”

***

Fany vã một chút nước lạnh lên mặt và nhìn vào bóng mình trong gương. Anh đã không ngủ từ vài ngày nay, và việc cứ phải di chuyển chỗ ở liên tục càng làm anh mệt mỏi hơn. Hình ảnh đôi mắt của Nicolas cứ hiển hiện trong đầu anh, chúng nhìn trừng trừng vào anh với sự giết chóc rõ ràng nếu như anh không chịu làm theo những gì hắn muốn.

Làm sao mà anh lại vướng vào cái mớ rắc rối này? Làm sao anh có thể thoát ra được mà không tổn hại gì đến Hikaru hay bất cứ người nào mà anh yêu quý? Những câu hỏi ấy, Fany cồn cào muốn tìm ra được câu trả lời.

Để giải thoát khỏi những suy nghĩ rắc rối, anh thường tự thư giãn vào buổi đêm. Anh ôn lại tiếng Hàn qua những bài học trong giờ ngôn ngữ khi anh còn ở nước Mỹ. Tuy nhiên, hầu như lần nào cũng vậy, cuối cùng thì tâm trí của anh lại quay về Byul. Fany không hiểu tại sao anh lại thấy mình bị cô hấp dẫn như vậy, hoặc tại sao cô lại trở nên đặc biệt với anh như thế trong khoảng thời gian đen tối này... nhưng anh thực sự thấy biết ơn cô.

“Joey nói rằng cậu đang hẹn hò với một ai đó ở Seoul này phải không?” một người đàn ông chợt cất giọng từ phía sau làm Fany hoảng hốt. Anh quay lại và nhìn thấy người đó, được tháp tùng bởi một phụ nữ ngồi im lặng trong góc căn phòng khách sạn. Cô là người Trung Quốc cao, mảnh khảnh với mái tóc đỏ. Mặc dù trông cô ta có vẻ yếu đuối, nhưng Fany biết rõ rằng không bao giờ nên nhù mặt mà bắt hình dong. Người phụ nữ mà mọi người vẫn gọi là Joey này đã thề độc rằng sẽ bảo vệ người mà cô ta luôn tháp tùng, dù rằng có phải hy sinh mạng sống.

“Chúa ơi... đừng có lén lút như vậy chứ. Tôi cứ tưởng cậu là Tse.” Fany nói.

“Cô ta là ai vậy, Fany?” Người đó tiếp tục hỏi. “Sao cô ta lại liên quan đến những chuyện này?”

Fany thở dài. “Tên cô ấy là Byul... Cô ấy là bạn của Hikki. Tôi chưa có cơ hội gặp Hikki lần nữa, vả lại tôi không muốn đi tìm chỗ Hikki vì sợ rằng Tse sẽ theo dõi tôi và tìm ra cô ấy.”

Gương mặt người đó chợt trở nên giận dữ. “Gì cơ? Cậu có biết cậu đang làm gì không? Cậu dùng một cô bé làm người đưa tin. Cậu đang mang tính mạng của cô ấy ra để đùa với lửa đấy!”

“Tôi biết! TÔI BIẾT! Nhưng thực sự lúc đó tôi không biết làm gì khác. Hôm đó Tse đang theo dõi tôi, hẳn có thể giết tôi, và làm sao tôi có thể liên lạc với Hikki nếu tôi CHẾT?”

Người đó bước lại gần Fany và nhìn thẳng vào mắt anh. “Cậu biếe sao không, mặc xác Tse! Tôi phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa rằng hẳn chỉ đang lôi kéo cậu vào trò chơi này, làm cho cậu nghĩ rằng hẳn tóm được cậu? Hẳn là đồ cặn bã, Fany!”

“Tôi xin lỗi. Nhưng tôi không phải lúc nào cũng quen với việc có ai đó thử vào gáy tôi và dọa giết tôi.” Fany quát lại vào mặt người đó. Hẳn cao hơn anh một chút, nhưng anh không hề sợ hãi.

“Tôi biết chuyện này khó khăn. Nhưng cậu phải cố gắng thôi. Bây giờ đã là quá muộn rồi. Cậu đã nói với Tse là cô ấy ở Seoul, như vậy là cô ấy đang gặp nguy hiểm. Cậu phải quay lại và tìm ra cô ấy.”

“KHÔNG.” Fany túm cổ áo người đó và đẩy hẳn vào tường. Joey lập tức đứng lên định trả miếng nhưng người đó giơ tay ra hiệu cho cô ta ở yên tại chỗ. Fany thực sự tức giận vì những việc không hay đang xảy ra. Anh tức giận thay cho Hikaru, thay cho những gì cô phải chịu đựng, tức giận thay cho gia đình Bi.. cho cả bản thân anh và những rắc rối lớn mà anh đang phải đối mặt. “Nếu cậu can đảm thế thì sao CHÍNH CẬU không tự đi mà tìm Hikki? Đừng có mở miệng chỉ bảo tôi phải làm gì!”

“Fany. Tôi xin lỗi vì những gì cậu phải chịu đựng. Tôi thực sự xin lỗi.” Người đó nói với giọng chân thành. “Nhưng Tse đã tìm ra cậu trước, và bây giờ không dễ gì để giải quyết tất cả những chuyện này ngay được.”

Fany hiểu người đó nói đúng. Anh thả lỏng cổ áo hẳn và không còn kiềm chế được những giọt nước mắt đang ứa ra. Fany biết rằng cơn giận dữ của anh đã nhầm sai người. Thực tế, người đang dựa vào tường kia không hề có lỗi gì trong tất cả những chuyện này. Giá như Fany biết rằng ai là người bắt đầu gây ra nó, thì mọi thứ sẽ dễ chịu hơn. Nhưng dường như chẳng ai thực sự có lỗi.

Fany ngồi xuống ghế và vùi mặt vào lòng bàn tay. Người đàn ông thở dài và nhìn lên trần nhà, không thể không cảm thấy đau lòng. Những việc này đang g iết chết cả hai người.

“Tôi muốn tất cả những việc này ngừng lại...” Fany thì thào. Người đó gật đầu. Fany tiếp tục khóc cho đến lúc tất cả dường như im lặng, chỉ thỉnh thoảng có tiếng nấc nghẹn của anh.

Joey vẫn đứng nguyên trong tư thế sẵn sàng cho đến lúc người đàn ông ra hiệu cho cô ta ngồi xuống. Khi cô ta tuân lệnh, cô ta để ý khóe mắt người đàn ông lấp lánh trong ánh trăng chiếu vào phòng. Cô ta không hề biết rằng người đó cũng đã khóc.

“Hãy nói cho tôi biết... cậu đã mang nợ tôi nhiều rồi...” Fany lên tiếng.

“Cậu muốn biết điều gì?” Người đó hỏi.

“Cậu... cậu có còn yêu cô ấy không?”

“Tôi có còn đang sống không?” Bi trả lời.

***

“Rồi sao nữa?”

TeaWoo và KyeSang ngồi ăn nhồm nhồm, mắt ngược lên háo hức. Cả băng cuối cùng cũng đã xong việc dọn dẹp ở Cubic U, và đang đi ăn mừng ở một nhà hàng trung tâm. HoYoung đang pha trò bằng cách kể chuyện cười, trong lúc Danny và JoonHyung ngồi im lặng, thái độ chẳng hề thiết tha, vẫn như mọi khi.

“À”, HoYoung háng giọng “Cuối cùng tao cho hần đi nhờ xe. Và tao để ý hần cứ ôm khư khư một cái túi ở trước ngực.”

“Sao nữa?” KyeSang tiếp tục hỏi.

“Lão già ấy trông rất quái. Tóc hần rồi bù lên và hần có mùi như chuột chết. Hần vẫn ôm khư khư cái túi giống như có gì đó quan trọng lắm trong đó vậy. Tao nghĩ là tao nên bắt chuyện cho đỡ kỳ cục. Tao hỏi: “Thế trong túi có cái gì vậy?” Hần trả lời: “Không liên quan đến mày!” Tao nói tiếp: “Này anh bạn, tôi cho anh bạn đi nhờ xe mà anh bạn ăn nói cái kiểu đó hả. Tốt hơn hết là nói xem trong túi có gì không thì tao đá dít ra khỏi xe bây giờ.” Nhưng mà hần cứ khăng khăng “Không liên quan đến mày.”

TeaWoo đột nhiên nắc. KyeSang liền khê đánh vào vai hần để bảo hần cầm miệng lại.

HoYoung tiếp tục, “Thế là tao bảo ”Thôi đủ trời đồ cà chớn. Mày làm tao điên rồi đấy. Cút ra khỏi xe.” Tao kéo hần ra. Hần nài nỉ tao, nhưng tao vòng ra sau, mở cửa rồi đạp hần ra khỏi xe. Thằng điên đó chạy đến và gõ vào cửa kính xe. Tao liền hạ kính xuống, giật lấy cái túi của hần xe ra xem bên trong có gì. Haha.”

TeaWoo hỏi ngay. “Thế trong túi có gì?”

“KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN MÀY! HAHAAHAHA.”HoYoung cười tóang lên.

KyeSang hiểu ngay và quay sang chỉ vào TeaWoo rồi cười phá lên; trong khi TeaWoo vẫn ngơ ngác không hiểu gì.

“Từ từ đã... thế tức là mày sẽ không nói với bọn tao trong túi có gì à.” TeaWoo hỏi. Danny đảo mắt.

“Chúa ơi, Teawoo. Chắc hồi đi học mày phải đứng nhất lớp ấy nhỉ?” JoonHyunh mỉa mai trong lúc HoYoung vẫn cười hô hố.

Danny nhìn ra cửa sổ và chằm thuốc. “Joon, dường như con nhỏ Nhật Bản của đại ca cuối cùng cũng lộ mặt.”

“Hả?” JoonHyung hỏi và nhìn ra cửa sổ. Cả băng cũng nhìn theo. Bên ngoài, một chiếc xe buýt chạy từ thị trấn kể bên vừa trở tới. Nó dừng lại một thoáng cạnh nhà hàng nhưng cũng đủ để cả hội nhìn thấy 2 hành khách đang nói chuyện trên xe. Đó là Hikaru và Noeul.

“A... thấy chưa? Tao đã bảo mà.” JoonHyung tựa vào ghế và mỉm cười thỏa mãn “Cô bé không thể rời thành phố được. Nàng mê tao như điên rồi. Chắc nàng chỉ muốn dành thời gian ình một vài ngày thôi.”

“Sao cũng được.” Danny trả lời và nhả khói thuốc. HoYoung nhìn rõ Hikaru và Noeul vì chiếc xe buýt đi qua rất chậm. Hần phải mất một lúc mới nhận ra gương mặt họ trong những tấm ảnh gã thấy ở Cubic U.

“Hey... không phải đó là con bé đó với bạn trai cũ của hần sao?” HoYoung quay sang hỏi KyeSang.

“Ồ... Tao không nhớ lắm.” KyeSang trả lời và tiếp tục hút cái ống hút.

“Trong mấy tấm ảnh ấy, đồ đàn độn.” HoYoung nhăn nhó.

“HoYoung, mày đang nói chuyện gì vậy? ầm hình nào?” JoonHyung hỏi.

HoYoung định giải thích, nhưng rồi hần nhớ ra hần vẫn đang mặc chiếc quần jeans hôm trước. Hần đã đút tấm ảnh Hikaru và Bi vào túi quần sau khi hần và KyeSang đang lục đồ của Hikaru để lại ở Cubic U. Vì thế, hần móc tấm ảnh ra và đưa cho JoonHyung. “Đây.”

JoonHyung nhìn kỹ tấm ảnh. “...đây là ảnh của Ki và bạn cùng phòng của Bada mà. Mày tìm thấy ở đâu vậy?”

“Ồ Cubic U. Em quên mất là em mang theo nó.”

JoonHyung lật mặt sau tấm ảnh và nhìn thấy một dòng chữ nhỏ. Anh thấy tay mình run lên giận dữ khi đọc được dòng chữ ấy:

Bi và Hikki, năm thứ nhất ở trường trung học.

***

Bada hít một hơi thật sâu.

Đây sẽ là buổi thuyết trình đầu tiên của cô trước hội đồng quản trị công ty của ba cô. Vì thế nên cô rất căng thẳng. Cô đã chuẩn bị cả năm trời cho dịp này, và cuối cùng cha cũng đã đủ tin tưởng để cô thuyết trình ý tưởng của mình.

Bada ôm những tấm bảng thuyết trình trên đùi và nghĩ đến mẹ. Cô nhắm mắt, những kỷ niệm lần lượt hiện về. Mẹ cô mất vì ung thư vú khi cô mới 11 tuổi. Vào lúc đó, Bada không thể nhận thức hết ý nghĩa của cái chết. Chỉ đến khi vào trung học, cô mới thấy hết cái xót xa của việc mất đi một người sinh ra mình.

Cô nhận thấy cha trở nên xa cách hơn kể từ sau cái chết của mẹ. Bada không còn là “con gái bé bỏng của cha” nữa. Thay vào đó, cô là hình ảnh sống động gợi nhắc lại mẹ, điều đó làm cha đau lòng khi nhìn cô lớn dần lên.

“Lẽ ra mẹ con đã rất thành công... mẹ đã đóng góp rất nhiều cho việc gây dựng lên công ty...nếu như con có thể đạt được thành công như thế khi con trưởng thành thành một người phụ nữ, lúc đó con sẽ có được sự kính trọng và thành công vô biên.”

“Mẹ ơi...” Bada thì thầm với chính mình.

Đột nhiên cánh cửa phòng họp bật mở. Một trong những thư ký của cha lộ đầu ra gập đầu ra hiệu với Bada rằng đã đến giờ.

Bada thở sâu để giảm bớt căng thẳng, rồi cô đi theo cô thư ký đến căn phòng có cha và những thành viên trong hội đồng khác đang chờ. Cô bước lên phía trước và đặt những tấm bảng thuyết trình lên bục.

“Xin chào các quý vị...” Bada mở đầu. “Trước tiên, tôi xin chân thành cảm ơn quý vị đã dành thời gian để lắng nghe ý kiến của tôi. Tôi đã theo dõi cha điều hành công ty rất nhiều năm nay, và tôi thực sự cảm thấy vinh dự khi cuối cùng cũng được tham gia vào hoạt động của công ty...”

Bada nở một nụ cười căng thẳng và nhìn về phía cha, nhưng ông vẫn nghiêm trang nhìn lên phía trước. Cô nhanh chóng aquay đi và tiếp tục bài thuyết trình “Như các vị đều biết. JYP là một trong những đối thủ lớn của chúng ta. Để có thể cạnh tranh với họ, tôi đã đề ra một loạt các biện pháp có thể tận dụng để...”

Bada dừng lại khi thấy mọi người đang hướng sự chú ý ra phía cửa. Tiếng cô thư ký từ ngoài vọng vào, cô ta đang thuyết phục ai đó.

“Thưa ông, thưa ông.” Cô thư ký kêu lên.

“BADAAAA!” JoonHyung gọi to và xô cánh cửa phòng họp mở toang. Mọi người đều giật mình ngạc nhiên trước sự xuất hiện của vị khách không mời.

“Thưa ông, ông không được phép vào trong tòa nhà, THƯA ÔNG!”

JoonHyung phớt lờ cô thư ký. Anh chạy vào để tìm Bada với một xấp ảnh của Hikaru trong tay.

“BADA. Tôi nói chuyện với em chỉ VÀI PHÚT THÔI có được không?” JoonHyung yêu cầu, anh ném túi đựng những bức ảnh lên mặt bàn làm một vài tấm trong số chúng rơi ra ngoài.

“Dĩ nhiên là không được.” Cha Bada tức giận trả lời. “Ai đó gọi bảo vệ đến đây ngay. Bảo vệ!”

JoonHyung lạnh lùng nhìn lại cha của Bada. “Ý tôi là NÓI CHUYỆN RIÊNG.” Anh lần tay ra túi sau và rút ra một khẩu súng, bắn chỉ thiên 2 phát. Tất cả hội đồng gào thét lên vì kinh hoàng, một vài người thậm chí còn ngã khỏi ghế. Họ hốt hoảng chạy ra khỏi căn phòng chỉ trừ có Bada và cha của cô.

“Joon! Anh làm cái gì ở đây vậy?” Bada thốt lên cảm giận, không hề run sợ vì khẩu súng. Cô giận dữ vì JoonHyung đã phá tanh bành cơ hội duy nhất của cô để gây ấn tượng với hội đồng quản trị, và làm mất mặt cô trước mặt cha.

“Bada, lẽ ra cha phải biết là con không hề vâng lời cha. Cha đã bảo là con hãy tránh xa lũ cặn bã hề phở ra!” Cha của Bada quát lên và cũng tăng lời hòng súng của JoonHyung.

“Đủ rồi.” JoonHyung đảo mắt và chĩa họng súng vào cha Bada. Anh không hề có ý định bóp cò, nhưng đã không làm chủ được mình khi cơn giận bùng phát. “Đi ra ngoài. NGAY!”

“Nếu mày dám chạm một ngón tay lên con gái tao, tao sẽ...”

“TÔI NÓI RA NGOÀI NGAY!” JoonHyung gầm lên. Bada nhìn cha với ánh mắt khẩn nài ông đi ra, vì sự an toàn của riêng ông. Và cô cũng trấn an ông rằng cô sẽ an toàn. Ngần ngừ, rồi cha cô cũng rời khỏi phòng.

“Cái quái gì vậy, Joon?” Bada hét lên.

” Em nói với tôi mới đúng chứ.” JoonHyung vợ lấy túi ảnh và ném vào ngực Bada. Cô bắt lấy cái túi và lấy ra một vài tấm ảnh. Bối rối, cô lật qua từng tấm ảnh chụp Hikaru và một người đàn ông trông ý hệt Noeul.

“Em... không hiểu.” Bada nói thành thực.

“Đừng có đùa cợt với tôi, Bada. Những tấm ảnh đó là Ki và tên bạn cùng phòng với em... Noeul...B... hoặc em muốn gọi hắn với cái tên âu yếm gì cũng được!”

“Cái gì? Ai là Bi? Và anh đang cố làm cái gì, anh cho tôi xem những tấm ảnh này! Anh đang cố tình làm nhục tôi phải không.” Bada gào lên.

“Nghe này, tôi biết rằng những tấm ảnh này đã được chụp từ vài năm trước rồi. Thế nên đừng có quanh co nữa, Bada. Điều chó chết là tôi được thuê để tìm một gã hóa ra lại chính là cái thằng ở cùng phòng với em bao nhiêu lâu nay. Tôi thắc mắc không biết em trả Noeul và Ki bao nhiêu để làm vụ này? Tôi không thể không nghĩ rằng em dàn dựng lên tất cả. Tôi muốn NGHE từ miệng em. Tôi muốn nghe xem TẠI SAO?” JoonHyung không thể giữ bình tĩnh nữa.

“Ôi chúa ơi. Tôi không có thời gian cho những điều vớ vẩn này.” Bada thả những tấm ảnh xuống sàn và thu dọn tập hồ sơ cùng với những bằng thuyết trình của cô.

“Lẽ ra tôi đã phải biết rằng em sẽ không đời nào chịu thú nhận, Bada.”

“THÚ NHẬN CÁI GÌ?”

“TẤT CẢ. TÔI CHƯA BAO GIỜ nghĩ em lại tầm thường như thế. Tôi nghĩ rằng có thể em đã thay đổi, nhưng rõ ràng là tôi đã lầm. Em là đồ bệnh hoạn. Em thích đùa cợt mọi người, bắt họ phải chơi trò chơi của em. Nhưng tôi không chơi đâu, Bada. Em CHẴNG LÀ GÌ với tôi cả.”

Bada đứng như trời trồng. Từng lời nói của JoonHyung tạt vào mặt cô như acid cháy bỏng. Cô thực sự choáng váng. Cô không biết tại sao anh lại nổi điên lên như vậy, nhưng cô hiểu được một chút ít những gì anh nói có liên quan đến chuyện trước kia giữa họ. Cô chưa bao giờ nhận ra... rằng cô đã làm tổn thương anh đến thế. Cho đến tận bây giờ.

JoonHyung nhìn cô lạnh lẽo lần cuối trước khi quay ra, nhưng trước khi bước ra khỏi căn phòng, anh nói thêm.

“Em biết không, Bada. Em không hề quan tâm đến ai ngoài bản thân mình. Cứ như vậy đi. Rồi em sẽ sớm nhận ra rằng chỉ còn em là người DUY NHẤT quan tâm đến em mà thôi.”

Bada nhìn những hồ sơ trên tay cô. Vì một lý do nào đó mà chúng trở nên nặng quá sức chịu đựng. Cô buông chúng xuống sàn, mặc kệ giấy tờ bay vương vãi xung quanh. Không thực sự hiểu mình đang nghĩ gì, cô chạy theo JoonHyung khi anh đi ra ngoài hành lang.

“Đợi đã.” Cô gọi, nhưng anh không hề quay lại.

“Là thằng đó, ông cảnh sát!” Cha Bada đứng đợi ở đầu kia hành lang. 5 nhân viên cảnh sát đứng xung quanh ông. Họ chạy về phía JoonHyung với những họng súng sẵn sàng nhả đạn: “Bắt hắn!”

Những nhân viên cảnh sát nhanh chóng khoá JoonHyung vào tường, tước súng và đọc cho anh nghe những quyền anh có khi bị bắt. Bada nhận thấy anh không hề chống cự, như là anh đã chuẩn bị trước việc sẽ bị bắt. Anh chắc chắn hiểu rất rõ rằng anh sẽ bị bắt, nếu như còn dám bước chân vào toà nhà này thêm lần nữa, vậy mà anh vẫn vào...

“Park JoonHyung, anh bị bắt vì tội trộm cắp.” Một trong những viên cảnh sát nói.

“Đó là bài học cho việc dám ăn cắp của ta.” Cha Bada thêm vào, ám chỉ chuyện một số tiền lớn đã biến mất thời gian trước kia.

“Cha, khoan đã.” Bada chạy tới.

“Bada, đừng có nhúng mũi vào chuyện này. Không liên quan gì đến con cả.” Cha cô ra lệnh.

“Không đâu cha, có liên quan đến con.”

“Vì chúa, Bada, đừng có nói với cha rằng con cảm thấy thương cho cái tên...”

“JOON CHƯA BAO GIỜ ĂN CẮP TIỀN CẢ! LÀ CON LÀM!”

Tất cả mọi người chết lặng. Hầu hết nhân viên đều đang đứng gần ngay đó, sợ hãi theo dõi và lắng nghe. Những nhân viên cảnh sát dừng lại và nhìn nhau, băn khoăn không biết có nên tiếp tục việc bắt giữ.

“... Con nói gì?” Cha Bada hỏi lại.

“Con nói rằng... chính con đã lấy tiền. Con là người đã lấy chìa khoá ket ở nhà và vào văn phòng của cha. Là con, thưa cha. Không phải Joon.”

Cha Bada nhìn đám người đang chăm chú theo dõi. Ông cười lớn nhưng giọng cười đầy lo lắng. “Bada, con đúng là ngớ ngẩn...”

“Con muốn đầu tư vào một lĩnh vực khác. Con muốn cha tự hào về con... nhưng con đã nhìn nhầm người hợp tác. Những người xấu. Khi chúng biết về gia đình ta, chúng đã bắt con phải trả thêm tiền. Chúng tống tiền con, dọa nạt con. Con không có đủ tiền để trả. Vì thế con đã lấy tiền của cha. Nhưng khi mọi người phát hiện ra số tiền bị mất, con đã đổ lỗi cho Joon...”

JoonHyung giằng ra khỏi nhân viên cảnh sát và nhìn chăm chăm vào Bada. Anh ngạc nhiên vì cô đã thú nhận, “Bada...”

“Con xin lỗi, thưa cha... Con đã nói dối cha. Con đã lừa dối tất cả mọi người chỉ vì bản thân mình... con đã làm cha thất vọng.” Giọng Bada bắt đầu thổn thức.

Cha Bada không biết phải làm gì. Ông không thể chấp nhận được sự thật. Ông nhìn quanh đám nhân viên. “Mấy người nhìn cái gì ở đây!? Quay lại chỗ làm! Tất cả mọi người!” Mọi người giải tán và quay lại công việc của mình. Những nhân viên cảnh sát nhún vai rồi rời hành lang.

“A... tôi nghĩ rằng tôi xứng đáng được xin lỗi.” JoonHyung nhe răng cười với cha Bada.

“Cá... cái gì? Mày bắn súng trong phòng họp của ta. Mày xứng đáng bị tống vào tù.” Cha Bada đập lại. “Tốt nhất là mày đừng có chường mặt ra ở đây khi tao giải quyết xong với mấy người cảnh sát và quay lại. Bada... cha sẽ nói chuyện với con sau.” Bế bàng và giận dữ, cha Bada đi khỏi hành lang, theo sau những nhân viên cảnh sát.

“Này, nhớ nói họ trả lại anh khẩu súng khi em gặp họ nhé.” JoonHyung cười lớn. Sau cùng, anh quay lại nhìn Bada. Gương mặt cô xúc động không kém cha cô. “Thấy không... thú nhận sự thật cũng chẳng khó khăn mấy, nhỉ.”

“Anh cút đi, Joon” Bada gầm gừ.

“Aw... cả thời gian vừa qua anh cứ nghĩ em ghét Ki... nhưng thực ra em ghét anh, hả?”

“Không, tôi ghét cả cô ta nữa.”

“Haha, sao thế? Vì cô ta cướp trắng trợn Noeul của em chứ gì?” JoonHyung nhạo báng.

“KHÔNG!”

“Ái chà! Thế chắc cô bé mặc váy đẹp hơn em, hay là tại cô ta...?”

“Bởi vì cô ta đã cướp ANH khỏi tay em, tha lỗi cho cô ta?” Bada oà khóc. Cô chạy khỏi hành lang.

“Gi... Gi cơ? Woaaa, này Bada, đợi đã!” JoonHyung lập tức chạy theo cô.

14. Chương 14

“Dậy nào, dậy đi nào Noeul!” Tôi vừa cười lớn, vừa nhảy nhót trên giường. Anh lăn đi, lộn lại trên giường và lâu lâu kêu tôi thôi đi. Thôi làm sao được chứ! Mặc kệ anh vẫn còn buồn ngủ! Anh vẫn sẽ phải dậy và cùng thưởng thức buổi sáng với tôi, thích hay không thích thì tùy! “Dậy ngay!”

“Mới có vài ngày đầu tiên trong đời anh được ngủ hơn tám tiếng một đêm mà em nỡ phá đám sao...”

” Kệ anh chứ! Anh còn khối thời gian để ngủ nướng!” Tôi nói như đinh đóng cột. Anh ngồi dậy, vừa vươn vai vừa ngáp ngắn ngáp dài. “Đấy là... nếu em còn ở bên anh thôi.” Câu nói của anh làm tôi mỉm cười, nhưng tôi với tay vào tóc anh xoa xuống mắt để anh không nhìn thấy: “N... này?!”

Anh lại làm tôi cười. “Thế chàng ngốc của tôi muốn ăn sáng với cái gì nào?”

“Bánh kếp.” Anh nói không chần chờ. Anh chàng này mắc chứng nghiện bánh kếp hả?

Tôi gật đầu, yêu cầu của anh được chấp nhận. 2 giây sau tôi đã có mặt trong bếp để lục tủ tìm bột mì và các thứ khác. Noeul theo chân tôi vào bếp. Nhưng khi tôi đang vừa cười với anh vừa xỏ tay vào gang tay bếp thì chúng tôi nghe thấy tiếng gõ cửa. Hai đứa đều nhìn nhau ngạc nhiên. Ai mà lại biết được chúng tôi đã trở về từ chuyến đi ngắn ngủi của mình chứ? Bởi vì chúng tôi có nói với ai đâu...

“Byul!” Tôi ngạc nhiên kêu tên cô bé khi vừa mở cửa. Cô bé chào tôi với nụ cười nửa miệng, nhưng tôi ôm chầm lấy cô. Cô bé ngáp ngừng ôm lại.

“Vào trong chứ?” Norul hỏi cô.

“Có chứ...” Cô bé trả lời.

Trong khi Byul bước vào và ngồi xuống bên bàn nước cùng chúng tôi, tôi dám chắc có điều gì đó khác thường. Bởi vì nụ cười của cô... trông gần như là... miễn cưỡng.

“Vậy em có nhận được thư của chị nhét dưới khe cửa tuần trước không?” Tôi hỏi Byul, một cố gắng để phá vỡ cái không gian im lặng đang đóng băng quanh chúng tôi. Đúng là tôi có viết cho cô bé một bức thư trước khi bỏ đi với Noeul, chỉ là để cho cô biết chúng tôi sẽ biến mất trong vài ngày. Tôi không muốn cô bé hiểu nhầm là âm thầm bỏ cô ra đi sau tất cả những gì cô đã làm cho tôi, những sự giúp đỡ hết mình.

“Có, em có nhận được.” Cô khẽ nói. Chờ một chút. Có phải thái độ này là... cô bé đang cảm thấy căng thẳng? Tôi quay sang nhìn Noeul xem thái độ của anh nhưng anh chỉ nhún vai. “Anh chị không để lại ngày về nên ngày nào em cũng rẽ qua đây xem sao... Hy vọng hai người không phiền...”

“Vậy... sao nào?” Tôi hỏi với tâm trạng hoàn toàn chóng váng trước thái độ lịch sự bất thường của Byul. Byul đã mở miệng ra định trả lời thì lại một tiếng gõ cửa khác. “Em có đi cùng ai không?” Cô bé lắc đầu.

Noeul nhú mồm và bước ra mở cửa. Khi anh mở cửa, anh không nói một câu nào, chỉ đứng sang một bên, nhường đường cho vị khách không mời bước vào.

“Joon?”

“Chào buổi sáng, các quý cô.” JoonHyung nói với tôi và Byul, không quên kèm theo động tác ngả mũ. Byul vội quay đi khi ánh mắt hai người bắt gặp, JoonHyung khi đó quay sang tôi. “Hy vọng em không phiền tôi

qua thăm hơi sớm. Tôi nhìn thấy em trở lại thành phố từ ngày hôm qua và tôi nghĩ tốt hơn hết tôi nên cho em biết những thông tin tôi đã tìm được bấy lâu. Bởi vì tôi dám chắc là em cũng rất muốn biết.”

“Được rồi...” Tôi nói, hơi bất ngờ trước thái độ trang trọng của anh. Nụ cười của anh cũng rất rõ là giả tạo. Tôi không biết... chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ.

“À, đầu tiên thì, tôi phải xin lỗi đã,” Joon nói giọng nhạt nhẽo.

“Về chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Về chuyện này.” JoonHyung thò tay vào túi áo khoát và lôi ra một tập ảnh, đặt trên bàn trước mặt tôi. “Có vẻ như mấy thằng đàn em của tôi đã nghịch ngợm đồ đạc của em ở Cubic U... điều mà đáng ra chúng không nên làm chút nào.”

Ngay lập tức, tôi nhận ra những bức ảnh đó, những bức ảnh chụp tôi và Bi hồi hai đứa ở bên nhau... Trái tim tôi như thắt lại khi cuối cùng tôi cũng hiểu được cái thái độ bất thường của JoonHyung, khi tôi bắt gặp ánh mắt Noeul tò mò nhìn mấy bức ảnh. Tôi nhanh tay cầm xấp ảnh lên, nhưng Noeul đã với tay ra định cầm lấy chúng. Anh nhẹ nhàng giật lấy chúng trên tay tôi, và tôi, chẳng còn cách nào khác ngoài việc tình nguyện thả tay ra. Vậy là tôi không còn lý do để giấu diếm anh sự thật... Noeul im lặng ngồi xuống trước mặt tôi, chậm rãi xem qua từng bức ảnh.

“Cũng có thể đây lại là chuyện tốt thì sao...” JoonHyung nói tiếp, “nếu không chắc gì tôi đã tìm ra sự thật.”

“Đây... chẳng phải là... Hikaru... và tôi sao?” Noeul hỏi, tiếng anh khẽ như hơi thở.

“Cũng có thể,” JoonHyung trả lời, “hay ít ra, đó chính là điều tôi đang cố gắng tìm hiểu.”

“Anh muốn ám chỉ điều gì?”

JoonHyung nhìn thẳng vào mặt tôi. “Đầu tiên tôi nghĩ Noeul và Bi thực ra chỉ là một người. Và như vậy em và Noeul ngay từ đầu đã định chơi khăm tôi... Nhưng rồi tôi đã ghé qua thăm Bada, và không mất nhiều công sức để nhờ cô dẫn tôi đến với câu chuyện cuộc đời của Noeul.” Anh kéo một chiếc ghế lại và ngồi xuống cùng chúng tôi. “Noeul không phải là tên thật của anh, phải không?”

“Tôi...” Norul lúng túng nhìn sang tôi. Cả hai đều lúng túng... “Tôi không biết cả tên thật của mình nữa.”

“Tôi biết. Bada cũng nói vậy. Vậy là tôi phải mất chút công sức đi tìm đầu mối và đào sâu vào quá khứ của anh, chỉ để đảm bảo là không có ai trong mấy người nói dối.” JoonHyung lại thò tay vào túi áo và lần này lôi ra cả một tập tài liệu, ném qua phía Noeul. “Anh xem thử coi.”

Noeul chậm rãi xem qua từng thứ giấy tờ. Đều là những bản sao của những giấy tờ chính thống. “Giấy khai sinh... giấy chứng nhận quyền nuôi dưỡng... Tất cả những thứ này là sao?” Noeul hỏi JoonHyung, quá bối rối để có thể bình tĩnh xem qua tất cả các loại giấy tờ để có thể hiểu tường tận. Tôi cũng chẳng hiểu gì cả.

JoonHyung chắc lưỡi. “Là hóa ra anh có một quá khứ khá oanh liệt. Thảo nào mà các cô gái cư chết anh như ngã rạ.” JoonHyung liếc mắt về phía tôi, và nhận lại một cái lườm sắc lẹm.

“Nói thẳng chuyện chính đi.” Tôi lạnh lùng lên tiếng.

“Mẹ ruột của Noeul đã mất vì một căn bệnh nặng khi anh và em trai còn rất nhỏ. Cả hai lúc đó mới chỉ là những đứa bé sơ sinh, và chỉ cách nhau có một năm tuổi.” JoonHyung bật mí.

“Em... trai?” Noeul hỏi.

Anh gật đầu. “Một trong hai người tên là JunSap. Đứa bé hơn thì tên là Bi. Như Hikaru đã biết, Bi được một đôi vợ chồng Ý - Hàn nhận làm con nuôi và được đưa sang Mỹ. JunSap thì ngược lại, mấy năm sau đó mới được một đôi vợ chồng nông dân Trung Quốc đón về. Họ đưa đứa bé về Trung Quốc, nhưng mới 11 tuổi thì nó đã bỏ nhà đi. Kể từ đó, JunSap lớn lên trên đường phố và sống một cuộc sống nguy hiểm. Rất thông minh nên chẳng mấy chốc JunSap dính líu với nhiều tên tuổi lớn trong giới tội phạm Trung Hoa. Chẳng mấy chốc, JunSap trở thành một tên trùm đứng sau những vụ ăn trộm lớn nhất Châu Á trong lịch sử mười năm vừa qua...”

“...” Noeul chỉ ngồi im lặng. Anh biết JoonHyung vẫn còn nhiều điều để nói..

“Rồi sao...?” Tôi không nhận được nữa bèn hỏi.

“À, khoảng 3 năm trước đây, JunSap bị tóm trong một vụ khá ngớ ngẩn. Kết quả là anh phải giao kèo với một trong những tên trùm Mafia khét tiếng nhất Trung Hoa, hứa là sẽ cho hắn biết một địa điểm của một ngôi mộ cổ có giá trị liên thành, một kho báu vô giá. Anh hẳn là đã tìm được địa điểm của nó, nhưng lại không cho tên trùm kia biết như đã giao kết. Sau đó anh đột nhiên biến mất... và không lâu sau đó, Bi cũng biến mất.”

JoonHyung tì người vào bàn, mắt nhìn thẳng Noeul. “Anh biết không... Quả là tôi chưa từng gặp hai anh em sinh khác nhau mà lại giống nhau đến như hai giọt nước, như hai anh em sinh đôi cùng một trứng vậy. Nhưng tôi chưa từng thấy cũng không có nghĩa là điều đó không thể xảy ra, phải không nào?”

“Thực ra...” Đến lượt Byul lên tiếng. “Chuyện này cũng chính là lý do tôi đến đây.”

“Cái gì cơ?” Tôi sững sốt.

“Hikaru, Fany có chuyện cần nói với chị... Em đến đây là để đưa chị đến gặp anh ấy. Em nghĩ... chị nên đi với em.” Byul đứng lên, có vẻ như muốn đi luôn. “Nghĩ thêm một chút, thì tất cả mấy người nên đi luôn với tôi cả thể...”

Thật lạ lùng khi thấy Byul nhanh nhẹn ngồi lên ghế trước cùng với JoonHyung.

Khi chúng tôi đi đến gần xe của JoonHyung, cô bé liền nhìn Noeul và tôi và có lẽ đã tự ý kết luận rằng chúng tôi muốn được ngồi riêng ở băng ghế sau. Cả buổi sáng hôm nay, đôi mắt cô bé ngập buồn... Tôi cảm thấy như cô bé đang cố dành thời gian còn lại để chúng tôi được ở bên nhau nhiều hơn. Nhưng... tại sao cô bé... lại cần phải làm như vậy?

Không ai trong số chúng tôi nói gì trên cả chặng đường đến đó... dù “đó” là chỗ nào đi nữa. Byul chỉ thỉnh thoảng chỉ đường cho JoonHyung, nói ngắn gọn như, “đoạn tới rẽ phải”, hay, “đi hướng này...”. Nhưng ngoài những câu ấy ra, hoàn toàn chỉ có im lặng. Tôi cho rằng vì cả người đều quá căng thẳng.

Tôi nhìn JoonHyung. Anh ta chỉ tập trung vào lái xe, thậm chí không nhìn vào kính chiếu hậu trong xe, tránh tuyệt đối việc tiếp xúc với tôi hay Noeul. Nếu như là trước đó, tôi có lẽ đã cho rằng anh ghen vì Noeul ngồi quá gần tôi. Nhưng giờ đây, dường như mọi chuyện đã thay đổi. Cảm giác của JoonHyung đối với tôi không còn như trước, giống như anh ta không cần phải lấy lòng tôi nữa. Mặc dù tôi cảm thấy khá nhẹ nhõm trước việc đó, việc anh ta quan tâm đến tất cả những chuyện này lại làm tôi lo lắng. Tại sao anh ta lại nhất quyết phải tìm ra sự thật, trong khi gần như chẳng có liên quan gì đến anh ta ngay từ đầu? Hay là có nhĩ?

“Hmmm.” JoonHyung cúi người ra phía trước, nhìn về phía toà nhà đồ nát đằng trước xe. Anh ta lái xe chậm dần lại.

“Anh biết nơi này sao?” Byul hỏi.

“Đáng tiếc là có. Tôi đã từng cư ngụ ở đây vài tháng, công của Bada đấy. Khi đó tôi cần phải trốn, và cái nơi xập xệ này là nơi duy nhất có thể dùng trong thời gian đó.” Anh ta nói với giọng chán nản. Nhớ lại căn hộ đẹp đẽ của anh ta trong thành phố, tôi có thể hiểu được tại sao anh ta lại ghét phải trốn trong những nơi như thế này. Thành phố này không hề an toàn. Cho bất cứ ai trong số chúng tôi.

“Tụi côm không bao giờ đến đây” JoonHyung tiếp tục. “Cộng đồng ở đây có luật lệ của riêng họ.”

“Vậy anh có biết Admere ở đâu không?” Byul hỏi.

“Nhà máy bỏ hoang gần bờ biển, phải không?”

Byul gật đầu.

“...Hay lắm,” JoonHyung nói giọng mỉa mai. “Cái con bài này cổ lỗ. Cổ lỗ quá rồi.”

***

“Lối này...” Byul nói. Cô bé dễ dàng tìm được công tắc đèn và bật đèn hành lang. Chắc chắn cô bé đã từng đến đây trước đó.

Chúng tôi đi theo cô bé dưới ánh sáng chớp chờn. JoonHyung nói nhà máy chỉ mới bỏ hoang vì công ty phá sản, nhưng nơi này dường như đã bị bỏ phế hàng năm trời. Bụi phủ khắp nơi, bay lơ lửng trong không khí, bốc lên mùi cũ kỹ lâu ngày. Cảm giác lo lắng. Tôi không thích cảm giác này. Tôi dùng ống tay áo bịt miệng và mũi lại cho đỡ bụi.

Tôi dán mắt vào cái túi Byul đang giữ chần chẫn bên người. Cô bé ghì chặt quai túi, cố gắng xua đuổi nỗi lo lắng về những gì sắp đến. JoonHyung sải bước đằng sau chúng tôi, vẫn giữ nguyên bộ dạng “giang hồ” của anh. Một bóng đèn vụt tắt, tôi có thể cảm thấy rõ Noeul siết chặt bàn tay tôi. Anh đã không rời tay tôi kể từ khi chúng tôi rời căn hộ.

“Anh đã... nhớ ra thêm chút gì chưa?” Tôi hỏi Noeul.

“Chưa... Có... Anh không biết nữa. Thật khó để diễn tả... mọi thứ dường như đang đảo lộn hết cả...” Anh trả lời. Và tôi không hỏi thêm nữa, vì tôi sợ rằng hỏi thêm sẽ chỉ làm mọi việc trở nên rắc rối. Chúng tôi tiếp tục đi...

Cả toà nhà mang một vẻ kỳ quái, nhưng điều đó không làm tôi hoảng sợ. Vậy thì tại sao... tại sao tôi lại run lên như vậy?

***

Byul dẫn mọi người đi về phía căn phòng phía sau, tí tít sâu trong khu văn phòng của nhà máy cũ. Khi cô bé mở hé cánh cửa, Hikaru nhận thấy đèn trong căn phòng đã sáng sẵn. Dường như có ai đó đang đợi họ. Byul đẩy nhẹ cánh cửa, vừa đủ rộng để mọi người thấy Fany đang ngồi đợi một cách hẩn nại trên chiếc trường kỷ đặt gần cửa ra vào.

“Byul!” Fany lập tức đứng dậy đi về phía cô và những người khác. “Hikaru... Cảm ơn Chúa! Mọi người không sao cả chứ? Vẫn an toàn chứ?”

“Vâng... em nghĩ vậy...” Byul mỉm cười. “Chị Hikaru và anh Noeul đi cùng em đây rồi. Cả Joon nữa.”

“Joon nữa sao?” Fany nhìn qua chúng tôi về phía JoonHyung. Anh đang đứng dựa vào tường, gương mặt căng thẳng chờ đợi.

“Em nghĩ là để Joon đi cùng cũng chẳng sao.” Byul giải thích.

Mặc dù không hoàn toàn hiểu ý định của Byul, nhưng Fany vẫn gật đầu và quyết định rằng ý kiến của cô chắc chắn phải có lý do chính đáng: “Được rồi.”

Fany lần lượt nhìn mọi người, và ngạc nhiên dán chặt ánh mắt vào Noeul. Anh há miệng kinh ngạc trước sự giống nhau đến kỳ lạ giữa họ. “Trời đất quỷ thần ơi... em hoàn toàn đúng, Byul.”. Hikaru nhìn sang Byul thắc mắc, không hiểu cô bé đã nói gì với Fany.

“Em... em phải nói với anh Fany về Noeul.” Byul thú nhận... “nhất là sau khi gặp anh ấy, em không thể nào mà không nói được...”

“Sau khi gặp... ai cơ” Hikaru hỏi.

Byul quay sang nhìn Fany, Fany nhìn lại Hikaru và mọi người. Anh buông một tiếng thở dài nặng nề rồi từ từ mở rộng cánh cửa ọi người tiến vào căn phòng.

Bước chân vào căn phòng, Hikaru choáng váng. Cô đưa tay ôm lấy ngực, trái tim cô đập liên hồi như muốn vỡ tung ra ngoài. Noeul kéo cô lại gần anh, và chợt nhận thấy mình đang đối mặt với một-mình-khác: Bi.

“HIKKI!” Bi đứng vụt lên, chạy lại, và chỉ cách Hikaru và Noeul vài bước. Đằng sau anh, Joey trong chiếc áo choàng da màu đỏ cũng tiến lại gần.

“Bi!” Hikaru cảm thấy trái tim cô như đang căng phồng lên và muốn nổ tung. Hikaru muốn chạy đến bên Bi, nhưng Noeul giữ cô lại. Cô bối rối không biết phải làm thế nào.

Bi nhìn xuống bàn tay cô và Noeul đang đan vào nhau. “Hikki...”

Hikaru nhìn lên Noeul, ánh mắt anh nheo lại nhìn Bi đầy hăm dọa. Thường thường, những người máu mủ tìm lại được nhau phải cảm thấy vui mừng, nhưng Noeul không hề có cảm giác như vậy. Ba năm qua, anh

đã luôn phải đi tìm kiếm bản thân mình. Và giờ đây, chỉ trong vài tiếng đồng hồ, người ta nói với anh rằng anh trước kia là một tên tội phạm. Mặc dù anh không hoàn toàn nhớ ra hết mọi chuyện, nhưng anh biết đó chỉ là thời gian trước khi anh quay lại với chính mình ngày trước. Đứng ở đây, đối diện với Bi, Noeul cảm thấy như anh đang đối diện với bản thể tội lỗi của chính mình. Đường như anh đã đi đến cuối con đường..., và kia là JunSap đang trở lại. Anh không muốn giao Hikaru cho JunSap mà không biết rõ về hắn.

“Noeul...?” Hikaru nói khó nhọc, gần như van nài anh hãy nói gì đó. Bất cứ điều gì.

Nhưng anh tiếp tục im lặng.

Ánh mắt lạnh lùng.

Hơi thở chậm và sâu.

“Mọi người.” Fany cắt ngang, cố gắng giải quyết tình thế. “Tôi nghĩ rằng tốt hơn nên để họ ở đây một mình một chút, nhỉ?” Byul và JoonHyung gật đầu đồng ý rồi đi theo anh ra khỏi căn phòng. Như một võ sĩ nhà nghề, Joey uyển chuyển bước lại gần Noeul, nâng nhẹ tay anh ra khỏi tay Hikaru.

“Cậu chủ...” Joey nói với giọng nhẹ nhàng. “Cậu còn nhớ tôi không?” Noeul dứt mắt khỏi Bi quay sang nhìn người phụ nữ cao và xinh đẹp đang đứng trước mặt anh. Những hình ảnh rời rạc bất chợt hiện về trong tâm trí anh lần lượt, và anh nhận ra gương mặt không hề biểu hiện cảm xúc của cô ta, gương mặt từ bao lâu nay vẫn vậy.

“Tôi...” Noeul ấp úng.

“Nếu cậu chủ muốn biết mình là ai, thực sự là ai? Tôi sẽ nói cho Cậu Chủ biết.”

Noeul trao đổi ánh mắt với Hikaru, anh vẫn phân vân chưa biết trả lời người phụ nữ lạ mặt thế nào. Hikaru mỉm cười thông cảm, cô cũng cảm thấy sợ hãi cho những gì đang đợi anh phía trước. Tuy nhiên, Hikaru thấy rõ ràng rằng cả cô và anh đều cần phải mạnh mẽ.

“Sẽ... ổn thôi!” Hikaru động viên anh. “Anh sẽ không sao đâu... Cả em cũng thế.” Hikaru cố gắng nói lỏng bàn tay anh vì anh không chịu buông. Anh không muốn để cơ ở lại với Bi, nhưng những gì Joey sắp tiết lộ là việc trước sau gì anh cũng phải đối mặt. Những ngón tay của anh tuột dần khỏi tay cô, và anh bước theo Joey ra cửa trong khi vẫn liên tục ngoái lại nhìn.

“Noeul,” Hikaru nói với anh, “Hãy nhớ rằng, với em, anh sẽ vẫn luôn là Noeul.”

Noeul nhìn thẳng vào mắt cô trong giây phút. “Mãi mãi.”

Và anh rời khỏi căn phòng, đóng lại cánh cửa phía sau lưng.

“Hikki...” Bi gọi tên cô một lần nữa. Vẫn cách cô vài bước, anh không biết mình cư xử thế nào. Bi biết rằng Hikaru không bao giờ thích người lạ chạm vào mình, vậy mà cô để Noeul nắm tay thật lâu. Có thể nào cô đã quên anh? Và giữa cô và Noeul có chuyện gì rồi sao?

Hikaru chăm chú nhìn vào mắt anh. Bi và Noeul có cùng màu mắt. Con mắt hai người cũng giống nhau. Cả cái tia sáng lấp lánh phản chiếu trong đáy mắt cũng giống nhau. Nhưng thế nào đó... đôi mắt của Bi vẫn khác. Vẫn là của riêng Bi. Vẫn luôn tìm kiếm cô. Mọi người nói rằng ta có thể lãng quên được ai đó sau thời gian dài xa cách. Hikaru đôi khi vẫn thầm nghĩ rằng có lẽ ở bên Noeul, cô có thể sẽ quên được đôi mắt thân thuộc của Bi, và mọi chuyện sẽ khép lại.

Nhưng mọi người sai rồi.

Hikaru không quên.

Bởi cô nhớ rõ đến từng chi tiết.

Bi nuốt nước miếng. “Chúng tôi... chúng tôi nói anh không được phép liên lạc với em,” anh giải thích. “Anh không thể chịu đựng nổi suy nghĩ em gặp nguy hiểm vì anh, nên anh đã nghe theo chúng...”

“Bi...” Hikaru ngập ngừng, “Chuyện gì... chuyện gì đã xảy ra ba năm trước? Anh đã đi đâu vậy?” Hikaru khao khát được hỏi anh, “Tại sao anh rời bỏ em?”, nhưng cô không muốn mình tỏ ra ích kỷ.

”Khi đó anh đang ở nhà một mình... căn hộ mà ngày trước anh và Fany cùng thuê... Rồi có vài tên đột nhập vào.

Chúng dọa giết anh nếu như anh không thu dọn hết đồ đạc và đi cùng với chúng. Chúng còn dọa rằng chúng sẽ giết những người khác nếu như anh không chịu hợp tác, rằng chúng sẽ giết Fany... hoặc bất kỳ ai gần gũi với anh...”

Giọng nói của anh chợt run lên, và những giọt nước mắt ứa ra. Anh cố chớp chớp mắt để xua chúng đi. Hikaru chợt nhận ra cô cũng đang làm như vậy.

“Những kẻ làm ăn với JunSap được hứa hẹn sẽ có hàng tỷ... Say khi anh ấy biến mất, những tên cùng hội cùng thuyền với JunSap muốn phía bên kia nghĩ rằng JunSap vẫn còn ở đó để bảo vệ chúng. Bằng cách nào đó mà chúng tìm ra thông tin về anh... Lúc đầu chúng nghĩ anh che giấu JunSap, nhưng khi thấy anh thực sự không hề biết là anh có một người anh trai... và bởi vì trông anh giống hệt anh ấy...”

Lần này Hikaru để mặc những giọt nước mắt lăn dài trên má, cô chăm chú lắng nghe. Thà rằng nước mắt chảy, còn hơn trái tim cô tan chảy vì đau đớn thêm một lần nữa.

“... Chúng... chúng bắt anh đóng làm JunSap để chúng có thời gian đi tìm JunSap thật và nơi cất giấu số tiền... Khi phe bên kai đợi quá lâu, chúng liền giết chết hết tay chân của JunSap... Joey giúp anh chạy thoát cùng với cô ta... Trong vòng 2 năm qua, bọn anh phải sống chui lủi... Anh rất sợ không dám liên lạc với em, vì chỉ cần một tên trong số bọn chúng biết được em quan trọng với anh đến nhường nào... chúng...”

“...Vậy lúc này, đang có chuyện gì đang có chuyện gì xảy ra với anh và JunSap?” Hikaru hỏi trong lúc cố gắng trấn tĩnh và tỏ ra cứng cỏi.

“À... Có một tên đồng đảng nữa của JunSap cũng trốn thoát được. Tên hắn là Nicholas Tse...Hắn là kẻ không hề biết khoan nhượng... Anh không biết Fany đã nói rõ với em chưa, nhưng Tse biết được Fany là bạn cũ của anh, vì thế hắn dọa giết Fany nếu như cậu ấy không giúp hắn tìm ra anh hoặc JunSap. Anh nghĩ hắn muốn trả thù vì bấy giờ hắn không thể quay lại Trung Hoa được nữa... Anh biết được tất cả những điều này vài tháng trước khi anh trở về nhà. Anh quay lại vì anh muốn tìm em.”

“Tìm... em?” Chừng ấy năm qua, Hikaru đã nghĩ rằng Bi chẳng hề quan tâm. Và bây giờ khi cô chìm đắm trong những điều rối tinh rối mù này, nghĩ rằng Bi quá thiếu quan tâm đến nỗi đau của cô, nghĩ rằng anh không còn yêu cô nữa. “Cả thời gian qua... em đã nghĩ rằng... em...”

“Hikki...” Bi cố gắng ôm cô, nhưng cô đẩy anh ra.

“Em... Em đã muốn ghét anh. Em đã muốn giận anh vì anh đã rời bỏ em! Lẽ ra sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu như em có thể giận anh! Nhưng em... em đã không giận. Em không thể!” Hikaru kêu lên, vùng vẫy khỏi vòng tay Bi cho dù cô khát khao được ở trong đó quá lâu rồi. “Em đã quá lo lắng cho anh. Em... quá lo lắng... để mà có thể... ghét được anh.”

Hikaru buông xuôi, thả lỏng mình trong vòng tay Bi. Cô nhìn xuống, khóc nức nở trong nỗi cay đắng tủi thân vô hạn.

“Em nghĩ rằng chỉ có em bị tổn thương thôi sao Hikaru?” Bi thì thầm vào tai cô. “Chẳng lẽ em nghĩ rằng anh không quan tâm đến em? Em có nghĩ rằng từng ngày từng ngày anh không còn muốn sống, vì không còn được ôm em... được ở bên em... được yêu em?”

Anh nâng cằm cô lên, lùa tay vào tóc cô mê mải, hết lần này đến lần khác, cố gắng để nói mà không bật khóc. Đôi môi anh run rẩy.

“Anh xin lỗi... Hikaru. Anh xin lỗi em nhiều lắm... Nhưng em không biết rằng đã bao nhiêu lần anh nhìn lên bầu trời, ao ước rằng em cũng đang ngược nhìn lên; bao nhiêu đêm anh không ngủ và khóc vì nhớ em. Anh không biết tại sao, nhưng em đã trở thành một phần của anh, Hikaru. Chừng nào em còn ở cách xa anh, chừng đó anh thấy mình như mất mát. Mọi thứ đều trở nên vô nghĩa, mọi lời nói đều là vô ích. Từng giây, từng ngày...”

“Dừng lại đi” Hikaru khóc nức lên, “Đừng làm thế với em nữa. Làm sao em biết được đây không phải là một giấc mơ!? Làm sao em chắc được rằng anh sẽ lại không bỏ đi nữa!?”

“Chẳng lẽ đến giờ em vẫn không biết sao, Hikaru?” Bi khẽ khàng, đau đớn khi cô nói với anh như vậy. “Anh chưa bao giờ rời xa em. Anh vẫn luôn luôn thuộc về em.”

Anh thở mạnh vì xúc động, khẽ đỡ cô ra sau và hôn cô say đắm với tất cả tình yêu của mình. Hikaru vẫn khóc, cô tan biến vào trong nụ hôn của anh, chạm nhẹ vào gương mặt anh, cố gắng để lau đi những giọt nước mắt trên má... nhưng không thể. Không gì có thể làm anh ngừng khóc. Anh lặng lẽ khóc trong lúc vẫn hôn và ôm chặt cô vào lòng. Anh không muốn họ rời xa nhau nữa. Anh không thể chịu đựng điều này thêm một lần nữa.

Hikaru cố gắng hít thở... cô chìm vào bóng tối đang từ từ nuốt chửng lấy cô. Cơ thể cô trở nên mềm rũ, và Bi nhận thấy cô đã ngã xuống trong vòng tay anh.

“Hi... Hikaru?” Anh lay người cô nhẹ nhàng, và lo lắng đợi chờ một phản ứng từ phía cô. Không có phản ứng nào cả. “Hikaru? HIKARU?”

Bi muốn nói với cô rằng anh yêu cô. Anh muốn nói rằng ngay cả Chúa cũng không thể ngăn được anh ở bên cô. Nhưng anh không thể nói. Vì Hikaru đã ngất đi, chìm trong tình yêu nồng nàn của anh.

15. Chương 15

JoonHyung khá ấn tượng trước việc Joey có thể giữ một thái độ bình tĩnh và thản nhiên đến vậy trong khi từng lời nói của cô về quá khứ của Noeul còn nặng hơn đá tảng. Cô đúng là một vệ sĩ mẫu mực. Và khôn ngoan nữa. Từng lời nói của cô kín kẽ đến độ hầu như không có khe hở cho trí tưởng tượng. JoonHyung đã đứng quay lưng lại phía Noeul và Joey trong suốt thời gian hai người nói chuyện, cố gắng tỏ ra tôn trọng sự riêng tư của hai người. Nhưng đương nhiên Joey vẫn dễ dàng nhận ra là trong suốt khoảng thời gian đó, anh chưa để lọt bất cứ một chữ nào khỏi tai. Quá khứ của Noeul quả là một câu chuyện hấp dẫn, nhất là lại đối với một tay gangster.

“Tệ thật...” Noeul thở dài với chính mình khi đã nghe xong câu chuyện về những việc mình đã làm khi còn là JunSap. Còn JoonHyung thì, đột nhiên trong lòng nảy sinh một sự kính nể nhất định đối với Noeul. Có vẻ như trong tất cả vụ trộm Noeul tham gia từ trước đến nay, chưa từng có hệ thống bảo vệ nào, dù có tối tân và phức tạp đến đâu, có thể ngăn được anh. Gọi anh là một thần đồng ăn trộm cũng chẳng sai. Nhưng JoonHyung biết, điều đó cũng gây tổn hại đến tinh thần con người ta ghê gớm lắm..

Fany ngó qua nhìn JoonHyung, tự hỏi sao trông anh trầm ngâm. “Sao anh chàng này cũng đến đây vậy?” Anh hỏi Byul.

Byul nhún vai, lấy chân đá đá JoonHyung. “Ừ nhỉ, này, sao anh lại cũng theo chúng tôi đến đây nhỉ?”

“Eh! Tức là chính em cũng không biết tại sao á?” Fany nói, tròn mắt nhìn Byul.

JoonHyung thở dài, vẻ như bị hai kẻ phiền toái này cắt đứt mất dòng suy nghĩ. “Tôi đã nói với mấy người rồi mà. Tôi muốn chứng thực xem Bada có nói dối không.”

Byul chớp mắt. “Chuyện Bada có nói dối hay không thì có liên quan gì chứ?”

“Bởi vì, nếu cô ấy không nói dối chuyện này, thì tất cả những lời cô ấy nói đều là sự thật.”

“Thế cô ấy có nói gì về chị Hikaru à?” Byul hỏi.

“Không.” JoonHyung nhào người ra phía trước và nhe răng cười. “Nhưng cô ấy nói là cô ấy vẫn còn tình cảm với tôi.”

“KHỐN KIẾP! HÃY NÓI CHO TA BIẾT SỰ THẬT!” Noeul đột nhiên hét lên rất to. Anh túm lấy hai bên cổ áo của Joey và lôi cô đứng dậy, kéo cô vào sát mặt anh. “TẠI SAO MI LẠI LÀM THẾ?”

Byul lấy tay che miệng trong khi JoonHyung và Fany đều đứng bật dậy theo bản năng, nhưng họ quá ngỡ ngàng nên chẳng hiểu mình nên làm gì cả.

“Bởi vì..” Joey vẫn nói với giọng bình thản. “Chính cậu yêu cầu tôi làm điều đó, Cậu Chủ.”

“KHÔNG!” Noeul lắc mạnh người cô, như muốn tìm kiếm một câu trả lời khác. “Cái đồng rắc rối này bắt đầu từ ngày ta bị bỏ lại một mình bên mấy cái tàu hỏa! TA ĐÃ GẦN NHƯ LÀ MẤT TRÍ!”

“Noeul, anh bạn, anh định...” JoonHyung nói, tay cố gỡ cho người phụ nữ thoát khỏi gọng kiềm của Noeul.

“TRÁNH RA, Joon! Đây là chuyện riêng giữa tôi và cô ta!” Không nói thêm một lời nào, Noeul nện mạnh lưng của Joey vào tường và hét vào mặt cô. “Nào, BÂY GIỜ MI CÓ CHO TA BIẾT SỰ THẬT KHÔNG?”

Với một sự bình tĩnh đáng nể, Joey từ tốn trả lời. “Tôi, đang nói thật, thưa Cậu Chủ.”

“ĐỒ NÓI DỐI!” Noeul gào lên giận dữ, tay phải bóp chặt cổ họng Joey.

“WOA, này này, Noeul, bình tĩnh lại đã nào. Có chuyện gì đâu.” JoonHyung mềm mỏng thuyết phục.

“Người đàn bà đáng ghét này nói rằng nói tôi đã ra lệnh cho cô ta để tôi lại một mình ở Hàn Quốc! CÓ LÍ NÀO TÔI LẠI RA MỘT LỆNH NHƯ THẾ?”

Dần dần, vẻ mặt của Joey biến đổi. Đứng ở tận cuối căn phòng mà Byul còn thấy mắt cô đang trợn lên như van xin một hơi thở. Cô cũng là con người mà. “Noeul! Thôi ngay đi!” Byul nói giọng khản khản. “Anh đang làm cái gì vậy? Anh không thấy là cô ấy đang đau đớn lắm sao?”

“Gi cơ?” Noeul chột dẹt xuống, như vừa chột bưng tỉnh từ một cơn mê. Anh nhìn xuống tay mình..

“Từ khi nào..” JoonHyung vừa nói vừa gỡ nhẹ tay Noeul ra. Rồi sau đưa tay lên đỡ Joey, nhưng cô quay đi, từ chối sự giúp đỡ.

Chẳng mấy chốc, cơn giận dữ của Noeul đã nhường chỗ cho cảm giác tội lỗi và hối hận. Anh nhìn vào mắt Joey và vẫn thấy sự hoảng loạn lẫn khuất trong đó. Cô e sợ anh. E sợ JunSap. Và Noeul chợt hiểu ra đây không phải là lần đầu tiên mình đối xử với Joey như vậy. “Chúa ơi..” Noeul bước lùi lại, ngồi xuống cái ghế. “Joey... Tôi xin lỗi.”

“Joey chậm rãi xoa ngực, cố gắng lấy lại sự bình tĩnh vốn có của mình. ”Không thưa Cậu Chủ... là lỗi của tôi. Là tại tôi đã không giải thích cặn kẽ cho Cậu Chủ.”

“Bố khí!” JoonHyung chen vào. “Cô cứ bỏ qua cho hắn như thế sao?”

“Tha lỗi cho tôi nói ra điều này, thưa ông, nhưng ông đâu có biết nguyên nhân khiến Cậu Chủ tôi giận dữ.” Joey nói, không quên ném qua JoonHyung một cái liếc đe dọa.

“Được rồi, Joey,.. nhưng tôi vẫn không hiểu gì cả.” Noeul nói, cố gắng kiềm chế không ỉn run lên. Trí nhớ của anh vẫn chưa hoàn toàn quay lại với anh. Nhưng càng ngày, anh càng cảm thấy anh không hề muốn nó quay lại với anh chút nào.

Joey lại dịu dàng. “Tôi xin phép được giải thích mọi việc lại từ đầu, thưa Cậu Chủ?”

“..Được, Joey, nếu cô không ngại...”

Joey gạt đầu. “Là một vệ sĩ, tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ chủ nhân của tôi. Chính là Cậu. Tse dù sao cũng còn tôn trọng quy tắc đó, nên đã để cho tôi sống khi bắt gặp tôi còn lại một mình, sau khi tôi đã giúp cậu trốn thoát sang Hàn Quốc...”

“... Nhưng... tại sao cô lại bỏ ta một mình trong khi đáng ra cô phải bảo vệ ta?” Noeul hỏi.

“Bởi vì tôi đã lập lời thề là sẽ bảo vệ Cậu Chủ bằng cách tốt nhất tôi có thể nghĩ được. Ngay khi tôi nhận ra chúng ta đang bị theo đuổi từ Trung Quốc, tôi đã đánh ngất cậu và đưa cậu rời khỏi tàu. Tôi biết cậu không cho phép tôi một mình chiến đấu với kẻ thù của cậu. Hãy tha thứ cho tôi... Cậu Chủ... nhưng đó là cách duy nhất...”

JoonHyung bắt đầu hiểu ra vấn đề. “Cô đã đánh cậu ta ngất đi để bảo vệ cậu ta.. Bởi vì sau đó bọn chúng sẽ chỉ đuổi theo cô và JunSap sẽ có đủ thời gian để chạy trốn...”

“Vâng. Chỉ có điều, tôi không hề biết rằng nỗ lực của tôi lại dẫn đến hậu quả là làm Cậu Chủ mất đi trí nhớ...”

“FANY! JOEY! Ai giúp với!” Đột nhiên có tiếng hét của Bi ngoài hành lang. Fany vội chạy ra ngoài và nhìn thấy Bi đang bế thân hình bất động của Hikaru trên tay. Không hỏi gì, anh giúp Bi đưa Hikaru vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt cô nằm lên trên chiếc bàn giữa phòng.

“Hikaru!” JoonHyung và Byul cùng gọi một lúc.

“Chúa ơi! Chuyện gì đã xảy ra vậy!?” Noeul lao tới đến bên cô lúc Fany đang kiểm tra mạch của Hikaru.

Bi đưa nhanh tay áo lên che mắt. “Tôi không biết... chúng tôi đang nói chuyện thì tự nhiên cô ấy ngất xỉu.” Anh nói.

“Không sao, cô ấy vẫn còn thở, vậy là tốt rồi.” Fany nói. “Chắc vẫn là chứng thiếu máu lên não của cô ấy thôi...”

“Hikki...” Bi thì thầm trong lúc đang quỳ xuống bên bàn và khẽ đưa tay vuốt trán cô. “Anh đã bảo em chăm sóc tốt bản thân tốt hơn rồi mà...”

“Chứng thiếu máu?” Noeul hỏi, nhưng chẳng ai trả lời anh. Cả Fany và Bi đều đang mãi đi tìm cái gì đủ mềm để cho cô gối đầu lên.

Noeul cứ đứng đó nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Hikaru. Đột nhiên, tất cả những ký ức về những ngày hai đầu hai người gặp nhau trở lại với anh, và anh bắt đầu hiểu những hành động lạ thường của cô hồi trước. Giờ anh đã hiểu tại sao cô cứ theo dõi anh mỗi chủ nhật anh đến giặt quần áo. Tại sao cô lại bỏ chạy khi bắt gặp món đồ của Bada trong giỏ quần áo của anh.. Tại sao cô lại mộng du đi vào phòng ngủ trong giường của anh trong đêm đầu tiên cô ngủ lại nhà anh..

Là vì Hikaru nhớ Bi, muốn có Bi...

Khi đã hiểu ra... Anh chợt cảm thấy có gì đó trong mình như đang chết dần chết mòn...

Mi mắt Hikaru bắt đầu động đậy, cô từ từ mở mắt. “..Bi?” Cô thở nhẹ.

“Hikki!” Bi đáp lại, đặt hai tay lên má cô. “Em không sao chứ?”

“Vâng... Em nghĩ vậy...” Hikaru nói, cố gắng ngồi dậy. Mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Chị Hikaru, có chắc là không sao chứ?” Byul hỏi.

Hikaru gật đầu chắc chắn. “Không sao đâu mà... Chỉ là ngất đi có một xíu... Giờ lại ổn rồi...”

“Hikaru,” Noeul chợt lên tiếng. Mọi người đều quay lại nhìn anh. Ngạc nhiên trước phản ứng của mọi người, anh nín bặt. Anh không biết tại sao, chỉ là tự nhiên tên cô hiện lên trong đầu anh và theo phản ứng, miệng anh cất tiếng gọi tên cô, thể thôi. Nhưng đã lỡ rồi, anh lúng búng. “À... chỉ là... chúng ta ra ngoài kia đi dạo một chút được không, chỉ hai chúng ta thôi?”

“Cái gì?” Fany phản đối. “Cái anh này, cô ấy vừa mới bị ngất, nhớ không?”

Bi chỉ im lặng, nhưng mắt anh nhú lại nhìn Noeul..

“Không, không sao đâu, tôi ổn mà...” Hikaru nói. “Mình đi dạo một chút thì càng tốt.” Cô nhìn sang Noeul, cảm nhận được anh đang muốn nói với cô điều gì đó quan trọng lắm.

Những giây phút định mệnh

Cuối cùng thì Noeul cũng được ở bên Hikaru một mình... nhưng sao anh lại cần cái cơ hội này chứ? Kể từ lúc cô ngất đến bây giờ, đầu óc anh như rỗng tuếch, anh chẳng nghĩ được cái gì cả. Giờ thì anh đang làm gì đây, đi bên cô trên con đường của một cái công viên bỏ hoang?

Cô ngược mắt nhìn lên đúng lúc bắt gặp hai cái ghế đu cũ kĩ. Cô chạy đến bên chúng, hớn hở như ngày còn bé. Cô giật thử cái dây treo xem chúng còn đủ chắc không. Có vẻ là vẫn đủ chắc để ngồi lên. Cô vẫy tay gọi Noeul, ra hiệu như chúng ta cần nghỉ đi bộ một chút.

Noeul lắc đầu, chỉ cười đáp lại. Mặc dù từ này tới giờ hai người không nói với nhau một câu nào, nhưng, có vẻ như Hikaru rất hiểu là anh đang vướng mắt một điều gì đó. Và cô vẫn luôn sẵn sàng ở bên anh. Ngay cả khi Bi đã trở về, cô vẫn cố gắng. Sự quan tâm cô dành cho Noeul rõ ràng là rất chân thành.

Hai linh hồn ngồi bên nhau, khẽ đưa cùng nhau trong làn gió của chiều tà. Trời nhá nhem tối. Và Noeul cũng chẳng còn mấy thời gian trước khi hoàng hôn của chính anh buông xuống.

“Anh đã tìm được thứ anh muốn tìm chưa?”

Noeul nhìn cô, dõi theo từng cái đưng đưa khê khàng về đằng trước, đằng sau của cô sát ngay bên cạnh anh. Anh muốn trả lời là “Rồi.”. Nhưng rồi anh nhận ra ý cô muốn ám chỉ cuộc nói chuyện của anh với Joey. Cô hỏi là muốn hỏi xem anh đã tìm lại được quá khứ của mình chưa, cái quá khứ anh vẫn luôn tìm kiếm.

“Anh...” Noeul ngập ngừng. “Anh đã được nghe kể những điều anh muốn biết.. Giờ chỉ cần ghi nhớ chúng thôi.”

“Vẫn không nhớ được gì à?” Hikaru hỏi.

“Anh nhớ được rồi, tất cả... thực ra... là cho đến thời điểm trước khi anh bay qua Hàn Quốc...”

“Oh...”

Noeul không thể không nhận thấy một sự thay đổi rõ ràng trong Hikaru trong vài tiếng đồng hồ vừa qua. Cô đã khác. Cô không còn là... người đồng hành của anh trong chuyến lang thang của anh nay đây mai đó. Hikaru đã tìm thấy thứ cô vẫn luôn tìm kiếm. Và giờ cô trở nên trọn vẹn, đầy đủ... Một sự trọn vẹn khiến anh gần như ghen tỵ.

Cũng có lẽ đây chính là lí do Noeul muốn đi dạo với cô. Anh muốn biết làm sao để đạt được điều đó. Ở gần bên cô, Noeul đau đớn như đang tan ra làm trăm mảnh. Anh không hiểu, liệu lấp đầy lại trí nhớ của anh có giúp anh trở nên trọn vẹn... hay có thể bộc bạch với Hikaru tất cả những cảm giác đang cháy bỏng trong lòng anh lúc này mới có thể xoa dịu những nỗi đau trong anh. Giá như anh có thể nói lên những cảm giác của mình thành lời..

“Noeul, Trung Quốc thế nào? Có đẹp không?” Hikaru hỏi.

“Có chứ... rất đẹp... Nếu em thích lúc nào đó anh sẽ đưa em qua đó chơi.”

Hikaru nhìn vào mắt anh. “Thế thì rất là tuyệt.”

“... Anh... Anh sẽ đưa em đến thăm nơi anh đã lớn lên, ngôi trường anh học hồi còn bé...” Noeul ngược lên nhìn bầu trời đang tối dần. “Chúa ơi... Con chưa bao giờ nghĩ mình lại nói ra câu này, nhưng đúng là con đang thèm lại được đi học như ngày xưa...”

Hikaru bật cười khúc khích, Noeul cũng cười.

Vẫn đang cười, Hikaru chợt hỏi. “Nào Noeul... tại sao anh lại muốn em ra đây với anh?”

Noeul quay đi. Anh không hề biết rằng, có một người khác sẽ trả lời cho anh.

“Để chết!” Một tiếng nói chợt cất lên từ sang lưng hai người.

Noeul và Hikaru quay lại. Vậy là họ chỉ còn cách cái chết chỉ vài bước chân, nơi khẩu súng đang chĩa vào họ nằm gọn trong tay Nicholas Tse. Họng súng chĩa thẳng vào Noeul. “Nic!” Noeul hét lên khi anh nhận ra gương mặt sắc cạnh của người đồng bọn cũ.

“Nic?” Mắt Nicholas nheo lại, hần nhếch mép cười. “Giết tao đi, nếu đây không phải là người bạn cũ JunSap. Tao cứ tưởng chỉ xử được thằng em trai mày thôi, ai dè Chúa lại cho tao cơ hội làm một mẻ lớn.” Nicholas lên đạn, tiếng cò súng bật lách cách như một thứ âm thanh giải trí của hắn khiến hắn cười lớn hơn.

“Hikaru... đi khỏi đây ngay.”

Hikaru lắc đầu, mắt nhìn như thôi miên khẩu súng. “Em sẽ không bỏ anh ở lại một mình.” Cô thì thầm qua hai cánh môi đang run rẩy.

“Oh HOoo, ra là có cả bạn gái mày đây hả!” Tse cười điên dại, hơi chếch mũi súng xuống. Noeul dơ người tiến về phía hắn, nhưng hắn còn nhanh hơn đã kịp nhắc khẩu súng chĩa thẳng vào mặt anh. “Khuôn mặt mới đẹp làm sao, JunSap. Tao ghét phải làm cái hồng gương mặt đẹp đẽ này lắm, nhưng biết làm sao được...”

“Nic.. mày muốn làm gì cũng được, nhưng hãy để cho cô ấy đi đã.” Noeul nói.

“Không! Em không đi.” Hikaru lại chính là người phản đối trước.

“KHÔNG ĐÂU! JUNSAP! Giống như nó nói đấy!” Tse gần giọng. “JunSap, JunSap, THẲNG KHỐN JUNSAP. Mày phá đời tao. Mày có biết tao đã phải trải qua những chuyện khốn nạn gì không... biết bao nhiêu chiến hữu của tao đã bị xử... chỉ vì mày...”

“... Họ cũng là chiến hữu của tao mà, Nic.”

“Mày chết đi JunSap. Nếu mày chịu đưa cho bọn chúng cái địa điểm khốn kiếp kia, thì tao đâu có mất công trở về từ cõi chết để tìm mày trả thù. Giờ thì tao đến nhà cũng không thể về. Không thể được hít thở cái không khí mát mẻ của đất Trung Hoa, đến hết đời cũng không thể. Tất cả chỉ vì thằng khốn mày quá tham lam.”

“Trở về thờ cõi chết... ngôi mộ... bãi tha ma...” Trí nhớ chợt ào ào trở về với Noeul, tuôn trào trở lại trong trí não anh như một con sông dài bất tận. Anh đã nhớ ra tất cả. “Không... không có gì trong ngôi mộ đó cả...”

“Cái gì?” Tse gào lên.

“Không có gì trong ngôi mộ cổ đó cả! Tôi nhớ ra rồi! Chúng ta đến đó để lấy những món binh khí bằng vàng, nhưng đã có bọn đã đến trước chúng ta!”

“Mày đang nói cái quái gì vậy?”

“Bọn chúng... bọn chúng hạ gục đội chúng ta, chúng xử từng người một...”

Nụ cười trên môi Tse tắt ngấm. “THẲNG DỐI TRÁ ĐÁNG CHẾT. Bọn nó nói với tao là mày đã cuỗ m hết đồng cầu quý đ1o và bỏ trốn!”

“Chúng nói thế để mày đi tìm tao, rồi chúng ta sẽ chém giết lẫn nhau. Vậy mà mày chưa hiểu sao hả Nic?”

“Câm cái miệng chó của mày lại! Đừng có nói nữa!” Tse lại gào lên, có vẻ hắn đang đấu tranh tư tưởng dữ dội. “Mày đang nói dối! Tao đâu có vất vả bấy lâu nay chỉ dựa trên một sự thật viễn vông! Mày là thằng khốn, tao sẽ giết mày ngay bây giờ!”

“Đừng!” Hikaru hét lên.

“Nhưng trước hết...” Tse đổi hướng hòng súng quay qua Hikaru. “Tao muốn nhìn thấy mày chết từ bên trong trước, JunSap. Tao muốn thấy mày chết hai lần.”

Tse co ngón tay bóp cò. Hikaru nín thở, nhắm mắt lại, cảm tưởng như cuộc sống đang lướt qua trước mắt cô trong bóng tối.

BANG.

Cảm giác được tiếng súng nổ chỉ cách cô trong gang tấc, tim cô thất lại, cô mở mắt, toàn thân run lên bần bật... Nhưng Hikaru không trúng đạn..

“Thằng khốn Nic... Mày chỉ được thấy tao chết một lần...” Noeul nói đứt quãng, tay phải ôm lấy ngực. Anh đang đứng ngay trước mặt Hikaru...

“NOEUL!” Hikaru hét lên thảng thốt. Noeul khụy xuống trên đầu gối, đau đớn nhìn Hikaru nở một nụ cười méo mó. “Khoooooong!!”

Đột nhiên...

Tiếng súng lại nổ lên...

BANG.

Noeul trợn trừng mắt, cắn răng chuẩn bị đón nhận nỗi đau đến theo viên đạn thứ hai. Nhưng viên đạn lần này không dành cho Noeul.

Khẩu súng trong tay Tse tuột ra và rơi xuống đất. Hai mắt hắn trợn trừng, miệng còn há hốc như đang tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với mình. Thân hình Tse đổ ập xuống đất. Một ai đó đã bắn Tse.

“NOEUL! HIKARU! Hai người không sao chứ!?” JoonHyung hạ súng xuống và chạy tới bên Hikaru.

“Joon..” Noeul thì thào trong lúc Hikaru đang đỡ lấy anh không cho ngã xuống đất. Cô nhẹ nhàng đặt anh gối lên chân mình và quàng hai tay ôm chặt lấy anh.

“Noeul!” JoonHyung quỳ xuống trước mặt hai người, cúi xuống xem xét vết thương trước ngực Noeul. “Chết tiệt... Tôi đã biết là không nên để hai người đi đánh lẻ mà...”

Hikaru ấn bàn tay vào vết thương trên ngực Noeul, nhưng máu không ngừng trào ra. “Phải gọi ai đó đến giúp! Nhanh lên!” Cô gào lên và bật khóc nức nở.

“Không.” Noeul cầm lấy tay Hikaru và nắm chặt. Anh nhẹ lắc đầu. “Anh phải trả giá cho những tội lỗi anh đã gây ra...”

“Anh không được nói thế, Noeul! Joon, gọi bác sĩ mau lên!” Hikaru gào lên tức tưởi, ngược nhìn Joon với đôi mắt khẩn cầu...

“Joon...” Noeul thì thào, “Anh cùng biết là không kịp nữa rồi mà...”

Nắm chặt hai bàn tay, Joon đứng dậy. Máu đã chảy quá nhiều... “Tôi... sẽ đi gọi những người khác...”

“Anh nói cái gì vậy? Noeul phải được cứu, anh phải đi gọi bác sĩ!” Hikaru hét lên trong màn nước mắt.

“Gặp lại sau, Joon.” Noeul nói.

“Gặp lại sau.” Joon đáp lại. “Noeul... Hikaru... hai người đâu rồi...” Anh quay lưng chạy đi, chạy đến hướng có tiếng mấy người đang gọi.

“JOON!?” Hikaru hét lên, cô không hiểu tại sao anh lại từ chối giúp đỡ. “Anh đi đâu đấy?”

“Hi... Hikaru...” Noeul nắm lấy tay cô. “Nhìn anh đi.”

Hikaru nhìn anh, cô nhìn không rõ nữa vì mắt đã nhòa lệ...

“Nghe anh này... Anh muốn nói với em câu này... Trước đây anh không hiểu, nhưng giờ anh nghĩ anh đã hiểu rồi...”

“Noeul.. không... đừng mà... em xin anh...”

“...Anh không hiểu tại sao phải là em. Nhưng anh rất vui... bởi vì... bởi vì em giúp anh nhận ra anh chưa bao giờ là một người xấu... và... Chúa đã xin ra anh bởi vì một lý do...”

“Hikaru!?” Bi chạy tới chỗ hai người và ngã quỵ xuống bên thân hình người anh trai mới tìm thấy của mình.

“Bi...,” Noeul cố ngược lên nhìn vào mắt Bi. “Tôi rất may mắn khi biết rằng... anh không đơn độc... một người tốt như em... chính là minh chứng rằng... không ai trong chúng ta có dòng máu xấu chảy trong cơ thể...”

Bi nắm lấy tay kia của Noeul. “...Anh trai...”

“Thôi đi,” Hikaru nức nở. “Chỉ cần anh, với tất cả những gì thuộc về anh thôi, đã đủ để chứng minh anh là một người tốt rồi...”

“C...ó...t...h...ế...” Noeul thì thào với Hikaru, miệng khẽ cười. “Anh chỉ biết... rằng... Bi và anh... được sinh ra với một lý do duy nhất... Bởi vì nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với một trong hai đứa bọn anh... thì vẫn còn lại người kia... để...”

Hikaru buông tay Noeul ra và đưa tay nhẹ vuốt lên mặt anh, gạt tóc lòa xòa ra khỏi mắt anh. Cô cứ lắc đầu, mồm không ngừng lẩm bẩm “không...” cứ nói mãi không thôi..

Noeul nhìn sâu vào mắt Hikaru “...để yêu em...” Và đó là những từ cuối cùng thoát ra khỏi miệng anh, trước khi anh nhắm mắt rời khỏi cuộc đời.

“NOEUL!?” Hikaru nhẹ lắc người anh. “NOEUL!? NOOOOOEEEEEEEEUUUUL!! NOOOOOEEEEEEEEUUU-UULLLLLLLLLL!!!!!!”

Cô gục đầu vào vai anh khóc nức nở, hai tay ôm chặt lấy nah, khẽ lắc người anh, không ngừng cầu nguyện cho anh tỉnh lại.

Dù cô biết điều đó là không thể.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cua-tiem-giat-la>